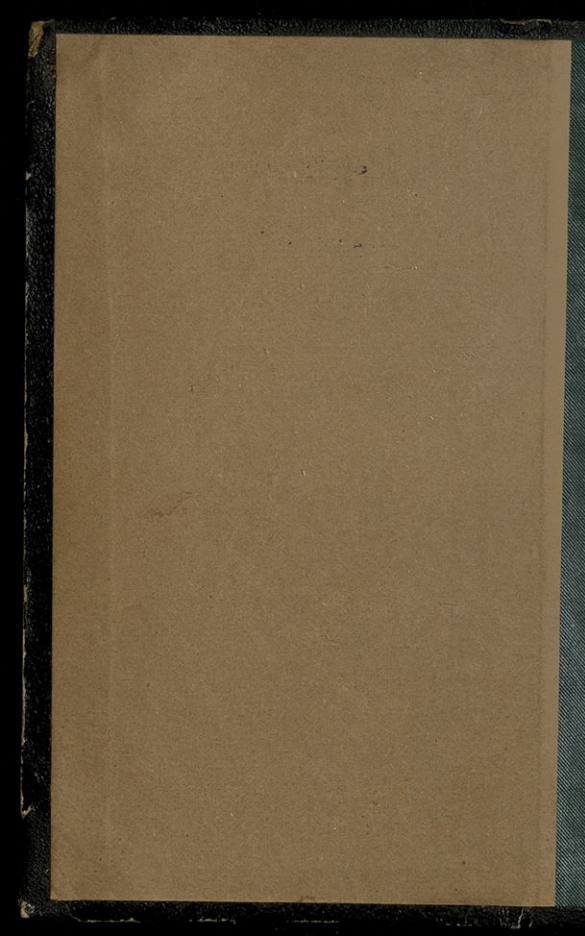

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

108636

28

28 ✓

ŠMARINICE

za

18

leto 1877.

Na svitlo dal

dr. J. Sterbenc,

seminiški podvodja.

—•••—
V Ljubljani.

Založil pisatelj. — Tisk „Narodne tiskarne“ v Ljubljani.

1877.

108636

108636

Natis je visokočast. ljubjansko knezoškofijstvo dovolilo dne 13. svečana 1877, št. 67.

Odpustki.

Vsim kristjanom, ki bodo v tem mesecu opravljali šmarnice ali očitno v cerkvi ali pa doma, so podelili sv. Oče Pij VII. za vsak dan odpustek 300 dni, in popolnoma odpustek pa tisti dan v tem mesecu, v katerem bodo po prejetih svetih zakramentih v namen sv. Očeta molili. Leti odpustki se zamorejo vernim dušam darovati. (Pij VII. 22. jun. 1822.)

F3C 1221 / 1951

Predgovor.

„Odsihmal me bodo vsi narodi poveličevali“, tako je Marija sama od sebe prerokovala v svoji pesmi. Te besede se od časa, ko je bila Marija v nebo vzeta, do dandanes natančno spolnujejo; kajti Francozje, Lahi, Nemci in sploh vsi narodi jo v svojih jezikih vedno proslavljajo. Ali bomo mar mi Slovenci za drugimi narodi zaostali? Ne, tega ne smemo storiti, ker Marija od vsih narodov in jezikov zahteva počastenje. Posebno pa ona pričakuje, da jo v njenem mesecu, v majniku, častimo, ker lejte, sedaj jo tudi druge žive in mrtve stvari časte. Tički žvergole vesele pesmi, in po svojem hvalijo Boga in Marijo; cvetlice na travnikih cvetó belo vijolično, rudeče in drugobarvno, in preslavljajo njeno čistost, ponižnost in druge čednosti, ter se nam ponujajo da bi iz njih delali šopke in vence in jih pokladali na Marijne altarje in podobe. Še ljubše od venljivih so Mariji neizvenljive cvetlice. Nate toraj „Šmarnice“, v katerih dobite poduk, kako morate s premišljevanjem Marijnih čednost narejati presv. Devici neizvenljive šopke in vence. Pri spisovanji teh „Šmarnic“ so se rabili

laški viri: „Il Sabato dedicato a Maria“ (premišljevanje na vseh 52 sobot celega leta), in: „Mese Mariano a Milano“. Komur bi se predolge zdele te „Šmarnice“, jih lahko da po svoji volji skrajšati, ako kak oddelek izpusti, ker mu tako za dve leti zadostujejo. V takih duhovnijah, v katerih šmarnice niso še vpeljane, pa dušni pastirji lete „Šmarnice“ lahko za cerkvene govore porabijo, posebno pa mikavne zglede. — Ob enem pisatelj ves obseg tega delca podverže materi sv. Cerkvi po določitih sv. Inkvizicije, in papeža Urbana VIII., ter naznamuje, da za čudežne milosti, razodenja, dogodbe in kar je enacega, ne zahteva druge veljave, kakor človeško, in da primerek „svet“, „zveličan“, „blažen“ ima le toliko veljavo, kolikor je to poterjeno od sv. rimske katoliške Cerkve.

Osnova.

1. Premišljevanje Marijnih čednost in njene mogočnosti;
2. vsak dan po en, in deloma dva mikavna zgleda;
3. premišljevanju primerna molitev;
4. kratka naloga;

to bodo letošnje šmarnice. Pridno jih obiskujte, v zveličanje si jih obračajte.

Pervi dan.

Častimo Marijo. Korist Šmárnic.

Sveta mati katolška cerkev imenuje našo zemljo solzno dolino, nas pa objokane in zapuščene Evine otroke. In zares, kamor koli se ozremo, ne najdemo družega, ko ternje in osat; povsod nas obdajajo reve in nadloge. Vojska in dragina, lakota in bolezni nas vedno spremljajo; pa še hujše nam stiskajo dušne britkosti, kakor: obrekovanje, preganjanje, zalezovanje in skušnjave sveta in satana, vedni strah pred smertjo in večnostjo. Toraj se ni čuditi, da se vedno oziramo in išemo pomoči. Išemo je pri svetu, pa ta nam pomagati noče in tudi ne more; išemo je potem pri prijetlih v nebesih, in tedaj pravo zadenemo, ker svetniki so zmožni, nam zdatno pomagati. Toraj je tudi sv. cerkev vsakemu

svetniku en dan v letu v posebno češenje odločila, ktere dni svetniki svojo ljubezen do nas obilnejše razodevajo, verniki se jim pa tiste dni posebno goreče priporočajo, in o njih godovih marsiktero milost za vezilo dobé. — Kakor pa pozemeljski berači, naj rajše zahajajo v take hiše in k takim dobrotnikom milošnje prosit, pri kterih so naj pogostniše in obilniše darove prejeli, tako se tudi mi najrajše in pogostejše priporočamo Mariji Devici, ker vemo, da je ona med vsemi svetniki naša naj bolj mogočna in usmiljena dobrotnica. Ker pa sv. cerkev mogočnost Marijino pozna, zato ji ni, kakor drugim svetnikom, le en sam dan v letu odločila v njen praznik, temuč je nji v čast postavila pet velikih ali zapovedanih praznikov in zraven teh še več ko deset sopraznikov, n. pr. darovanja, poročenja, obiskovanja, varstva, snežnice i. dr. Zraven tega je sv. cerkev v Marijino počešenje postavila zaporedoma štiri tedne v adventu vsem tako priljubljene zornice, pri kterih verniki njeno slavo v ginljivih pesmih in drugih pobožnostih ob-

hajajo. — Ravno tako so v njeno čast posvečene vse sabote v letu, o katerih verni k sv. maši hodijo in pred njenim altarjem ali pa doma s. roženkranc in druge molitve molijo, ali pred njenimi podobami lučice prižigajo ali pa druge pobožnosti opravljajo. Vendar vsi leti razni prazniki in Marijini dnevi niso še zadostovali pobožnosti kristijanov, ki skušajo, kako obilne milosti jim o takih dnevih iz njenih rok prihajajo, od druge strani pa tudi spoznavajo lastno dolžnost, se Mariji Devici za toliko dobrot zahvaljevati, in novih dobrot si sprostiti; — zatoraj so bili navdušeni od spoštovanja, hvaležnosti in ljubezni do nebeške Kraljice, in so prostovoljno v njeno počastenje ves mesec majnik odločili, kar je potem sv. cerkev poterdila, in z obilnimi odpustki obdarovala.

2. Kdo je šmarnice vpeljal? Kdaj in zakaj? Na lete vprašanja hočem zdaj odgovoriti. Leta mesec je bil iz dveh vzrokov v Marijin mesec odločen; prvič zato, ker je med vsemi drugimi meseci v letu naj prijetnejši in naj lepši, in je tedaj

pristojno, da v njem „Mater lepe ljubezni“ častimo; drugič zato: ker mesec majnik zavoljo svojih prijetnost človeka in posebno mladost najbolj k grešnemu veselju nape-ljuje in vabi, kar naj bi ravno Marijino češenje odvernilo. Splošno se misli, da je sv. Filip Neri, ki je l. 1559. umerl, šmar-nice vpeljal, ki so toraj že nad 300 let stare. Ta svetnik, apostelj Rimski ime-novan, je bil ves vnet za zveličanje duš, in ni poznal večjega veselja, kakor če je zamogel pobožnost do Marije Device raz-širjati. On, ki je mladino posebno rad imel, je zapazil, da je mesec majnik za mlade ljudi v celem letu nar nevarnejši mesec. Ves v žalosti vtopljen, da ne more ognja njihovih hudih strasti berzdati, opa-zuje mladino z britkostjo in solznimi očmi. Zadnjič mu je bila sveta misel vdihnjena, da naj se h Kraljici devici zateče in naj mladino v mescu majniku njenemu mater-nemu varstvu izročuje. V ta namen sestavi mladosti vodila in pravila, po katerih naj ta lepi pa njihovi nedolžnosti silno nevarni mesec sveto preživi. Priporočuje, da naj

Mariji Devici pred njenimi podobami in altarji vdanost in spoštovanje skazuje, ter ji poda vsakdanje pobožne vaje; spodbuja jo k obiskovanju cerkve, sv. maše in keršanskega nauka, priporočuje ji pogosto molitev združeno z dobrimi deli, gorečo ljubezen in pobožnost do Matere Božje, in slednjič skupno ali splošno sv. obhajilo v tem mescu. On sam je te vaje ali šmarnice vodil, ter vedno k Mariji zdihoval, naj bi mlade ljudi za svoje otroke sprejela, ter jih greha varovala. In res, najlepši sad je obrodilo njegovo prizadevanje! Sčasoma se mladosti tudi odrašeni in stari ljudje pridružijo in tako je ta, posebno na Laškem, naj nevarnejši mesec postal mesec blagra in zveličanja, v katerem se je veliko dobrega za nebesa storilo. — Glejte mladi ljudje, vam posebno veljajo šmarnice, ker spačenost vasih tovarišev na Laškem je bila nagnila sv. Filipa, da jih je bil vpeljal. Ali je pa spačenost sedanje mladine manjši, kakor je bila tedanja? ali šmarnice sedanjemu rodu niso več tolikanj koristne, kakor so bile o času njih

vpeljanja? Bojim se na ta vprašanja odgovoriti. Samo toliko se prederznem reči: ako bi se sv. Filip dandanes prikazal in bi opazoval napake sedanje mladine, bi se še britkeje jokal nad sprideno zdajno mladino in bi spoznal potrebo ne le po enkrat, ampak po večkrat na dan šmarnice obhajati. — Potrebo šmarnic so cerkveni predstojniki kmalo spoznali, zato so se tudi z Laškega razširile hitro v druge kraje; poznajo jih prebivalci v severnih krajih, kjer je večna zima, kakor tudi Indijani v gojzdu in Arabci v pešeni pušavi; po vseh petih delih sveta ima Marija svoje otroke, ki posebno v tem mescu nanjo mislijo in svoje roke k njenemu sedežu stegujejo. V vsakem stanu ima Marija svoje častivce; mornar na barki, lovec na pečinah, nekdanji divjak v gozdni gošavi se v tem mescu nji priporočajo, tako da se natančno njeno prerokovanje spolnuje: „Odsihmal me bodo vsi narodi srečno imenovali“.

3. Ker je ta mesec ves Marijin, se moramo vsi njenemu varstvu izročiti. K temu nas nagiblje naša lastna korist, ker

Marija v tem mescu posebno bogato odpira svoje roke in svojim otrokom obilne milosti deli. Oh, kdo zamore naštetiti vse dušne in telesne dobrote, ki jih njeni častivci vsako leto o šmarnicah iz njenih rok dobivajo! K temu nas pa tudi lastne potrebe nagibajo; v stiski so naš sv. Oče, ki so vsega oropani in ptuje pomoči potrebujejo, ki so pa tudi poseben častivec Marijin, in nam vsim priporočajo, pogosto in goreče se ji izročevati; — v stiski je sv. katoliška cerkev z duhovni in verniki vred, ki mora od sovražnikov in preganjavcev toliko preganjanja prenašati; v nevarnosti so dežele in kraljestva z vladarji vred, med katerimi ni prave edinosti, temuč razpertje in prekucija buči, kakor v podnebji kadar se nevihta in toča bliža. Marija pa je pomoč kristijanov; ona je že tolikrat vojske odvernila ali zaterla, ali pa zmago zoper neverne, brezbožne sovražnike zadobila. — V silni nevarnosti so naše duše zavolj toliko vabljevih priložnost in zapeljivih skušnjav; — v nevarnosti so, o stariši! vaši otroci, ktere satan, slabo

nagnenje in svet v svoje zanjke zaplesti in pogoltniti žuga. Pomoči potrebujemo pri polji, njivah in travnikih, ki nam, zavoljo naših pregreh od Boga proklete, le pičle in slabe pridelke rodijo; to je bila Marija sama v neki prikazni razodela (kar bomo poznejše obširneje slišali); zadnjič so v veliki stiski verne duše v vicah, za ktere se ravno v tem mescu mnogo sv. maš in sv. obhajil ter odpustkov daruje, ktere se toraj nam vsem goreče v molitev priporočajo. Ako je resničen pregovor, ki pravi: „Človek se v sili uči moliti“, mislim, da imamo vzroka zadosti, goreče moliti, in posebno k Mariji klicati, ker vemo, da ona vsakega usliši, kdor zaupljivo prosi. Toliko gotovejše smemo v tem mescu pričakovati, da nas bo uslišila, ker z nami vred in za nas pošilja toliko tisoč in tisoč vernikov svoje prošnje in zdihljeje pred Marijin sedež v tem mescu; ker živi na svetu nad 200 milijonov katoličanov, jih gotovo veliko milijonov šmarnice opravlja, ki vsi nele zase, ampak za vse Marijine častilce Marijo prosijo. Ako že Marija no-

benega posameznega zdihljeja ne prezre, ali bo mar gluha proti prošnjam in zdihljejem, ko se ob enem času iz toliko milijonov src k nji zdihuje? O kako tolažljivo in spodbudljivo je za nas, če šmarnice zvesto opravljamo!

Bogu bodi potoženo, da ima tudi Marija svoje sovražnike, ki ne le sami je ne časte, ampak ki tudi njene častivce zaničujejo in zasmehujejo, ki pravijo, da šmarnice nič ne koristijo, da so zguba časa, da so strašila in izmišljije duhovnov. Toda, predragi Marijini otroci! ne dajte se motiti in plašiti, ker vse to želi satan, ki je naj večji sovražnik Marijin, satan namreč dobro čuti, da mu Marija naj več duš izterga, toraj ne more ne Marije, ne šmarnic terpeti in zato vedno razpošilja svoje pomagache, brezbožne ljudi, ki pobožne zaničujejo in zasramujejo. — Ko je pobožni očak Noe na božje povelje hudobne ljudi k poboljšanju in pokori opominjal, ga niso hotli poslušati; ko je začel barko tesati, ktero je 120 let delal, so ga zasmehovali, rekoč: Lejte ga starca, čemu mu bo na

suhem ta strašanska barka? Kdo mu jo bo premikal? — Ko je pa 40 dni neprenehoma lilo, ko je povodenj narašala, jih je smeh minul, ter so proti barki roke stegovali, toda zastonj, vsi so se potopili, razun unih, ki so bili v barki. Marija je tej enaka barka in vsi, ki niso v le-ti barki, se bodo potopili v morju večnega ognja. — Ako vas brezbožni ljudje zasmehujejo, nikar vas naj to ne zbega, ker nastopil bo čas, da se jim ne bo ljubilo smejati; oni so posvetnega duha pijani, pa na smertni postelji se bodo že streznili; takrat, ko jim bo mertvaška sveča vse preteklo in prihodnje jasno razsvetlila, takrat ko se bodo na pragu večnosti znajdli, ko bodo že prav blizo vidili strašno, neskončno večnost, bodo začeli drugače govoriti. Vidil sem že veliko umirajočih; vidil sem pobožne umirati, pa še nobeden ni rekel: žal mi je, da sem Marijo preveč častil, da sem se nji v čast postil, molil, njene cerkve in altarje večkrat obiskoval; temuč nar pobožnejše duše so tožile, da so jo premalo častile, ker takrat spoznajo, da

je Marija za Bogom njih naj mogočnša pomočnica. Vidil sem tudi hudobne umirati, pa še nobeden ni rekel: žal mi je, da sem premalo Marijno češenje zatiral, ljudi od šmarnic odvrčal, pobožne zasmehoval, premalo klet, premalo nedolžnih duš zapeljal; temuč le še roke so proti Mariji stegovali in k nji zdihovali. O, da bi le za nikogar ne bilo prepozno! Sklenimo toraj danes, da se bomo šmarnic pridno vdeleževali; ako pa nam domače opravila, bolezen ali drugi pravični zadržki branijo v cerkev priti, bomo pa doma to pobožnost opravljali. Naredimo si Marijine altarčke okinčajmo jih s cveticami in kleče molimo pred njimi, ker Mariji je tudi domača pobožnost vseč in častivcem milosti deli, kar bo pokazal naslednji

Zgled.

Domače šmarnice.

Na Tirolskem živi pobožna deržina, ki ne slovi zavoljo svojega bogastva, ampak zavoljo svoje bogaboječnosti in posebno

zavoljo keršanske izreje svojih šesterih otrok. Pa, kogar Bog ljubi, ga skuša in tepe; in tako Bog tudi to deržino hudo obiskuje. Nar mlajši otrok, dveletni deček, pade čez hišni prag in si nogo tako poškodova, da mu koleno na debelost glave oteče; v strašnih bolečinah joka in vpije noč in dan ubogi otrok. Vse mogoče zdravila žalostni starši poskusijo, pa brez uspeha. Zdravniki mu ne vedo nobenega zdravila več svetovati, in ga prepusté natori, češ, da se bo že s časom ozdravil, otrok odraste in doseže 6. leto, pa tudi natora mu ne pomaga; vsako najmanjše gibanje ga zaboli, in le na rokah ga morajo rahlo nositi. Njegov obraz je bled in upaden, na kolenu mu vedno teče iz šest odprtih ran; bolna noga se mu suši in kerči in le s pomočjo bergelj se zamore počasi in trudapolno premikati. To ubogim starišem grozno britkost dela in še bolj jih v serce bode misel, da bo njih otrok vedni kruljevec, sebi in drugim v nadlego ostal. Zdaj sklenejo starši Mariji na čast domače šmarnice obhajati, da

bi jim Marija po svoji mogočni priprošnji pomoč v tej hudi stiski zadobila. S cvetlicami okinčajo njeno podobo, pred katero z ginljivo pobožnostjo poklekujejo oče, mati in otroci; v sredi med njimi pa bolni deček "sedi in svoje berglje deržeč milo k nebeški Materi zdihuje. Vsak dan se vsa deržina pred to podobo zbira ter v združeni molitvi svoje zaupljive prošnje v naročje Matere Božje poklada, naj bi ona pri sedežu svojega Sina bolnemu otroku zdravje zadobila. Nastopi 25. dan majnika 1. 1852, ko se pobožna deržina pred Marijino podobo zopet zbere. Kar naenkrat se vzdigne bolni otrok brez ptuje pomoči s svojega mesta, stopa lahko proti svoji postelji, pod katero verže berglje, se hitro k materi verne, in veselo pravi: „Mati, zdaj ne potrebujem več bergelj, že lahko sam hodim“. Spervič ne verujejo lastnim očem in bojé se, da se vsak hip ne zverne; pa deček terdno stopa in včasi poskoči po sobi; resnico je govoril, berglje niso nikoli več prišle v njegove roke, nebeška Kraljica mu jih je za vselej odvzela.

Rane na nogi se mu kmalo zacelijo in očitno okreva; vsak dan se boljši počuti in raste kot čverst mladeneč, ki še živi in Marijino mogočnost pri šmarnicah vedno preslavlja in drugim priporoča.

Molitev.

O presveta Devica Marija! mi smo se tukaj snidili, da bi ti svoje češenje in ljubezen skazovali. Mi se veselimo, da ti je podelil Vsegamogočni tako slavo in čast. Toraj hočemo Gospodu zahvalo dati, da te je nam mater dal, in da je tvoje čisto in presveto Serce z naj popolniši ljubeznijo ozaljšal. Darujemo ti, o sladka devica in Mati! vse dni tega mesca in posebno današnjega. Mi te izvolimo danes in za vselej svojo mater, besednico in priprošnico pri Jezusu,

tvojem Sinu. Tebi izročimo vse svoje upanje, nadloge in potrebe. Tebi priporočimo vse svoje življenje, in posebno konec njegov. Pokaži, da si Mati. Tebi priporočimo vso katoliško Cerkev, zlasti našega sv. Očeta I. I., našega (nad)škofa, vse škofove in duhovne, naše sorodnike, dobrotnike, prijatle in sovražnike, in vse verne duše v vicah. O da bi pač tvôje ljubeznjivo Serce imelo dopadajenje nad našim petjem, premišljevanjem in molitvami! Vse to združimo s pobožnostmi vseh kristijanov, ki bodo v tem mescu šmarnice opravljali, in s hvalnim petjem vseh angeljev nebeških, s katerim tebe svojo Kraljico časté. Sprosi slehernemu izmed nas tisto posebno milost, za katero te v teh šmarnicah prosi.

Nam vsim pa sprosi največi vsih milost, da tebi in tvojemu Sinu zvesti ostanemo do konca svojega življenja, in da po smerti dosežemo srečo z vsemi angelji in svetniki v nebesih se tebi zahvaljevati, tebe hvaliti in ljubiti in s tabo moliti in poveličevati Jezusa, tvojega Sina, in Očeta in sv. Duha na vse večne čase. Amen.

Naloga.

Molite trikrat: „Češeno bodi sveto in neomadežano spočetje Marijino.“ (100 dni odpustkov.)

Drugi dan.

Od kdaj in kod časté kristijani Marijo.

1. Iz starodavnih časov časté kristijani Marijo. Že aposteljni so bili učitelji in zgledi keršanskemu ljudstvu v počeseenje Marije. Sv. Dionizij, naj starejši zgodovinar, pričuje: Da jih je veliko, med njimi tudi sv. apostelj Peter, iz mnogih in daljnih krajev edino zato prišlo v Jeruzalem, da so zamogli zopet viditi in občudovati naj slavnjše delo božjega Veličanstva, to je Marijo. — Aposteljni so kristijanom živo naročevali Marijo častiti in so ji sami tempeljne postavljali; tako je storil sv. Jakob v Sirakuzi, sv. Janez v mali Aziji, sv. Peter v Rimu. To pričuje tudi obrednica (liturgija) prvih kristijanov, ktera dopoveduje, kako živo so prvi verniki v Marijo kot Mater Božjo verovali in jo spo-

štovali, vanjo zaupali in jo na pomoč klicali. Ravno tako pišejo cerkveni učeniki začeniši s tistimi, ki so jo poznali, in poznejši: Da so kristijani naj terdnejši upanje v sv. Devico stavili. Kakor se je spoznanje in češenje Jezusovo po svetu razširjalo, enako se je tudi Marijino češenje razširjalo. Na starih podobah, ki so bile že v prvih časih keršanstva slikane, se vidi povsod Jezus v naročji svoje Matere; verniki so poklekovali pred Jezusa in poklekovali so tudi pred Marijo, pred Jezusa kot pred svojega Boga, pred Marijo, kot pred svojo Besednico. Tako se je tedaj začelo češenje Marije z začetkom sv. Cerkve, in se je ohranilo v vseh stoletjih do naše dobe, samo z razločkom, da se je vsled ljubezni zmirom bolj razvijalo in množilo, enako potoku, ki je pri svojem izviru le studenček, potem pa se vedno naraša, in zadnjič postane velika reka, bolj morju kakor reki podobna. O kako Bog poveljuje to ponižno Devico, ki je tudi njega na zemlji poveljevala! Iz tega se prepričamo, da češenje Marijino se ni še le v novejših

časih vpeljalo, ampak da je že starodavno. O kako prav so storili tvoji starši in učniki, ki so tebi še majhnemu otroku pobožnost do Marije vcepili! kako veljaven in spodbudljiv je bil zgled, ki ti ga je takrat tvoja rodovina dajala, ko je pred Marijino podobo klečé molila, in je tebe učila, se ji priporočevati. Kako sladke čutila zaupanja je takrat tvoje serce občutilo! s kako veliko vdanostjo in radostjo si takrat opravljal pobožnost do nebeške Kraljice! Je li tisto zaupanje, tista ljubezen, katero si v svojih prvih letih do Marije razodeval, v tebi zmirom višej rastla, kakor si ti v starosti rastel? ali tisto ljubezen še tako živo v sercu čutiš?

2. Češenje Marijino je splošno. Pomisli, kako ogromno število katoličanov prebiva na širokem svetu; vsi leti mnogo-teri narodi se med sabo razločujejo po natori, stanu, šegi in jeziku. Vendar vsi se v tem strinjajo: da Marijo spoštujejo, časté in ljubijo. Ni je ne okrajine ne mesta, tudi ne majhne vasice, ali revne

katoliške koče, v kateri bi Marije ne poznali in ne častili. Na verhuncu naj stermejših gorá, v naj nižjih dolinah, in naj samotnejših gojzdih, ako je blizo ondi le pešica kristijanov, najdeš kako cerkvico ali kapelo ali vsaj znamenje, ki je Mariji posvečeno, ker to je naj dražši zaklad ubogih deželanov, h kateremu se zatekajo v nadlogah in nevarnostih pomoči iskat. In po večjih mestih in okrajih bogatih, kdo zamore vse naštetí in popisati, kar je pobožnost kristijanov Mariji darovala? Nad 1600 se šteje na svetu Marijinih svetiš ali romarskih cerkvá, in v tem številu so le take, ktere zavolj krasne zidarije ali zavolj sijajnih čudežev slové, brez manjših cerkvá, ktere so le v domačih krajih, ne pa po vsem svetu znane, do kterih pa vendar domači verniki močno zaupanje imajo. Vender vse to pobožnosti kristijanov ni še zadostevalo, temuč naslikali so nebeško Kraljico v premnogih podobah, ter jo postavljali na vsih krajih: po hišah, cestah, gozdih, pušavah, na polji, na barakah, na jadrih in vojaških banderih, da

bi jo tako vedno pred očmi imeli. Dali so ji skoraj tolikanj imen, kolikor je potreba v življenju, in toraj jo kličejo: Sv. Marijo Pomočnico, — Tolažnico, — Zdravje bolnikov, — Pribežališe grešnikov, — Dobrega sveta, — Milostljivo, — Upanja, — sv. Serca, in toliko drugih imen. — Pa ne misli, da ona tako češenje le od ubogih in priprostih ljudi prejema; ni ga stanú tako zvišanega v keršanstvu, da bi pred Marijinimi podobami ne poklekoval in se njeni priprošnji ne priporočeval. Ona ima svoje častivce v naj višjih stanovih: knezi, kralji in cesarji, učeniki, modrijani in svetniki so jo častili in jo še vedno časté po vsih krajih in o vsih časih. Osebe vsakega stanú, spola in starosti, od majhnega otroka, ki je še komaj začel govoriti, do sivega starčeka, vsi-vsi povzdigajo svoje oči k tej ljubeznivi Materi, vsi kličejo Marijo; da, še celo naj ostudnejši in v hudobijah zastarani grešniki jo častijo, v potrebah na pomoč kličejo in včasi nji v čast kako pobožnost opravijo. O prelepa zvezda nebeška, zares ni ga nobenega v tej solzni do-

lini, ki bi ti zupanja in ljubezni ne skazoval! Pomisli, da takrat, ko ti Marijo prosiš in častiš, o ravni tisti uri premnogo pobožnih duš po vsem svetu živečih pošilja svoje prošnje, zdihljeje in obljube k njenemu sedežu. Ker pa Marija tebi veliko več dobrot in milost skazuje kakor toliko drugim kristijanom, ali pa tudi ti nji veči čast in hvalo, kakor drugi, skazuješ? Pa Bog vé, koliko je drugih, ki imajo manj zmožnost in priložnost in te vendar presegajo, da so Mariji zvestejši in hvaležnejši! Skleni toraj, da hočeš Marijo bolj ljubiti in častiti, ker ona tebe obilnejše obdaruje, kakor druge.

3. Češenje Marije je veličastno. Pomisli, da prvi, ki je počastil Marijo na zemlji, ni bil človek, ampak bil je eden izmed čistih duhov, ki stojé pred Božjim sedežem in gledajo Boga z obličja v obličje, in ki mu večno čast in slavo prepevajo; bil je veliki angelj Gabriel; prišel je z nebeških višav, da počasti pobožno in sramožljivo Devico; jo obiše v njeni borni hišiči, kjer je skrita pred ljudmi

bivala; Gabriel jo pozdravi s prelepimi besedami, ktere kristijani kaj radi vsak dan ponavljajo: „Češena si Marija, milosti polna; Gospod je s teboj: blažena si med ženami“. Dalje pomisli, da Gabriel ni prišel, da Marijo počasti v svojem imenu, temuč ko poslanec Najvišjega; pozdravi Marijo v imenu vseh treh božjih oseb in v imenu vseh nebeških prebivavcev. Toraj nam prvi daje Bog s svojimi angelji lep zgled, Marijo častiti. Ali more tedaj češenje Marijino imeti veličastnejši začetek? Pomisli na dalje, iz katerega namena je bil angelj k nji poslan; namreč zato: da se z njo pogaja o spolnitvi največi milosti, z katero sta upala Adam in Eva, po kateri so očaki in preroki hrepeneli, in katero so vsi narodi pričakovali; da se z njo pogodi o včlovečenji Sina Božjega in Odrešenika sveta. Bog zahteva po angelju od nje dovoljenja, in še le potem, ko je izrekla presrečna besede: „Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi“, se je spolnila prevelika skrivnost včlovečenja Sina Božjega. Ali je mogoče kako

večje počešenje? Bog Oče je rodil svojega Sina od vekomaj in podeli Mariji čast, da ga rodi v času; Sin Božji postane v resnici Marijin Sin, in Marija pa njegova Mati; in da se ta skrivnost izverši, jo obsenči sv. Duh, jo napolne z milostjo in postane njen Ženin. Poglej tedaj, kako Bog časti Marijo! Kako jo pa mi častimo? Kaj je vsa čast, katero ji v pesmih in slovesnostih iz ljubezni skazujemo? Vse to je premalo v primeri z njeno svetostjo. Prizadevajmo si, jo častiti s čisto vestjo in s posnemanjem njenih čednost.

Zgled.

Zveličana Dominika.

V življenji zveličane nune Dominike se bere, da je bila rojena od ubogih staršev, posebna častivka Marije Device, kateri je že v otročjih letih služila. Vse dni v tednu se je postila, o sobotah je pa nji v čast med uboge razdelila jedi, ktere je lastnim ustom pritergala, in je hodila po

vertu ali po polju cvetlice brat, s kterimi je zaljšala neko Marijino podobo z Jezuškom v naročji v svoji sobi. Letó pobožnost ji Marija z naslednjo milostjo poplača. — Neki dan je Dominika stala pri oknu (bila je 10 let stara) in zagleda na cesti neko lepo ženo z majhnim otrokom na rokah in oba sta proti nji stegovala roke, kakor bi hotela milošnje prositi. Ona têče kruha iskat, da bi ga jima bila nesla; pa lej! na enkrat ju zagleda zraven sebe, ne da bi se bile duri odperle, in vidi, da ima otrok rane na rokah, nogah in na persih. Tedaj vpraša ženo: kdo je ranil otroka? „Ljubezen ga je ranila.“ Dominika, vsa zamaknjena v lepoto in pohlevnost detetovo vpraša, če ga rane kaj bolé? Otrok se ji nasmeja. Med tem so se vsi trije približali Jezusovi in Marijini podobi; in tedaj reče žena: „Povej mi, hči, kaj te nagiba, da to podobo tako kinčáš s cvetlicami?“ Ona odgovori: Ljubezen, ki jo nosim do Jezusa in Marije, me k temu nagiba. — In koliko ju ljubiš? Kolikor morem. — In koliko moreš?

— Kolikor mi ona dva pomagata. — Le tako ju ljubi tudi za naprej, reče žena, in obilno ti bo v nebesih povernila.

Zdaj je deklica začutila, da puhti iz detetovih ran nebeška dišava, in vpraša mater, s kakovim mazilom ga mazili, in če bi se ono mazilo moglo kupiti? Žena odgovori: se kupi z vero in z dobrimi deli. — Dominika ponudi kruha, mati pa reče: Jed mojega otroka je ljubezen; reci mu, da ljubiš Jezusa, in ga boš zadovoljnega storila. Ko je otrok to ime zaslišal, se začne radovati, in proti deklici obrnjen jo vpraša, če zlo ljubi Jezusa? In ona mu odgovori, da ga toliko ljubi, da noč in dan nanj misli, in da vedno hrepeni, kako bi mu veselje delala. „Tedaj, pravi on, ljubi ga, ker ljubezen te bo učila, kako ga zamoreš razveseljevati.“ — Ker je pa prijeten duh, ki je iz njegovih ran puhtel, zmirom močnejši prihajal, zdihne Dominika: O Bog! letá vonjava bo storila, da iz same ljubezni umerjem; ako je duh iz enega otroka tako prijeten, kako prijetno bo pa v nebesih! — Zdaj se pa ta skrivnostni

prizor spremeni: Mati se prikaže ko kraljica oblečena in od svetlobe obdana; otrok se pa ko solnce bliska v lepoti, vzame vse une cvetlice, ter jih Dominiki na glavo potrosi, ktera v pričujočih osebah spozna Marijo in Jezusa, hitro poklekne ter ju časti. — Tako se prikazen konča, Dominika pa se precej v samostan poda, v katerega je bila ko nuna sprejeta in je l. 1553. v sluhu svetosti umerla. — Marija tedaj nobenemu nič dolžna ne ostane, temuč vsako nar manjše češenje obilno poverne; če ji kdo iz ljubezni košček kruha ali šopek cvetlic podari, ga ona z nebeškim veseljem poplača.

Molitev.

O preslavna Kraljica nebes in zemlje, ki ti angelji in svetniki strežejo in te časté, stori po svoji milosti, da te bodo vse stvari spoznale, in v tebi poveličevale Boga, ki te je tako visoko povišal! Raz-

svitli vse oslepljene duše, ki se v blatu ostudnosti valjajo in nočejo tebe ljubiti. O da bi te vsi ljubili! Podpiraj me tedaj, vzemi me pod svoj plajš, zapiši me v svoje serce, prištej me v število svojih častivcev. Vzdigni me, ako padem, zaverni me, ako zajdem; brani me, ko se vojskujem. Ko sem slab, me stori močnega; ko sem v nevarnosti, me otmi, ko sem bolan, me ozdravi. Bodi moja bramba vse moje življenje, in ob smertni uri; po smerti pa me sprejmi v prelepe nebesa, da te bom vekomaj ljubil in častil! Amen.

Naloga.

V vsih dušnih in telesnih nevarnostih pritisnite na serce Marijino svetinjo.

Tretji dan.

Marija naša mati.

1. Marija je postala naša mati v trenutku, ko je dovolila v včlovečenje Božjega Sina. Ker je imela Marija natančno znanje o prerokovanji in je bila od sv. Duha razsvitljena, je toraj dobro poznala, da bo Sin, ki ga bode rodila, človeški rod s svojim terpljenjem in s svojo smertjo odrešil. Zato se je tedaj v nji goreča želja po našem odrešenju vnela, zato je privolila, da se je v nji Sin Božji včlovečil in tedaj je ob enem privolila, da bo ravno ta njen in Božji Sin nas s svojo predrago kervjo odrešil. Postala je Marija mati Jezusova, ker ga je spočela, naša mati je pa postala, ker je nas v svoji ljubezni spočela. Jezusova mati je po natori, naša mati po posinovljenji. Od tistega trenutka, ko je

besedo „zgori se“ izrekla, je začela nas vse v svojem sercu nositi, kakor je nosila Jezusa pod svojim srcem.

Kakor mi le toliko časa živimo, dokler je duša s telesom sklenjena, in umerjemo, kadar se duša od telesa loči; tako tudi naša duša le toliko časa živi, dokler je v gnadi božji in umerje, kadar jo zgubi. Kadar se naša duša v gnadi božji veseli, se pravi: da ona živi v čeznatornem, v duhovnem življenju, in kdor jo je k temu življenju rodil, se imenuje čeznatorna mati, in ta je Marija. Kako nas pa je ona rodila k temu življenju in zakaj je naša čeznatorna mati? S tem, da je rodila Jezusa, ki je naše življenje in delivec čeznatornega življenja. Ali je mar Marija naša mati tako, kakor Eva, ktero imenujemo mater vsih živih? Ne, ampak Marija je naša boljši mati. Eva je mati vsih živih zato, ker je ona začetek človeškega rodu na tem svetu, Marija je pa mati vsih vernih, ker je rodila Jezusa, ki je začetek vsih rodov, ki gredo iz tega sveta v večno življenje. — Sv. Pavel ime-

nuje Jezusa: Pervorojenega izmed veliko bratov in naš Zveličar je sam to resnico poterdil, ker je aposteljne imenoval svoje brate. — „Oh gospa, vzdihne poln veselja sv. Anzelm, ako je Jezus naš brat, smo mi tvoji sinovi in ti si naša Mati“. — Da, zares! Mati Božja je tudi naša mati. Oh koliko vzroka imamo, se veseliti te resnice! koliko tolažbe in pokrepčanja so pobožne duše zajemale iz tega premišljevanja! Ali si moremo kako bolj visoko, bolj sveto, bolj ljubeznjivo mater misliti, kakor je mati Božja? Prevdari pa tudi, ako tebi ta zveza z Marijo služi v čast in tolažbo, te mora pa tudi ravno ta zveza k tako čistemu življenju spodbadati, da ne boš onečastil tako visoke in slavne zveze. Ako se ponašaš s tako sveto materjo, se moraš tudi tako zadržati, da se ona ne bo sramovala tebe imeti za sina.

2. Marija je bila ko naša mati razglašena. Premisli, kdo in v kateri okolišini je presv. Devico razglasil. Bil je naš na Kalvariji umirajoči Zveličar; v tistih britkih in zadnjih trenutkih je hotel usmiljeni

Jezus svojo lastno Mater nam za mater dati: „Žena, je rekel (svoji materi), glej tvoj sin“; potem pa učencu: „Glej, tvoja Mati!“ kar toliko pomeni: O žena, nakloni svojo gorečo ljubezen zanaprej Janezu in v njem tudi vsim vernikom, ker jest jih vse namesto sebe tebi izročim in hočem, da jih ko lastne otroke sprejmeš. Pri teh besedah je treba dvoje povdariti; prvič: da Jezus ne kliče Marije ko mater, ampak ko „ženo“, ker je hotel na znanje dati, da v unem trenutku ni govoril ž njo ko sin, ampak ko Zveličar; ne kakor človek, ampak kakor Bog. Drugič: da je on hotel v osebi ljubljeneega učenca vpodobiti vse vernike in toraj Marije ni zapustil Janezu ko svojemu ljubljencu, temuč ko svojemu učencu; in zato je ni dal njemu kot osebno zapuščino, ne njemu samemu, ampak kot splošno dedšino vsim, ki bodo njegov nauk sprejeli. In Janez jo je ko učenec, to je v imenu vsih vernikov, od tistega trenutka k sebi vzel, ter jo je spoznal in spoštoval kot svojo ljubeznjivo Mater. Vsi cerkveni učeniki, ki govoré o tem, pravijo, da je Janez pod

križem stoječ takrat vse vernike predstavljaj in tedaj je tudi Jezus imel namen k vsim govoriti. Ali je mar Jezus za samega Janeza na križu umerl? Ne, ampak za vse je umerl in karkoli je v tisti znameniti uri delal in govoril, je zadevalo zveličanje vsih ljudi. In od tistega trenutka je bila Marija naša mati in se je ravno tako do nas obnašala, kakor bi bila nas vse rodila in verniki so se njene sinove spoznali še bolj, kakor bi bila ona njihova natorna mati.

Marija je tedaj zares naša od Jezusa nam dana mati. O blažene besede Zveličarjeve, ktere je na križu izrekel: „Glej, tvoja mati“. Naj prijetnejše, naj ljubše so vsakemu kristijanu besede: Marija je naša mati; one se razlegajo iz ust majhnega otroka, ki komaj še besede izgovarja, do zadnjega trenutka umirajočega, ko ima zdaj — zdaj dušo izdihniti. Kristus nam ni Marije zapustil kot mater v Kani na ženitnini, ne v kaki drugi manj pomenljivi dobi svojega življenja, — temuč umirajoč v unem nar bolj resnobnem trenutku, ko

človek že težko govori in le narpotrebnejše besede izgovarja. Ali bi mogla Marija kedaj pozabiti zadnje priporočilo svojega umirajočega Sina? O ne, ona se jih vedno spominja, ona jih vedno spolnuje. Ona je prevzela vse matrne dolžnosti in pripozna nam pravico, da smemo ko njeni otroci, k nji pribežati in od trenutka, ko se je iz Kalvarije vernila, nas vse ljubi tako, kakor da bi bila nas vse rodila. O blažene usta našega Zveličarja, bodite zahvaljene za ta preimenitni dar, da ste nam svojo lastno mater za našo mater zapustile!

Jezus na križu viseč je previdel vse naše potrebe in nevarnosti, v katerih nam je treba zavetja in pribežališa; on sam je bil od vsih zapušen, bil je v nar večji sili. Toda on pozabi svoje lastne britkosti in le naš blagor mu je na sercu; on nas sirot noče zapustiti, temuč svojo lastno mater nam ko našo lastno mater zapusti, da se zamoremo k nji zatekati. Kristijan, ali si že pomislil to neskončno ljubezen Jezusovo in se mu zanjo zahvalil?

3. Marija opravlja proti nam dolž-

nosti matere. Potem, ko je bila ona kot mati razglašena, jo je naš Zveličar napolnil s takim sočutjem in s tako ljubeznijo do svojih otrok, ktera je lastna le materam; on je njeno serce razširil, da zamore toliko otrok sprejeti in ljubiti, kolikor je vernikov. Kaj pa stori Marija za nas? To, kar vsaka mati svojim otrokom; nas varuje, miljuje, svari, skerbi za nas, prosi za nas in nas vedno ljubi. Že prerok Izaija je rekel: „Ali more pozabiti ktera mati svojega otroka, da bi se ga ne usmilila?“ In ako bi se tudi prigodilo, da bi kaka zemeljska mati svojega otroka pozabila, se pa ne more prigoditi, da bi naša nebeška Mati naj manjšega svojih otrok pozabila.

Ona redi majhne otroke z mlekom božje milosti; odraslim pa posreduje jed, ki je sad njenega neomadežanega telesa. In ktera je tista jed? Ta jed je angeljski kruh, nedolžno Jagnje Božje, Jezus Kristus, kateri se je bil v Marijinem telesu včlovečil. Kadar se tedaj Jezus Kristus pri sv. obhajilu nam v jed daje, nam daje svoje

meso, svojo kri, ktero ima od Marije Device. Ravno tako zvesto opravlja ona druge matrne opravila. — Kadar sinovi kake telesne matere obolé, jim ona skerbno streže in zdravila podaja in se ne vpokoji, dokler jih ne vidi zopet zdravih in čverstih. Toliko bolj si prizadeva Marija, ko vidi, da je njene otroke napadla nevarna bolezen, ktera je greh, ki jim dušo umori. O kako ona razsvitljuje njih um, kako spodbada njih serce, koliko milost jim skazuje, da bi grešnike, svoje otroke, rešila greha, ki je prava kužna bolezen njih duše! Pa tudi v telesnih boleznih in v vsih potrebah ona pomaga svojim otrokom; koliko bolnikom je ona zadobila telesno zdravje. Da! ona se je svojim zvestim služabnikom celo osebno prikazovala, in jim je mnogotere matrne opravila opravljala. Tako n. pr. je pomagala sv. Tubertu ko zdravnica, sv. Katarini Urbentinski ko strežnica, pri zveličani Kolombi je opravljala službo varhinje, zveličanemu Albertu službo učiteljce, in namesto zveličane nune Beatrice je bila dolgo časa vratarica (kar bomo v Šmarnicah

še obširneje slišali). — Dokler je ona na zemlji živela, se je vernikom ko milostljiva Mati skazovala; in sedaj, ko v nebesih kraljuje, pa ona toliko zvestejše svoje materne dolžnosti spolnuje. Kolikrat se je ona o vsih časih, na vsih krajih očitno prikazovala, tako da je ni dežele, ktera bi ne bila po njeni prikazni posvečena. Na njenih podobah se je vidilo gibanje z očmi, kakor da bi hotla ljudi pred nesrečami svariti, ki jim pretijo; čudeži, ki se vedno v njenih svetiših v tolažbo potertih ponavljajo, — nagle spreobrnjenja toliko grešnikov, — znotranje spodbadanje in očitanje, razne milosti, ki jih vidoma in nevidoma skazuje, so jasni dokazi materne skerblijivosti do njenih otrok. O koliko dokazov njene ljubezni si tudi ti čutil! Marija tedaj do tebe spolnuje dolžnosti zveste matere; kako pa ti proti nji spolnuješ dolžnosti zvestega otroka?

Zgled.

Oskrunjevavec spovedi.

Ni dolgo, kar se je v neki duhovnijski sv. misijon obhajal; vsa srenja se ga je

pridno vdeleževala, zunaj enega, ki že blizo 20 let ni prejel sv. zakramentov, temuč je s svojim razuzdanim življenjem soseski pohujšanje dajal. Bil je zadnji dan misijona; duhovni so bili v spovednicah, ko se jim bliža neki, prederzno stopajoč mož in se vstopi k spovednici, ter začne, kakor je pozneje sam pravil, dolgo versto nar ostudnejših hudobij pripovedovati, ki jih je sam doprinašal, kako je druge zapeljeval, kako košne zvijače je rabil, kako veliko premoženje si je po njih pridobil. Pa najgrozovitnejše je bilo, da ni nobenega kesanja, temuč nasprotno neko notranjo radost pri naštevanji svojih hudobij razodeval, tako, da je včasi umolknil, kakor bi bil hotel spovednika vprašati: „Ali nisem une zvijače izverstno izpeljal?“ Tako govori poldrugo uro; zadnjič pravi: „Sedaj menim, gospod spovednik, da je zadosti!“ Spovednik ga mirno posluša, se vé, da ga je večkrat merzel pot oblival, ko je take grozovitosti poslušal in je bil v zadregi, kaj naj bi s tim človekom počel. Opo-minja ga na smert, na sodbo, h kesanju; on

mu seže v besedo: „Je vse zastonj, pravi, jest se za to nič ne zmenim, ako mi daste odvezo, je prav, ako pa ne, grem pa brez nje, mi je vse enako.“ — Kaj je bilo početi? Spovednik nekoliko pomišlja in pravi potem: „Morate spoznati, da sem vas mirno poslušal.“ — „Da, mu odgovori, sam sem se temu čudil in želel sem, da bi se bili kaj razserdili.“ — Spovednik mu reče: „Ljubi moj prijatelj! obtožili ste se, da ste večkrat izrekli, da Marija ni nič več, kakor navadna žena, vstopite se tje pred altar Marije, ter recite trikrat zaporedoma: „Marija, skaži nad menoj, da si več ko navadna žena!“ S temi besedami je misijonar grešnika spustil, ter je sam prav globoko k Mariji zdihnil, naj bi se ubogemu grešniku ko usmiljena mati skazala, in med tem dalje spoveduje. Čez uro se približa nek mož ves potert in ske-san k spovednici; bil je poprejšni grešnik. Potem poklekne in dolgo časa joka in stoka, ne more besedice spregovoriti; potlej oser-čen začne: „O kako nesrečen in gnjusoben človek sem jest! o kako me peče moje

življenje! kako se kesam, da sem vas, častiti spovednik, tako zaničeval in zakrament sv. pokore onečasil! pa vse želim popraviti in skesano se spovedati.“ Ne da se popisati veselje spovednikovo, ki ga vpraša: „Povejte mi, kaj je vas tako naglo spremenilo?“ — „Storil sem, odgovori, kar ste mi prej ukazali; in precej je neka nevidna moč moje serce prešinila; kes me je presunil in tukaj sem, ter išem sprave s svojim razžaljenim Bogom.“ Spovednik je nadaljeval in izveršil pričeto dobro delo in mu odvezo podelil. Ginljivo je bilo videti tega zastaranega spokornika, ki je po 20 letih ves skesan k Gospodovi mizi pristopil. Ko so se misijonarji k odhodu odpravljali, pride ta mož in se pred nje v pričo velike množice ljudi na kolena verže in pravi: „Odpustite mi, ker sem vas s svojim razuzdanim življenjem tako globoko žalil; obljubim ostalo življenje Bogu darovati in vse dano pohujšanje in storjene krivice po svoji moči poravnati.“ — In mož je zvesto deržal svojo besedo. Lejte, kako se je Marija skazala Mater temu zgubljenemu otroku!

Molitev.

O preblážena Gospa, tebe je Bog svojemu Sinu za mater izvolil, in ta tvoj ljubi Sin Jezus te je tudi nam zapustil za našo mater, ko je na križu -viseč rekel: „Glej, tvoja mati!“ Takrat ti je dal serce polno milosti in dobrotljivosti do nas, tvojih otrok. Poln zaupanja pritečem k tebi in te prosim: O mati moja, stori, da postanem tvoj zvesti otrok, in pritisni me na svoje materno serce; po materno me brani pred mojimi sovražniki, zaceli moje dušne rane, in stoj mi vedno na strani ko usmiljena mati v življenji in o moji smertni uri. Amen.

Naloga.

Pokleknite pred kako Marijno podobo in zdihnite k nji: O Marija, skaži se mi usmiljeno Mater!

Četerti dan.

Marijini otroci.

Pri zadnjih Šmarnicah smo premišljevali Marijo ko našo Mater; iz tega pa izhaja, da smo mi njeni otroci, kar hočemo pa danes premišljevati.

1. Da smo Marijini otroci, nam služi v veliko čast. Pomislimo, kdo je Marija? Po rodu izhaja od kralja Davida, tedaj je Marija kraljevega rodu. Po natori je ona najlepši, najčistejši in najljubeznivši med vsemi Adamovimi otroci. Po milosti božji je pa ona neizmerno morje vsakoršne čednosti in vsege bogastva. Od prvega trenutka njenega prečistega spočetja je bila ona z milostjo bolj obdarovana od vsakega svetnika in od vsakega najvišjega angelja v nebesih; ker ona je kraljica nebes in

zemlje. Ona je, da vse druge njene prednosti zamolčim, Mati Božja, in ko taka ima toliko visokost, da si ne moremo nobene večji misliti. In vsled tega, ali si ne bomo šteli v posebno čast, da smo otroci tako veličastne Matere? V veliko čast bi bilo nam, ako bi bili njeni sužnji in služabniki; v slavo bi si mogli šteti, ako bi nas le prijazno pogledala; da smo pa celo njeni otroci, to nam služi v toliko čast, s kakoršno se nobena druga primerjati ne da. O Bog! v visoko čast si štejemo, ako pri kaki imenitni in bogati osebi služimo, ktera vendar ni družega, kakor prah in pepel! In mi bi si v čast na šteli, da smo ne le služabniki, ampak otroci tako imenitne matere in najsvetejši osebe, ki jo je Bog vstvaril?

Ker je Marija tako imenitna in pre-slavljena, ali ima zadosti vzroka, nas svojih otrok se veseliti? ali ji nobeden izmed nas ne dela nečasti? To se žalibog godi, ker veliko kristijanov je, ki s svojim mlačnim in pohujšljivim zaderžanjem očitno kažejo, da so peklenski otroci, ki naprav-

ljajo svoji veličastni materi Mariji žalost in nečast, hudobi pa veliko veselje.

2. Marijin otrok biti, nam prinaša veliko korist. Pomislite, da Marija za svoje otroke vedno Boga prosi, da bi k nji v večno zveličanje prišli. In za kogá, mislite, se bo Marija s svojo priprošnjo bolj potegovala, kakor za svoje sinove in hčere? Res je sicer, da ona vse, ki se k nji zatekajo, ljubi in varuje; pa kakor vsaka pozemeljska mati vse svoje domače in služabnike rada ima, ter vse njih pametne prošnje po moči uslišuje, vendar svoje otroke bolj ljubi, zanje bolj skerbi in jih bogatejše obdaruje; — ravno tako tudi Marija bolj ljubi svoje zveste in pokorne otroke in se za nje pri Bogu s svojo mogočno priprošnjo bolj poganja, kakor za druge, ki niso njeni otroci. O kako močno se smejo tedaj njeni sinovi in hčere na njeno pomoč zanašati in vanjo zaupati, da jih bo s svojo mogočno roko varovala in pred sovražniki branila, pa tudi obilne milosti sprosila. Ona je tako rekoč vsegamogočna po svojih priprošnjah in Bog ji nobene ne odreče. Vsi ljudje

na zemlji in vsi angelji v nebesih Boga ne prosijo tako priserčno kakor Marija. Ali mar mislite, da ji bo Bog odrekel, kadar ga ona za svoje ljubljene otroke česa prosi? Vsaka pozemeljska mati bo iz med 100 drugih otrok spoznala glas svojega otroka, ki je v nesrečo padel in jo na pomoč kliče; ona popusti vse svoja opravila in teče otroku na pomoč, ona lastnim ustom priterga, da le svojega otroka nasiti in zadovoljnega stori. Ali mar mislite, da bo naša ljuba Mati Marija, ki je bolj milostljiva od vsih drugih materi, gluha proti klicem svojih otrok? Ali smete misliti, da ona, ki je bogatejša od vseh drugih, ne more svojim otrokom vsega sprositi, česar potrebujejo? Treba je nam samo, da se z otroškim zaupanjem k nji zatečemo. Tako so storili vsi svetniki in so bili uslišani; enako storimo tudi mi.

3. In vendar se nahaja veliko kristijanov, ki ne poznajo ali nočejo pravceniti Marijinih dobrot, temuč išejo in tekajo za posvetnimi sladkostmi, ki pa niso družega, kakor prah in pepel; lovijo ne-

čimerno veselje, ki jih danes za kratek čas razveseljuje, jutri pa zbada in peče enako rožici, ki danes lepo diši, jutri ji pa že perje odpade in le ternje ostane. Oni tekajo za svetom, ki pa njihovih želj nasititi ne more. Oh, koliko je že bilo Marijinih otrok, ki so ji nekaj časa prav zvesto služili in njene dobrote vživali, pa kmalo so se njene službe naveličali, in so stopili v službo sveta. Toda kmalo so se vidili ogoljufane, ker svet vse obeta, pa le malo da, ali pa nič ne; iskali so pri njem slave in časti pa našli so sramoto; iskali so bogastva, dobili so uboštvo. In marsikteri so k svoji sreči zopet svet zapustili, in se v Marijino službo povernili, in zopet njeni zvesti otroci postali. Tako je med drugimi storila zveličana nuna Beatrica, od ktere sem včeraj omenil, da je Marija namesto nje dolgo časa opravljala službo vratarice, in vam tedaj danes njeno dogodbo popišem. Beatrica je nekoliko let v samostanu živela, se prav spodobno obnašala in najlepši zgled drugim nunam dajala; tako visoko je bila čislana, da ji je bila najimenitnejši služba

vratarice izročena. Med drugimi pobožnostmi je posebno goreče presv. Devico Marijo častila, tako da se je vedno imenovala njeno zvesto in pokorno hčer. Toda peklenški satan s svojimi skušnjavami tudi skoz samostanske zidove predere in si močno prizadeva nuno Beatrico v svoje zanjke vloviti; toraj jo vedno moti, da je še mlada in lepe postave in zamore še veliko veselja med svetom uživati; naj toraj zapusti samostan, svet jo bo z veseljem sprejel, za pokoro delati bo imela še dovolj časa. Tako in enako jo satan moti, in ona se da njegovim besedam zapeljati in samostan skrivej zapusti. V ta namen si poskerbi posvetno obleko, v katero se neko noč, ko so vse druge nune že spale, preobleče in iz samostana pobegne. Pri vratih pa je visela na steni Marijina podoba, katero je posebno častila, tako da se ji je vselej, ko je drugim odpirala ali zapirala vrata, goreče priporočevala. Ker je imela ključe v svoji oblasti, na tihoma vrata odpre in pred odhodom poklekne pred Marijino podobo in pravi s solznimi očmi: „Naveličala sem se samo-

stanskega življenja in se hočem med svet podati; tukaj imaš ključe in mojo nunsko obleko; tebi izročim službo vratarice, le zvesto jo opravljal.“ — Ko to izreče, pobegne vsa solzna in preplašena. Podá se daleč v neko mesto, v katerem nepoznana po šegi sveta živi in z lišpom želi svetu dopasti, dasiravno se sicer vsake razuzdanosti ogiblje. Po enem letu sreča na cesti neko ženo, ktero po noši in jeziku spozna za svojo rojakinjo in jo začne o mnogoterih rečeh izpraševati, posebno pa o samostanu, če je poznala nuno Beatrico, kaj da ljudje o nji govoré. Žena ji odgovori: „Dobro jo poznam, nune jo visoko časté in je vam popolnoma podobna.“ Pobegnjenka se teh besedi prestraši; radovednost ji ne da miru, gre gledat novo vratarico, ki ji je po imenu in obličji vsa podobna; verne se v domovino, gre precej k samostanu, pozvoni pri vratih, in kako se začudi in prestraši, ko zagleda v novi vratarici svojo lastno osebo, kakor v zerkalu. „Kdo ste, kako vam je ime?“ vpraša pobegnjenka nuno vratarico, ktera ji od-

govori: „Ali me ne poznaš in se ne spominjaš, komu si pri svojem odhodu ključke in nunsko obleko in vratarstvo izročila? jaz sem Marija, ki sem se v tvojo obleko oblekla, službo vratarice namesto tebe ves čas zvesto opravljala in ti pri nunah dobro ime ohranila in pomnožila. Noben človek ne vé, da si ti pobegnila; tukaj imaš zopet ključke in obleko, delaj pokoro, in s svetim življenjem si ohrani dobro ime, ktero sem ti ohranila.“ — To izrekši izgine Marija; Beatrica je pa dajala vsim zgled ojstre pokore in svetosti.

Glejte tukaj, kako radostno sprejme Marija zgubljene otroke, ako se zopet k nji vernejo; ona pozabi vse razžaljenja, vse nezvestobe. Gotovo je tudi med vami marsikteri zgubljen sin, zgubljena hči; v mladosti ti je tvoja mati vcepila v tvoje serce ljubezen do Marije, ter si z veseljem marsiktero pobožnost nji v čast opravljal in si bil njen ljubljene otrok; toda svet te je omamil, mlačen si postal, ali morda celo opustil vso pobožnost. Verni se k Mariji, ona te čaka, ona te kliče in te hoče za

svojega otroka sprejeti; ako si se po blatu pregreh valjal in umazal, ona, ljubeznjiva Mati, te bo zopet očedila; ako so ti posvetni in peklenški sovražniki obleko nedolžnosti raztergali, ona te bo zopet z obleko gnade božje oblekla. Bodite tedaj zvesti otroci Marijini; ako se boste pa nje in njene službe sramovali, se bo tudi ona vas sramovala; ako ne boste hoteli njeni otroci biti, tudi ona vam ne bo mogla biti usmiljena mati.

Zgled.

Sv. Jožef Kupertinski.

Med svetniki eden naj zvestejših Marijinih otrok je bil sv. Jožef Kupertinski, rojen l. 1603. na Neapolitanskem; od mladih nog je gojil v svojem mladem sercu nježno ljubezen do Matere Božje; pred njenimi podobami, ktere je vedno s cveticami lepoticil, je naj rajše klečal, v molitvah in zdihljeh se ji priporočal. Bog ga je v redovni stan s. Frančiška poklical, v katerem je bil vsled svojih čednost in po-

božnosti kmalo v duhovna posvečen. Svetu se je popolnoma odpovedal in v največjem uboštvu živel. Marijo je tako goreče ljubil, da se je večkrat zamaknil, ko je premišljeval njeno lepoto. Malokteri svetnik je bil tako pogostoma zamaknjen, kakor on; njegovo serce je ljubezni do Marije tako gorelo, da se je notranji ogenj tudi na život razširil in da se je z životom od tal vzdignil in v znameniti višavi kviško splaval. Enkrat je bil v nunski cerkvi v Neapolji in je pred Marijinim altarjem molil, na katerem je veliko sveč gorelo; kar na enkrat močno zavpije in se kviško spusti, in pred Marijino podobo v zraku obstoji. Nune pritečejo in vpijejo, ter se bojé, da bi se svetnik od luči ne ožgal; potem pa se je sredi cerkve nepoškodovan na tla spustil zdihovaje: „O sv. Devica, o sv. Devica!“ — Drugikrat je bil v predgod Marijinega Spočetja l. 1642. v frančiškanski cerkvi v Asisu pri večernicah, ko se družega sobrata oklene ter ž njim pred Marijino podobo kviško splava, kliče: „O lepa Marija, o lepa Marija!“

Zemlja je bila nevredna dalje tega pobožnega Marijinega otroka nositi, zato se je vzdignil 18. sept. l. 1663. v svete nebesa. — Posnemajte tudi vi zgled tega svetnika v pobožnosti do Marije, in kakor on boste tudi vi, akoravno ne z životom v življenji, gotovo pa z dušo po smerti v nebesa splavali.

Molitev.

O presveta Devica! kako se veselim, da si povzdignjena v visokost Matere Božje; pa ravno tako se veselim, da si postala tudi naša ljubeznjiva Mati. Oh Mati moja! stori, da ostanem vedno tvoj zvest sin, tvoja zvesta hči. Vem in poznam, da sem zgubljen sin, ker sem te tolikrat nehvaležno zapustil in ti žalost napravil, in da ne zaslužim tvoj otrok imenovan biti. Kakor si svojega Sina Jezusa is-

kala, dokler ga nisi najdla, išti tudi mene. Glej, tukaj sem! odpusti mi, ker sem Jezusa in tebe razžalil, danes se ti vsega posvetim. Sprejmi me za svojega otroka, in pripelji me v družino svojih izvoljenih otrok. Amen.

Naloga.

V stiskah in britkostih pritecite k Marijinemu Sercu in recite večkrat: „Sladko Serce Marijino, reši me!“ (100 dni odp.)

Peti dan.

Pripomočki k pobožnosti do Marije.

Ako hočemo zadobiti pobožnost do Marije, moramo:

1. Vse zadržke odpraviti, ki ovirajo to pobožnost. Pervi in naj veči zadržek je greh. Kako je mogoče, da bi v sercu ob enem prebivala želja storiti, kar je Mariji všeč in želja storiti, kar ona sovraži? Marija je bolj bela kot lilija, bolj svitla od luči, in greh je naj gerši gnjusoba, ki se na svetu nahaja; Marija je gola ljubezen do svojega blaženega Sina, — greh pa je vzrok naj grozovitnejšega terpljenja in sramotne smerti ravno tistega Sina; kako bi mogla ona spoznati za svojega služabnika tistega, ki nosi to pošast v svojem sercu in je ne odpravi in ne sovraži? Ne, ne! volja grešiti, in volja častiti Marijo se ne strinjate, kakor se svetloba in tema ne strinjate.

Kdor bi drugače mislil ali sodil o Marijini pobožnosti, bi njeno veličastvo sramotil in skrunil; zatorej pravijo svetniki, da z njeno pobožnostjo stopi v naše serce tudi resnična volja, greha se ogibati, ravno tako, kakor vsako dobro zdravilo odpravi bolezen. Če greh tiči v tvojem sercu, hitro ga odpravi, ker greh je največji zaderžek, da ne moreš pravi Marijin častivec postati. Bodi si svest, da se zamoreš greha lahko znebiti, ako se k Mariji zatečeš, ker ona te bo s svojo milostjo podpirala, ker ona je sama rekla: „Jest sem Mati grešnikov, ki se hočejo poboljšati“; da, ona ti bo rada pomagala, ker še nikoli grešniku, bodisi še tako ostudnemu, pomoči ni odrekla, ako jo je zanjo prosil, da bi se greha znebil.

Drugi posebno velik zaderžek je naša natorna lenoba, ktera nas napolnuje z gnjusom in merzenjem do vseh duhovnih vaj, da jih večkrat le poveršno in videzno opravljamo, ali pa celo zanemarjamo. Lenoba je duhu ravno to, kar merzlica telesu. Ali je merzliččen bolnik še za kaj zmožen? ali se mu še kaj ljubi? Ne! In tako se godi

lenemu; vse mu preseda, vse se mu sitno zdi; danes opusti to vajo, jutri drugo, in kmalo pusti vse v nemar. Ali je mar tudi tebe ta pošastna lenoba prevzela? Ako hočeš postati pravi častivec Marijin, moraš svojo mehkužnost premagovati, se zatajevati in pobožnost do Marije opravljati, ne le, kadar se ti prijetno, ampak tudi kadar se ti zdi neprijetno in težavno. Tako n. pr. nekteri radi pridejo v cerkev, v kateri tudi kake majhne molitvice k Mariji opravljajo, ako pa nekoliko neprijetno vreme pritisne, ali ako je treba kake pol ure prej vstati, se jim že toži, da molčim od postov in drugih zatajevanj, do katerih se jim merzi; doma se pa morebiti ves ljubi dan na Marijo ne spomnijo in se ji z nobenim pobožnim zdihljejem ne priporočajo, dasiravno jim za nepotrebno ali celo grešno govorjenje in opravke časa ne zmanjka. Zveličana Joana Vilani se je v pozni noči, ko je že ležala, spomnila, da še ni bila tisti dan opravila navadnih molitev in pobožnost v čast Marije Device, in je precej iz postelje vstala, ter se ni prej ulegla,

dokler ni vsih pobožnost opravila; Marija ji je njeno službo obilno poplačala z uslišanjem njenih prošenj. Bodi tudi ti enako zvest, ako hočeš enake milosti doseči. In ako si boš silo delal v zatajevanju samega sebe, boš kmalo skusil, kako sladko in prijetno je Mariji služiti.

2. Moramo take sredstva izvoliti, ki njeno pobožnost pospešujejo in med njimi je premišljevanje nar zdatnejši pripomoček. V premišljevanji so svetniki tolikošne lepote, prednosti in zaklade v Mariji zagledali, da so bili k nar gorečnejši ljubezni do nje vneti. Bodi prepričan, da ga ni boljšega pripomočka, pobožnost in ljubezen do Marije pospešiti, kakor premišljevanje njenih čednost, veličastva in slave. Pobožni in učeni Suarez je vsak Marijin praznik po dve uri v premišljevanje njenih čednost porabil. Od tebe se tolikanj ne zahteva, ampak le kolikor ti čas in okolišine pripusté; tako boš njo zmirom bolj spoznaval in v tvojem sercu se bo več ljubezen do nje vnemala. Premišluj njeno veličastvo, ki je morje tako široko in glo-

boko, da nima ne dna ne brega; in če je to zate previsoko in pretežavno, premišluj milosti, ki jih ona vedno na nas vsiplje in posebno dobrote, ki jih je že tebi skazovala, in lahko dobiš obilno tvarine. Ali se ti mar težavno zdi premišljevanje, kolikrat te je iz nevarnosti otela, kolikrat v britkostih potolažila, kolikrat te je v potrebah previdila, in sploh kolikrat se ti je ko ljubeznjiva mati skazala? In če pri vsem tem vendar ne moreš ali ne znaš premišljevanje, pa beri pobožne bukve, ki o Marijini lepoti in milosti govoré. Drug zdaten pripomoček je: pogosto k Mariji zdihovati in jo na pomoč klicati. Ko je neki dan sv. Bernard pred Marijino podobo klečal in se ji priporočal, rekoč: „Pozdravljena bodi Marija!“ je precej zaslišal glas iz podobe, ki mu odgovori: „Pozdravljen bodi Bernard!“ Bodi si svest: vselej, ko ti Marijo pozdravljaš in pobožno moliš: „Češena si Marija!“ se ti ona za pozdrav zahvaljuje in ti odzdravlja, akoravno njenega glasu ne slišiš. V kako veliko čast bi si šteli, ako bi kateri cesar ali kralj nam

na naš pozdrav hotel odzdraviti! Koliko večji čast in sreča, ker nam Marija, kraljica kraljev, odzdravlja in ob enem nas bogato obdaruje. Kdor svojo mater ali kako reč prav in pošteno ljubi, večkrat nanjo misli, rad njeno podobo ogleduje, in jo tudi pri sebi nosi. Ako tudi ti Marijo ljubiš, ozéraj se večkrat na njene podobe, ozaljšaj ž njimi stene svoje hiše in nosi njeno svetinjo na vratu. O koliko bi bilo manj greha in več čednost! — Neki razuzdan mladeneč je hotel pobožno devico zapeljati; ona prosi, se brani, ga spominja smerti in sodbe, vendar ko vse to nič ne pomaga, se devica v tej hudi stiski spomni blagoslovljene Marijine svetinje, ki jo na vratu nosi; hitro jo sname in zapeljivcu pokaže, rekoč: „Glej podobo brezmadežne Device, pod njenim varstvom sem, nikar me ne skušaj.“ Ves preplašen zbeži mladeneč, pobožna devica se pa presv. Devici za pomoč preserčno zahvali. Stori enako tudi ti, kadar te satan, ali kateri njegovih hlapcev hoče v greh zapeljati.

Tretji Mariji naj ljubši in nam nar

koristnejši pripomoček je pogostno preje-manje svetih zakramentov o njenih praz-nikih. Nismo v stanu Marije lepše častiti, kakor ako jo z Jezusom in v Jezusu ča-stimo. Sv. Karol Boromej je svojim ver-nim o tej resnici tako prepričavno go-voril, da jih je v Milanu o Marijinih praz-nikih obilno število pristopalo k Gospo-dovi mizi, kakor o Veliki noči. S pridnim obdelovanjem se tudi pušobna njiva v ro-dovitno spremeni, in tako zamoreš tudi ti s temi pripomočki v svojem sercu vneti gorečo ljubezen in pobožnost do Marije, ktera ti jo bo z obilnimi milostimi po-vernila.

3. Se ne smemo sramovati, jo očitno častiti. Kdor se ljudi boji, je rekel sv. Ignacij, ne bo nikoli nič dobrega storil. In zakaj ne? Ker se po mnenju ljudi obrača in bo toraj le to storil, kar je svetu vseč in kar mu bo svet dopustil. Ako hočeš biti častivec Marijin, pa želiš ljudem vstreči, ne boš nikoli njen zvesti služabnik. Svet te bo grajal, ako boš pogosto ss. zakra-mente prejemal, pred Marijinim altarjem

klečal, se v njene bratovšine zapisal in se cerkvenih obhodov ali procesij vdeleževal; in ti se boš bal svetu zameriti se, boš vse pobožnosti le strahoma, po tatinsko opravljal, jih zanemarjal in sčasoma opustil? Kaj ti je toraj storiti? Nikogar se ne boj, nikogar se ne sramuj, temuč na vseh krajih, vsaki čas opravlaj svoje pobožnosti in s tem boš veliko veselje napravil nebeški Kraljici. — Kakošno pohvalo in čast si pridobi pri kralju vojak, ki po mnogih nevarnostih v čete sovražnikov pridere! Kako visoko ga kralj čisla in ga bogato obdaruje! Blagor tebi, ako se boš v vsih okolišinah ko serčen in neustrašljiv častivec Marijin obnašal; ona se bo z nebeških višav ljubeznjivo nate ozérala, te hvalila, se veselila, da te ima svojega častivca, ter te bo z gnadami obdarovala. — Neki učenec na višjih šolah je k šmarnicam hodil vse tiste dni, o katerih ni bilo šole; njegovi tovarši so ga zato zasmehovali; pobožni mladeneč se pa ne zmeni za to in svoje pobožnosti ne opuša, temuč povzdigne véрно oči proti nebesom in pravi:

„O Gospa moja! nikoli se ne bom sramoval tvoj častivec biti; zanaprej te hočem priti častit ne le o prostih dnéh, ampak vsak dan.“ O srečna duša, koliko milost si zato od svoje nebeške Gospe dosegla! — Bodi zagotovljen, ena sama junaška pobožna vaja ti bo več milosti prinesla, kakor mnogotero drugih, ki si jih skrito in plašljivo v svojem stanovanji opravljal. Takih prilik ti ne manjka; takrat pomisli, da se Marija s svojega prestola nate ozira in vsem pokaži z djanjem, da si pripravljen zavolj nje vsakoršno zaničevanje preterpeti in da se hočeš rajše vsem ljudem zameriti, kakor da bi nehal Marijin častivec biti.

Zgled.

Zmaga nad boječnostjo pred ljudmi.

Neki grof na Francoskem, z imenom Beauvau (Bovo), ki je bil pozneje v Jezusovo družbo stopil, je pripisoval svoje spreobrnjenje lastnemu zatajevanju zoper boječnost pred ljudmi, ker je presv. De-

vici brez sramožljivosti pred ljudmi dolžno čast skazoval. Nekteri nemški vojaki, ki so v njegovem mestu bivali, se močno vpijanijo in začnejo igrati. Eden izmed njih, ki je bil veliko denarja pri igri zgubil, vstane ves zdivjan, in ko zagleda na steni Marijino podobo, se v svoji jezi nad njo znosi, češ, da je ona kriva njegove zgube ter jo z lastno sablo med gerdimi psovkami vseka. Tisti trenutek pa se zgrudi, se trese na vsem životu in v grozovitnih bolečinah svojo černo dušo izdihne. Strahovita groza je njegove tovarše obšla, ki so bili priče strašanske smerti, ter so spoznali, da ga je Bog zavoljo oskrunjenja Marijine podobe tako hudo in naglo kaznoval. Dolgo časa so ondotni ljudje o brezbožnem djani in očitnem kaznovanju hudobneža govorili. Čez dve leti pozneje se je ondi sv. misijon obhajal in misijonarji so nagovarjali, naj bi se ono hudodelstvo s kako spravno pobožnostjo poravnalo in izbrisalo. Veliko ljudstva in duhovnov se snide odločeni dan v cerkvi in se podajo v hišo, v kateri se je ono hudodelstvo godilo, da bi od ondod

v obhodu ali procesiji oskrunjeno podobo Marijino v cerkev prenesli in tako poverili čast presv. Devici. Pa nobeden se ni hotel oglasiti in podstopiti, da bi bil Marijino podobo vzel in nesel, ker so vsi imeli nekako sramožljivost in boječnost pred ljudmi. Imenovani grof Bobo pa se ne sramuje Marijino podobo v pričo vsega ljudstva v svoje roke vzeti, in jo z velikim spoštovanjem nese v cerkev, v kateri je bila s škofovim dovoljenjem izpostavljena in so jo posebno častili. — Presveta Devica mu je leto pobožno djanje in njegovo zmago nad boječnostjo pred ljudmi obilno poplačala. Kakor je potem grof sam rekel, je od tiste dobe v svojem sercu tako obilnost čeznatornih gnad in tako navdušenost k pobožnemu življenju čutil, da je ves gorel ljubezni do Marije in da je potem v Jezusovo družbo stopil.

Molitev.

O presv. Devica, jest želim na vsak način zadobiti pobožnost do tebe; vem pa, da se moje strasti vzdigujejo in mi neštevilno zadržkov stavijo, med tvoje zveste služabnike stopiti. Pa s tvojo pomočjo se nadjam vse težave premagati. Skerbno se hočem vsih priložnosti ogibati, v katerih bi te razžalil, poprijel se bom zatajevanja in se ne bom zmenil, kar ljudje sodijo in govoré. Vse to ti zaterdim, o Gospa moja; veš pa, da je moja slabost velika, ti me zamoreš močnega storiti, toraj krepčaj in oserčuj me, da bom sam sebe premagal in zaničeval posvetno hvalo in grajo, da bom enkrat mogel deležen postati pla-

čila, katero je vsem zmagovalcem
obljubljeno. Pomagaj mi, o Ma-
rija! Amen.

Naloga.

Molite danes trikrat: „Naša ljuba
Gospa presv. Serca, prosi za nas Boga!“
(100 dni odp.)

Šesti dan.

Lastnosti prave pobožnosti do Marije.

1. Pred vsem drugim mora biti naša pobožnost čista, to je, mora izvirati iz čiste vesti. Kako bi bilo mogoče, da bi v ravno tistem sercu bivala pobožnost in greh, t. j. resnična želja, Mariji služiti in želja grešiti? To ni mogoče; pobožnost in greh ne moreta v enem sercu bivati. Luč in tema se ne morete zediniti, Bog in satan nimata med seboj nobene družbe. — So pa mnogi kristijani, ki s svojimi grehi ponavljajo Jezusovo terpljenje in smert, in potem se pa k Mariji podajo, se za njene častivce hlinijo, neskesani nečiste, grešne roke k nji stegujejo, da bi od nje milosti prejeli. Ali mar mislite, da se Marija nad tako pobožnostjo raduje? To od nje misliti bi bila največi nespamet.

Ona je res mati grešnikov, pa le tacih grešnikov, ki resnično želijo se poboljšati. Takih pa, ki vedno v grehu ostanejo in v njem rastejo, ne more spoznati za svoje častivce, ter jih zasluženi kazni prepuša. — Marija z nevoljo obrača mile oči od grešnih častivcev, ki se nočejo poboljšati; ona še celo take kraje zapusti, v katerih se greh doprinaša. To je Marija očitno pokazala. Njena sv. hišica je bila prenešena po angeljih iz Nazareta najpred v Dalmacijo, in kmalo potem l. 1294. odtod čez morje na Laško v neki gojzd blizu mesta Rekanate. Ker so pa v onem gojzdu bivali tolovaji, ki so romarje napadali in ropali, je ukazala Marija svojo hišico od ondod 3 milje naprej na neki hrib po angeljih prenesti. Pridno so romarji to svetišče obiskovali, ter so obilne darove seboj nosili, in jih ondi pušali. Dva brata sta bila posestnika zemljiša na hribu, in sta darove med seboj delila. Toda zavid se loti obeh bratov; vsak bi rad vse darove sam pograbil; toraj storita iz zavida zares peklenski naklep: da bosta neko

noč drug družega umorila, češ: da bo potem po smerti enega ostal drugi brat edini gospodar posestva in darov. Ravno tisto noč, v kateri se je imel nesrečni bratomor zgoditi, zbeži Marija s svojo hišico iz onega kraja, angelji jo prenesejo v Loreto, kjer še dandanes stoji. Ali bi mar ona ne mogla z enakim čudežem tudi nam pokazati da za brezbožne častivce in za oskrunjene kraje ne mara? O kako bi mi stermeli, ako bi neko jutro v cerkev prišli in bi na našem altarji ne najdli Marijine podobe, ali ako bi njena podoba in altar iz naše cerkve zginila! Kako bi pač jokali in zdihovali: Kaj bomo počeli, ker nas je Marija zapustila! Z nepopisljivo žalostjo bi blizo in daleč njene podobe iskali, in ako bi jo najdli, bi jo preponižno prosili, kakor Dalmatinci, ki vsako leto pošljejo poslanstvo v njeno sv. hišico, ter jo milo prosijo: „Verni se zopet k nam, o Marija! verni se k nam“. Ako-ravno pa Marija s svojo podobo od nas ne zbeži, vendar pa svoje milostljive oči od nas obrača in tudi ne posluša pro-

šenj tacih častivcev, ki greha nočejo zapustiti.

2. Čisti morajo biti tudi vsi pripomočki naše pobožnosti do Marije. Ni zadosti, da je pobožnost do Marije sama na sebi dobra, da izhaja iz čistega serca, ki greh sovraži, in želi se poboljšati, ampak mora dobra biti v vsih okolišinah, ktere jo spremljajo. Vi mislite večkrat, da Marijo bolj častite, ako se podaste k kaki slovesnosti v daljne kraje, pri kateri ste pa zavoljo novosti, ali zavoljo gnječe ljudi imeli vedno raztreseno serce. Materi Božji bi bilo bolj všeč, ako bi jo bili tisti dan v domači cerkvi z zbranim duhom, in drugim v spodbudo častili. Marsikdo misli, da posebno čast Mariji skazuje, če se na kako daljno božjo pot poda, med tem pa doma svoje dolžnosti zanemarja; taka pobožnost Mariji nikdar ne dopade; Marija od vsacega zahteva, da naj pred vsim drugim svoje dolžnosti natančno spolnuje, potem se še le, če mu čas dopuša, posebnih pobožnost vdeležuje. Spreljubi v Kristusu! ako vam dolžnosti vašega stanu

ali bolehnost ne dopuščajo v cerkev k šmarnicam hoditi, da bi Marijo pred njenim altarjem častili, naredite si doma altarček, postavite nanj njeno podobo in pred njim klečé molite in častite Marijo; in ako ste posli in z delom toliko obloženi, da tudi tega ne morete storiti, pa vsaj med delom pobožne zdihljeje k Mariji pošiljajte in svoje dela Bogu v čast darujte.

3. Zadnjič mora biti čist naš namen, s katerim pobožnost opravljamo. Ako nimamo dobrega namena pri svojih duhovnih vajah, ostane puhla in brez veljave vsa pobožnost, naj bi bila še tako sijajna, naj bi se celo leto ob vodi in kruhu postili, ali vse svoje premoženje Mariji darovali, ali noč in dan pri njenih altarjih klečali. Pobožnost tacih kristijanov, ki Marijo le iz človeških in nečimernih namenov časté, je prazna. Le malo je tacih, ki se k Mariji obračajo s prošnjo: naj bi jih greha varovala in otela, naj bi jim pomagala, božjo voljo spolnovati in v čednostih rasti, — naj bi jih po pravi poti v nebesa pripeljala. Ali veste, česa nar bolj

prosijo? Naj več je taci, ki jo prosijo: da bi jim zdravje ohranila, ali če so bolni, da bi ga jim zopet sprosila, — da bi jih vsake nesreče obvarovala, da bi jim iz uboštva pomagala in sploh, da bi jih vsakoršne kazni in šibe otela. Vendar bi take prošnje same na sebi ne bile še graje vredne, ako bi iz pravega namena izhajale; ker tudi za časne stvari se smemo Mariji priporočati, toda s pristavkom: če so Bogu v čast in našim dušam v zveličanje. Mnogim kristijanom pa pravega namena manjka. Nekteri prosijo Marijo ljubega zdravja, pa le zato, da bi zamogli vse prepovedane veselice obiskovati; prosijo bogastva, pa zato, da bi ž njim poželjivosti in ošabnosti stregli; — jo prosijo rešenja iz revšine, pa le zato, da bi zložno brez dela živeli i. t. d. — Nekteri drugi prosijo Marijo zares koristnih in dušnih milost, in se nadajo, da jih ona mora uslišati; ako pa prevdarimo način in okolišine, ktere njih prošnje spremljajo, se lahko prepričamo, da jim manjka resnične volje in dobrega namena. Tako n. pr. zdihujejo k nji, naj

bi jim sprosila odpušanje grehov in jih pekla otela; zares lepa prošnja, da lepših malo biti more! pa ravno tisti vedno greh ljubijo, in se grešnih priložnost ne ogibljejo, in z veseljem po široki cesti proti peklu dirjajo. — Nekteri stariši prosijo Marijo, naj bi njihove otroke greha obvarovala in v nedolžnosti ohranila, nasprot jih pa sami pušajo ali celo vodijo v slabe priložnosti, ter jim slabe zglede dajejo. — Spet drugi kažejo veliko vdanost in spoštovanje do Marije, ker skerbijo za lepšavo njenih podob in altarjev, ter darujejo šopke cvetlic, perte, sveče in druge še dražše reči. Toda tega ne delajo iz dobrega in svetega namena, temuč le zato, da bi namreč ljudje njih imena zvedili, in jih zato hvalili. Kaj pravite, ali bo Marija z veseljem sprejela tako pobožnost, ali da bo uslišala prošnje takih častivcev? Tega nikakor ne! Ljudje sodijo po zunanjem, kar vidijo; Marija pa nasproti gleda na čisto serce in na dober namen.

Zgled.

Ošabni knez.

Bral sem v nekih bukvah naslednjo resnično prigodbo. Bil je neki bogat pa ošaben knez, ki je hotel Mariji Devici krasno cerkvico zidati na nekem homcu z lastnim premoženjem brez ptuje pomoči. Svojim podložnim je ojestro prepovedal: da naj se nihče ne prederzne k zidanju te cerkve tudi z najmanjši rečjo kaj pripomoči, ne z denarjem, ne z ročnim delom ali s kako drugo pripravo; kdor bo to prepoved prelomil, bo ostro kaznovan. Milo so zdihovali knezovi podložniki o tako neprilični prepovedi, ker vsak bi bil rad po svoji moči nekoliko pripomogel k zidanju Marijine hiše, da bi si pri nji zasluženje pridobil; toda vsi so poznali ojestrost knezovo, ter so se bali zažugane kazni. Posebno je pa neka uboga pa pobožna vdova zavolj une prepovedi žalovala. Prigodi se, da nekega dne voli peljejo težko naložen voz kamnja za cer-

kveno zidovje mimo njene hiše, ki je v klancu pod cerkvijo in ne morejo izpeljati. Ženici se voli smilijo in jim prinese pešico sena, ter zdihne k Mariji, rekoč: „Ti veš, o Marija, da bi rada kaj pripomogla k zidanju tvoje cerkve; ker pa družega ne smem dati, ti darujem to pešico sena, ktero trudni živini položi, da bodo ložje v tvojo čast kamnje izpeljali.“ Cerkev je bila dodelana, notranji kinč napravljen; in ko je bilo vse delo izveršeno, ukaže knez na kameniti ploši z velikimi zlatimi čerkami svoje lastno ime s pristavkom zapisati: da je on sam brez ptuje pripomoči to cerkev sozidal. — Toda kaj se zgodi? Drugo jutro ni bilo na plošči več knezovega imena, ampak namesto njega je bilo ondi ime une uboge vdove zapisano, tako da je bilo brati, kakor bi bila uboga ženica brez ptuje pomoči cerkev sozidala. Ko knez to zapazi, ukaže hitro ime žene izbrisati in svoje zapisati; pa drugo jutro je zopet bilo ime ženice na plošči. Ves serdit ukaže knez v tretje svoje ime zapisati, ter misli, da mu kaka

hudobna roka nagaja, toraj ukaže močno stražo k plošči postaviti. Pa vkljub straži se je tudi tretje jutro vidilo ime vdove na plošči. Sedaj spozna knez, da tukaj nadzemeljska moč vlada, ter pokliče vdovo pred sé, da bi od nje pozvedel o stvari čudovitega dogodka. Trepetaje stopi ženica pred kneza, in mu pove resnico: da ni zunaj pešice sena prav nič darovala k Marijini časti. Knez je potem svojo ošabnost obžaloval in postal ponižen častivec Marijin. — Iz tega je razvidno, da Marija ne gleda ne na velikost darov, ne na kako drugo posebnost naše pobožnosti, temuč na dober namen, s katerim pobožnost opravljamo.

Molitev.

Spoznam, o presv. Devica, da moja dosedanja pobožnost do tebe ni bila prava, ampak preveč videzna, hlinjena pobožnost. Res je, da sem te včasih na pomoč klical, pa le

mlačno; da sem tebi v čast kake molitve opravljaj, pa le z ustmi; in še te raztresene molitve sem pogosto iz grešnega serca in iz posvetnega namena k tebi pošiljal. Pa zanaprej ne bo več tako. Goreče te hočem častiti, pri svojih molitvah dober namen obuditi in tvoje čednosti posnemati. Ker pa ti moja slabost in omahljivost poznaš, podpiraj me, in pomagaj mi, tebe tako vredno častiti, kakor te angelji in svetniki v nebesih časté. Amen.

Naloga.

Pri vsaki skušnjavi izdihnite k Mariji: „O Božja Mati, pošlji svoje angelje, da me branijo in silovitega sovražnika daleč od mene odženejo.“ (To molitev je bila Marija neki pobožni duši na Francoskem razodela.)

Sedmi dan.

Pervi trije načini pobožnosti do Marije.

1. Pervi način počesénja do Marije Device je pobožna molitev „Česenamarija“ ! In zares ! ta molitev je Mariji prav dopadljiva, kar ni dvomiti. Pervi del obstoji iz besedi, s katerimi jo je bil angelj Gabriel, ki je bil k Mariji od Boga poslan po božjem povelji pozdravil; potem nasledujejo besede, ktere je bila njena teta Elizabeta po navdihovanji sv. Duha pridjala; in tretji del te molitve je pa naša mati sv. cerkev pristavila. Pervi in drugi del molitve je za Marijo častitljiv, ker jo imenuje „milosti polno, nad vse druge žene preslavljeno“ ; tretji del je pa za nas tolažljiv, ker se njenemu varstvu priporočamo in jo prosimo, da bi nam grešnikom po naši prvi materi Evi zapravljeno milost

zopet od svojega Sina sprosila, — da bi nam pomagala zdaj v življenji, ko se v toliki nevarnosti znajdemo in se je nam s toliko sovražniki boriti; posebno jo pa prosimo, da bi nam na pomoč prišla o naši zadnji, smertni uri, ko bodo nas naj silovitejše skušnjave napadale, od ktere ure je naša osoda za vso večnost odvisna. — Ali si moremo tedaj še kako boljši molitev misliti, ki bi Marijino čast in bi vse naše zadeve obsegala? Ni se toraj čuditi, ako je ta molitev vsim vernim kristijanom za očenašem najljubši in jo mnogokrat ponavljajo. O kristijan! ako se v sercu raduješ nad prednostjo in slavo, s katero je bila Marija nad vse druge stvari povzdignjena, ako živo občutiš globoko nesrečo, v katero smo bili pahnjeni, in če povzdiguješ svoje oči proti nebesam in če od tod pričakuješ pomoči, boš gotovo to lepo angeljskih ust vredno molitev z zbranim duhom opravljal. Ako se je nadangelj Gabriel, ki je prvi to molitev izrekel, ki zase nobene gnade ni prosil od Marije, vendar globoko pred njo priklonil, koliko

bolj ponižno in pobožno moramo mi to molitev moliti, ki nismo angelji, ampak pozemeljski červiči, — mi, ki zraven tega, da hočemo Marijo častiti, tudi ob enem milosti zase od nje prosimo! Kdor raztreseno, mlačno in naglo besede molitve izrekuje, ne more zaželenih milost od nje pričakovati. — Poslušajte, kako sijajne nasledke je prinesla molitev Češenamarije. L. 1850. je živela v nekem luteranskem mestu neka plemenita deklina, takrat 14 let stara, pa še luteranka. Prigodi se, da je dobila v roke neke katoliške molitvene bukvice, v katerih najde molitev „Češenamarija“; ta molitev ji je tako všeč, da jo večkrat prebere, se je iz glave navadi in jo pogostokrat ponavlja. Zastonj so jo njeni sorodniki zato kregali in zaničevali; ona se ne da ostrašiti, temuč nadaljuje moliti. Pa kmalo čuti dobrotne nasledke. Začne se ji zmirom bolj in bolj do luteranstva studiti in največi težava je bila zanjo, ko so jo seboj v luteransko cerkev vlekli. Velik stud je dobila do posvetnih veselic, in posebno do plesa,

kteri ji je dosihmal toliko dopadel, in naj veči veselje je občutila, ko je ime Marije izrekovala in v kakem kotu doma „Češenamarijo“ molila. Pa naj poglavitniša reč ji je še manjkala, namreč odpoved krivoverstvu in spreobrnjenje h katoliški veri. Naj večje zadržke ji je delala njena lastna mati, ktera, ko je bila hčerin sklep spoznala, jo je skušala z žuganjem in odsvetovanjem od njenega sklepa odverniti. Pa uboga deklina na vse te ovire in pritiskovanja ni z drugim odgovarjala, kakor s priljubljeno molitvijo „Češenamarijo“. Ona je dobro vedela, da bo nebeška Mati njeni telesni materi boljši prepričanje navdihnila; toraj je vse zaupanje v njo stavila, ter se njenemu mogočnemu varstvu goreče priporočala. Njeno zaupanje tudi ni bilo prazno. Hudo je bila namreč obolela; njena mati ji, karkoli more, dobro streže, da bi zgubljeno zdravje zopet zadobila; in ker je vedila, da ji bode s tem naj bolj vstregla, ji obljubi, da se ji ne bode več ustavljala, ako hoče v katoliško vero prestopiti. Deklina je kmalo

ozdravela in sklep spolnila. In kakor bi bilo vse to premalo, ji presv. Devica še dve posebne milosti dodeli: namreč spreobrnjenje njene matere, ona sama je pa v nunski samostan stopila. — Toliko tedaj dopade Mariji naše pobožno počesenje, posebno ako jo z besedami angelja Gabriela častimo.

2. Drugi način, s katerim Mariji prav dopadljivo pobožnost skazujemo, je angeljevo česenje, ki se trikrat na dan moli. Dasiravno molitev ni navezana na čas, se vendar zdi, da je pristojno, jo o poglavitnih urah opravljati, kakoršne so začetek, polovica in konec dneva. Ako si pobožen otrok nebeške Matere, jo boš z veseljem zjutraj pozdravljal, ker ona je tista jutranja zarja, po kateri so ljudje toliko stoletji hrepeneli! Od nje pravi sv. pismo: „Izhaja kakor jutranja zarija.“ Oh kako radostno jo boš pozdravljal opoldne, ker ona je „izvoljena kakor solnce“, blišča od nezmerne svetlobe milosti. — Kako ginljivo jo boš pozdravljal zvečer, ker „je lepa kakor luna“, ki o tisti uri dobrotljivo

roso svoje milosti na nas izliva! Kako bi bilo na svetu, ako bi se le en kratek čas skrila jutranja zarija, ali solnce, ali luna in zvezde? temote, mrak in smertna senca bi vladale. S to molitevjo se spominjamo včlovečenja Sina Božjega; in ker se natanko ne ve čas, o katerem je Božja Beseda meso postala, zato sv. cerkev zapove trikrat na dan zvoniti in nas spominja o poglavitnih urah o zori, opoldne in zvečer z angeljevim češenjem skrivnost včlovečenja Gospodovega obhajati. Zadnjič meri naše trikratno pozdravljenje na tri poglavitne osebe, ktere so pri uni visoki skrivnosti sodelovale, in sicer pri prvem stavku se spominjamo in počastimo angelja Gabriela, „ki je Mariji oznanil in je spočela od sv. Duha“; pri drugim stavku se spominjamo presvete Device Marije, ki je dovolila, rekoč: Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi“; zadnjič v tretjem stavku se spominjamo včlovečenja Sina Božjega, našega Gospoda Jezusa Kristuza, ko molimo: „In Beseda je meso postala in je med nami prebivala.“

Da boste spoznali visoko ceno in lastni dobiček, ki ga s to molitvijo zadbivamo, vam navedem odpustke, ktere je sv. cerkev tej molitvi podelila: Vsak verni kristijan, ki zjutraj ali opoldne, ali zvečer s skesanim srcem moli Angelj Gabriel . . . Glej dekla . . . In Beseda je . . . s tremi Češenamarijami, zadobi za vsakikrat 100 dni odpustka; in enkrat v mescu popolnoma odpustek, ako prejme zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa in po namenu sv. cerkve moli. (Benedikt XIII. 11. sept. 1724.) V dosego imenovanih odpustkov se zraven ravno razloženih še naslednje pogoje zahtevajo:

1. Omenjene molitve se morajo klečé opravljati; izvzemši vsako soboto zvečer, vse nedelje in velikonočni čas, to je od poldne velike sobote do poldne one sobote pred sv. Trojico. (Benedikt XIV. 20. aprila 1742.)
2. Angeljevo češenje se mora moliti, kadar zvoni; izvzeti so prebivalci v takih krajih, v katerih se ne zvoni, ali ki zvonjenja ne slišijo, ako o do-

zdevni uri one molitve opravljajo.
(Pij VII. 18. marca 1771.)

Tistim vernikom, ki angeljevemu češenju pristavijo trikrat „Čast bodi Bogu Očetu . . .“ v zahvalo sv. Trojici za vse Mariji dodeljene milosti, so papež Pij VII. (11. jul. 1815) še naslednje odpustke podelili :

1. Odpustek sto dni, kdor vse trikrat en dan pri zvonanju ono počastenje pristavi.
2. odpustek sto dni za vsakrat, ako kdo to počastenje skoz en mesec vsak dan opravlja.
3. odpustek 30 dni, kdor pri vsakem : „Čast bodi Bogu . . .“ glavo pripogne.
4. Popolnoma odpustek, kdor skoz ves mesec to trikratno počastenje vsak dan opravlja in v tem času zakramenta sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa prejme. — — Tako je tedaj angeljevo češenje lepa, zveličavna in koristna molitev, ker z njo Marijo naj lepše

počastimo, in drugič, ker ž njo s pridobljem odpuštkov sami sebi koristimo.

3. Tretja versta našega spoštovanja do Marije je sv. roženkranc. Da ima ona nad to molitvijo veliko dopadajenje, se razvidi iz tega, ker jo je ona sama učila in vpeljala. Ko je krivoverstvo Albigencev strašno razsajalo in veliko duš pogubilo, se oberne sv. Dominik s prošnjo k Materi Božji, naj bi mu razodela pomočke, po katerih bi se zamoglo toliko duš, ki so v zmote krivoverstva zabredle, zopet na pravo pot zveličanja pripeljati. Marija usliši njegovo prošnjo; prikaže se mu z nebes, ter mu ukaže, naj oznanuje ljudem sv. roženkranc in mu obeta dober uspeh, kateri je tudi v resnici nastopil. Kaj pravite k temu? kaj se vam dozdeva od take pobožnosti, ki jo je Mati Božja z lastnimi ustmi učila? Ozrimo se pa tudi na obilni sad in milosti, ktere je nebeška Kraljica vsled molitve sv. roženkranca že tolikrat keršanskemu svetu podelila. Vsakemu izmed nas se že pred samim imenom Turka gnjusi, ki je strašne grozovitosti ne le po

naših krajih, ampak po vsi Evropi vganjal, ktera je bila v nevarnosti, da pride v sužnost in ob katoliško vero. Da se to ni zgodilo, se ima katoliški svet edino Marijini prošnji pri Bogu zahvaliti, ker ona je bila vsled molitve sv. roženkranca kristijanom sijajno zmago v Lepantu nad krutim Turkom zadobila. Toda kaj je ta zmaga nad turško oblastjo v primeri z neštevilnimi zmagami, ktere verniki po roženkrancu vsak dan nad oblastjo silovitega in zvijačnega sovražnika zadobivajo? Bodite si svesti: ako krivoverstvo ne razširja dandanes povsod svojega kužljivega strupa, ako se toliko zgubljenih grešnikov zopet v naročje Božjega usmiljenja vrača, ako Bog hudobnega sveta tako živo ne tepe s šibo svoje jeze, bodite si svesti, da se imamo za to večidel tej zveličavni pobožnosti zahvaliti. Kako pa kristijani to lepo molitev čislajo in opravljajo? Bogu bodi potoženo, velikrat prav slabo! Nekdaj so se keršanske družine ravno po roženkrancu kot take spoznale in ga niso noben večer opustile; dandanes se mladina malo

zmeni zanj, sramuje se ga skoraj in molek (paternošter) se vidi skoraj le bolj v rokah merličev, ker ga od sebe vreči ne morejo; toraj se ni čuditi, ako se vsled zanemarjanja te molitve tolika samopašnost in razuzdanost pri mladini in pri drugih nahaja. In potem bi radi, da naj vam Gospod svoj nebeški blagoslov pošilja! O kako so se časi spremenili! Koliko milost si pa zadobimo s sv. roženkrancem, vidimo iz obilnih odpustkov, ki so podeljeni ti molitvi.

Papež Pij IX. so naslednje odpustke podelili (12. maja 1851):

1. Odpustek 100 dni za vsak Očenaš in vsako Češenamarijo vsim, ki vse tri ali tudi le en del roženkranca pobožno molijo.
2. Popolnoma odpustek en dan v letu, kdor celo leto vsaj en del roženkranca vsak dan moli in zakramenta sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa skesano prejme.
3. Popolnoma odpustek vsako zadnjo nedeljo mesca, kdor ima pobožno na-

vado, z drugini skupaj tretji del roženkranca vsaj trikrat v tednu moliti in če spovedan in obhajan v kaki cerkvi v namen sv. Očeta moli.

4. Kdor moli sv. roženkranc, pa opusti premišljevanje skrivnost, ne zadobi odpustkov. (Zbor svetih obredov 6. avg. 1839.)
5. Ne zahteva se pa, da bi se skrivnosti dolgo časa premišljevale, temuč zadostuje, če se v mislih nekoliko premišlujejo. (Zbor svetih obredov 1. julija 1839.)
6. K zadobljenju odpustkov je potreba, da mora biti molek (paternošter) blagoslovljen; ako pa več oseb združeno moli, je zadost, ako je en sam molek blagoslovljen in vse osebe zadobijo odpustek. (Pij IX. 22. jan. 1858.)
7. Ako si kdo blagoslovljeni molek izposodi, kupi ali po ranjcih podedova, ne zadobi odpustkov. (10. jan. 1839.)
8. Ako se pri moleku nit razterga, spremeni, 4 ali 5 jagod zgubi, se vendar

zamorejo še odpustki zadobiti. Vsi leti odpustki se zamorejo vernim dušam v vicah oberniti.

Zgled.

Redovnik in tolovaji.

Neki redovnik ali menih sv. Frančiška je imel navado vsak dan sv. roženkranc moliti. Ko se iz svojega samostana v drugega preseluje; se spomni, ko ravno skoz samotni gojzd potuje, da tisti dan še ni opravil svoje naloge. Hitro poklekne, ter začne prav pobožno roženkranc moliti. Tolovaji, ki so v tistem gojzdu prebivali, zagledajo redovnika in precej sklenejo ga umoriti; toda Marija Devica, katero je ravno častil, ga čudovito iz nevarnosti reši. Ko namreč tolovaji v redovnika prežijo, ugledajo zraven njega prelepo Gospo stati, ki iz njegovih ust cvetlice nabira, iz katerih krasni venec plete in ga sama sebi na glavo položi, vsi preplašeni obstopijo zdaj tolovaji redovnika, mu svoj sklep razodenejo, da so ga hotli

umoriti in mu pravijo, da mu prizaneso, ako jim pové, kdo je bila ona Gospa, ki je zraven njega venec pletla. Redovnik se Marijnemu varstvu izroči in ves miren odgovori: „Jest nisem nobene Gospe zraven sebe vidil; ako ste pa vi ktero vidili, gotovo ni bila druga ko nebeška Kraljica, ktero sem z molitvijo sv. roženkranca častil; „Češenasimarija“ so ji naj ljubše cvetlice, iz katerih si je venec spletala.“ Ginjeni in poboljšani odidejo tolovaji, redovnik pa iz smertne nevarnosti otet svojo pot nadaljuje in zanaprej še gorečnejše in bolj pogostoma sv. roženkranc moli.

Molitev.

Glej, o Marija! tukaj pred tvojimi nogami kleči velik grešnik, ki je zgubil naj dražši zaklad, gnado božjo. Dobro, da vem, kdo jo je našel; ker ti si ti-sta, kateri je angelj Gabriel rekel:

„Gnado si našla.“ H komu naj bi toraj pribežal, če ne k tebi? ker sv. Rihard piše: „ako hočemo zgubljeno milost dobiti, moramo k njej priteči, ki jo je našla.“ Oh Gospa moja! najdeno blago moraš poveriti njemu, ki ga je zgubil. Ti si milost našla, pa ne svoje, ker je nisi nikoli zgubila; tedaj si našo milost našla, daj jo nam toraj nazaj po svoji dobrotljivosti. Češena si Marija! Amen.

Naloga.

Molite 4 Češenamarije v zadostenje vseh zaničevanj, ktere se godé Devici Mariji.

Osmi dan.

Drugi trije načini pobožnosti do Marije.

1. Moramo posvečevati Marijine dneve, namreč sobote. Vsak vé, da je sobota posebno Mariji posvečen dan in cerkveni pisatelji navajajo mnogo vzrokov. Že v prvih stoletjih keršanstva je sv. cerkev sobote ko Marijine dneve obhajala. Pri- povedujejo neki čudež, ki se je v Cari- gradu ponavljal. V neki cerkvi tega glav- nega mesta je bila podoba Matere Božje, ktera je bila ves teden do petka zvečer z zagrinjalom zakrita; vsak petek je pa nevidna roka odmaknila zagrinjalo in po- doba je bila vso soboto odgernjena. Iz tega čudeža so sklenili, da naj se sobota presv. Devici posveti. Marija je pri našem odrešenji nar bolj sodelovala in tedaj se

spodobi, da v soboto naše solze združimo s solzami žalostne Matere Božje in se spominjamo zapušenosti, ktero je občutila, ko je truplo njenega Sina v grobu počivalo. Vsakemu pobožnemu kristijanu je tedaj sobota svet dan, ker se z žalostno Materjo pri grobu križanega Jezusa mudi, in se po Marijinih prošnjah in solzah zveličavnega vstajenja nadja. — So še drugi vzroki, in sicer: 1. Splošno se misli, da je bila Marija v soboto rojena, in toraj je sv. cerkev že od starodavnih časov nam odločila, da v soboto njen rojstni dan obhajamo. — 2. Sobota je v sredi med petkom, dnevom pokore, in med nedeljo dnevom veselja. Marija je tudi srednica med Bogom, ki je zgolj zveličanje in vir našega veselja, in med grešnim človekom, ki je kazni podveržen in vedno potrebuje pokore. — 3. Sobota je vstop ali vrata v nedeljo, ki je podoba večnega miru. Marija je tudi vrata v nebesa, v kraj večnega miru; po nji imamo nar gotovejšo nado priti v večni mir. — 4. Izročilo pravi, da je bil angelj Gabriel v soboto

k nji poslan. — 5. Ravno tako, da je bila v soboto v nebesa vzeta. — 6. Zadnjič se mora opomniti, da je naš Zveličar soboto v posebni časti imel, ker je tisti dan naj bolj sloveče čudeže delal. V sv. evangelji se namreč bere, da so judje Jezusa preganjali, ker je o sobotah ozdravljajal. Hudobija farizejev, ki se je zoper Jezusa zavoljo njegove milosti o sobotah vzdigovala, je bila začetek britkost njegove deviške Matere. Zavoljo teh britkost, ki so se v sobotah začele in so se na vse naslednje žalostne sobote raztegnile do tiste sobote, v kateri je njen Sin v grobu ležal, je bila sobota žalostni Materi Božji posvečena. Toraj so o vsih časih verni kristijani o sobotah razne pobožnosti Mariji v čast opravljali; ker več kakor druge dni molijo in posebno pa sv. roženkranc, cerkev in sv. mašo obiskujejo, milošnjo delijo, pred Marijinimi podobami luči prižigajo, k mizi Gospodovi pristopajo in se postijo, ker papež Inocencij XI. je bil Mariji v čast o sobotah vsim vernim post zapovedal, kateri je bil pozneje zavoljo

mlačnosti kristijanov iz mnogih vzrokov preklican. Nekdanji pobožni kristijani so sobote prav vestno posvečevali in so Boga prosili gnade, da bi sobotni dan umerli.

2. Četerti način nase pobožnosti do Marije je pristop ali vpisanje v njene bratovšine; ker s tem dajemo Mariji veliko slavo, sami sebi pa nezmerne koristi zadobimo. Pervi dobiček, katerega se v bratovšini vdeležimo, je molitev. Vsak vé, da morajo udje vsak dan kako kratko molitvico opraviti; o praznikih se pa bratje in sestre bratovšine k premišljevanju resnic sv. vere skupaj zbero, ali jih pa posamezni premišlujejo. O kako velik sad nam to prinaša! Koliko je namreč takih, ki bi se nikoli večnega zveličanja ne spominjali, ako bi ne bili v bratovšine zapisani! Koliko bi jih sicer ves teden še ene Češenamarije ne odmolilo! Pa če bi tudi nobenega družega prida ne imela, kako nas že to oserčuje in pokrepčuje, da nosimo škapulir ali kako Marijno svetinjo na vratu! Kdo bi ne poslal k nji zdihljeja, kadar njeno podobo zagleda? O kako močno

orožje je ono očitno znamenje njenega varstva zoper napade grozovitnega sovražnika! Drugi dobiček nam dohaja z združene molitve in dobrih del, ktere udje bratovšin skupno opravljajo. Gospod Bog je razločno obljubil uslišati molitev, ako dva ali trije združeno molijo, ker pravi: „Kjer sta dva ali trije v mojem imenu zbrani, sem jest med njimi.“ Udje bratovšin pa ne molijo le zase, ampak za vse svoje brate in sestre. Kdo more prešteti vse milosti, ktere je Bog skazal po bratovšinskih molitvah? Koliko naj terdovratnejših grešnikov je zadobilo gnado spreobrnjenja in srečne smerti, ker so jih bili svojci ali prijatli v bratovšino Neomadežanega Serca Marijinega vpisali! Neprecenljive dobrote dobivajo bratje bratovšin do smerti, ker jim živi bratje in sestre toliko molitev, ss. maš in ss. obhajil darujejo. Ali mar nič ne cenite lepih zgledov, ktere si bratje in sestre drug drugemu dajejo, in se k čednostim spodbujajo? Ali mar nič ne cenite svetih odpustkov, kterih se bratovšine tako obilno vdeležujejo? Sv. Alfonz Ligvorjan

vpodobuje Marijine bratovšine Noetovi barki, v kateri najdejo verniki zavetje pred povodnijo skušnjav, ki grešni svet napadajo in utopiti žugajo. Tretji dobiček, ki nam dohaja iz bratovšin, je pogosto prejemanje svetih zakramentov in gotovo je to naj večja korist. Z grehi na svoji vesti nobeden ne more zvest častivec Marijin biti. Ako si pravičen, se moraš iz ljubezni do Marije prizadevati greha se varovati in njene čednosti posnemati. Ako si pa grešnik, ji moraš pa ljubav storiti, precej se iz grehov izkopati. In ravno v ta namen so sveti zakramenti postavljeni in bratovšine spodbadajo jih pogostoma prejemati. Marija je bila sama neki pobožni duši razodela, da je ne moremo z nobeno duhovno vajo bolj častiti, kakor če ji v sv. obhajilu njenega lastnega Sina darujemo.

Bilo je l. 1837, ko gre dne 30. aprila neka angleška gospa, prav vneta katoličanka, že v poznem večeru mimo cerkve Naše Gospé Zmagovavke v Parizu, in se začudi, da je o tako pozni uri cerkev močno razsvitljena. Stopi vanjo in zve,

da udje bratovšine sv. Serca Marijinega opravljajo molitve, da bi od presv. Device sprosil spreobrnjenje grešnikov. Potem se podá k duhovnu in mu nekega velikega grešnika v molitev priporoči, ki je vreden, naj bi se zanj molilo. Letá je sin nekega nemškega kneza, že 71 let star, brezbožen luteran, ki že od mladosti v Parizu biva, pa še nikoli na večnost mislil ni. Navadno je ta gospa tega nesrečneža vsak petek obiskat hodila, in ko pride k njemu prihodnji petek, ga najde vsega zamišljenega in nepokojnega, ter ga vpraša, kaj mu je? On ji odgovori: „Od pondeljka me tako otožne misli obhajajo, da nimam pokoja; in kar se naj bolj čudim, zgolj misli o veri.“ „Se vidi tedaj,“ pravi gospa, da vas hoče Bog storiti katoličana.“ Na to ji starček ves razkačen odgovori: „Take nasvete obderžite zase, saj me poznate.“ Gospa pové dogodek duhovnu, kerí ukaže prihodnjo nedeljo bratovšini molitve pomnožiti za priporočenega grešnika. Ko gospa drugi petek zopet k starčku pride ga najde vsega spremenjenega v obrazu,

z buzkami v rokah, tako da se ji v sercé smili. „No kaj je novega?“ vpraša. „Ne morem več prestati, ji odgovori; od nedelje večera me tako strašanske sanje mučijo, da od takrat ne morem očesa zatisniti; zdi se mi, da me pred sodnji stol vlečejo in da ondi svojo obsodbo slišim.“ Pové ji tudi, da si je od svojega služabnika katoliške bukve izpodil, v katerih nekoliko tolažbe dobi in da je slišal o neki svetinji praviti, ktero želi dobiti. To mu gospa tudi precej podeli. Prihodnjo nedeljo ukaže duhoven bratom in sestram vse svete obhajila za onega grešnika darovati in starček doseže zopet mir. Naslednje noči mu je presv. Devica trikrat zaporedoma naznanila, naj greh zapusti in se spokori. Ko pa zve, koliko molitve se je zanj storilo, se milo zjoče, skesano spové, postane goreč katoličan, ter se preserčno zahvali Mariji Devici za skazano milost.

3. Peti način naše pobožnosti obstoji v tem, da njene praznike posvečujemo in njene cerkve obiskujemo. Kaj pomenijo

Marijini prazniki? Najpred pomenijo poglavitne oddelke njenega življenja. Kteri pobožno izrejeni sin bi se ne veselil rojstvenega dneva in godu svojih starišev? Ali se mar mi ne bomo veselili godov naše ljubeznive Matere, katero imamo v nebesih? — Drugič pomenijo Marijini prazniki njene junaške dela in čednosti. Se li ne spodobi, da jih lepo posvečujemo in jo blagrujemo za toliko prejetih milost in prednost, ter se Bogu zahvaljujemo, da jo je izvolil svojo hčer, nevesto in Mater? — Zadnjič nas njeni prazniki spominjajo zveličavnih skrivnost našega odrešenja. Tudi zato ji je posvečevanje njenih praznikov ljubo, da se njenega Sina spominjamo, ker je tudi ona pri našem odrešenju sodelovala. — Posebno čast ji skazujemo, ako njene cerkve obiskujemo. Sv. Janez Damaščan pravi, da so Marijine cerkve zavetje, v katerih smo pred napadom peklenškega sovražnika in pred zasluženno kaznijo svojih pregreh zavarovani. Kako velika tolažba nam je to, ko vemo, da se znajdemo v tako močnih terdnjavah pod brambo

Marije, ki se imenuje turn kralja Davida! Pobožni cesar sveti Henrik je naj prvo, ko je v kako mesto prišel, šel obiskat kako Mariji posvečeno cerkev. Posebno ginjen pa postane častivec Marijin, kedar stopi ko romar v kako njeno svetišče na božjih potih, kjer se božja in njena slava tako mogočno razodeva, kjer se toliko čudežev godi. O kako sladka tolažba rosi v teh svetih krajih v naše serca! Koliko milost zadobé romarji v teh svetiših, posebno če se z Bogom spravljani s čisto vestjo Mariji priporočajo! Vsi taki se smejo na njeno mogočno varstvo zanesti.

Zgled.

Sv. Muza.

Eden naj lepših zgledov, ki nam razodevajo dobrotljivost in usmiljenje Marije Device do izvoljenih duš, ki jo ljubijo in časté, je nedvomljivo zgled, ki ga je nam sv. papež Gregor od sv. Device Muze zapisanega zapustil. Ona je bila še prav mlada, pa lahkomisljena, tako da je vedno

po veselicah in norčijah hrepenela. Ker je bila vkljub temu vendar neomadežanega zaderžanja in je svojega nebeškega Ženina priserčno ljubila, jo je hotla presv. Devica obvarovati, da jo zalezovanje strupene kače peklenške ni okužilo in da ta krasna cvetlica ni zvenela. Neki dan se ji Marija, od neštevilne množice svetih devic spremljana prikaže in jo prijazno vpraša: če ne želi tudi ona tej plemeniti družini se pridružiti. Ker ji odgovori, da prav rada, ji reče nadalje sv. Devica: „Ako hočeš tedaj to milost doseči, spremeni svoje zaderžanje, odpovej se svojim otročarijam in veselicam. Tvoj konec se bliža; glej da ne zgubiš časa, ki ti je še odločen, temuč porabi ga, da kaj dobrega storiš. Čez 30 dni bom zopet prišla in ako boš vredna, te bom tem izvoljenim družicam pridružila.“ — Po tej čudoviti prikazni je deklica svoje življenje popolnoma spremenila; le malo je govorila, se ni smejala, vedno v samoti bivala, ter svete reči in večnost premišljevala. Njeni stariši so se tej nagli spremembi čudili

in so jo po vzroku prašali. Pa med tem se je 30. dan približal, deklica oboli za merzlico, ktera ji v kratkem času vse moči vzame, da se je vidilo, da se ji bliža konec. Ko je bila že blizu smerti, se ji Marija zopet prikaže s prejšnimi družicami in jo povabi naj se jim pridruži. Tedaj vsa navdušena, s kviško povzdignjenimi očmi vse svoje moči zbere in z veselim obličjem zdihne: „Glej pridem, o Gospa moja, glej pridem!“ — In s temi besedami svojo dušo v Marijino naročje izdihne, ker je bila kerstno nedolžnost ohranila.

Molitev.

Zakaj sem jest, o presveta Mati! tako len in mlačen v posvečevanju tvojih praznikov? zakaj te tako zanikerno častim? zakaj ne pozdravljam z vsem spoštovanjem tvojih podob? zakaj tako malo cenim visoke vrednosti tvojih bratovščin? in zakaj tako nemarno obis-

kujem tebi posvečene cerkve? Oh stori, preblažena Mati! da se v tolikih nadlogah zemeljskega življenja tebi vsega izročujem, tebe zaupljivo na pomoč kličem, in da te bom vso večnost v nebeški bliščobi in veličastvu gledal in ljubil! Amen.

Naloga.

Zvečer ko se vležete spat, recite k Mariji: Vsak vdarec mojega serca naj pomeni: „Jezus, Marija, Jožef, stojte mi na strani ob moji smertni uri!“ (100 dni odp.)

Deveti dan.

Zadnji trije načini pobožnosti do Marije.

1. Premišljevali smo pri zadnjih dveh šmarnicah že šest načinov, po katerih se naša pobožnost do Marije Device razodeva. Danes pa bomo zadnje tri načine premišljevali, izmed katerih sedmi je: da tudi njene podobe spoštujemo in častimo. — Vsak človek spoštuje podobe svojih starišev, dobrotnikov in prijatlov, jih večkrat z veseljem ogleduje in se vselej njih lastnost, lepih nauk in prejetih dobrot spominja. Marija je pa naša ljubeznjiva Mati, med vsemi naj lepši stvar, naša naj večji dobrotnica; ali se tedaj ne spodobi, da njene podobe v posebni časti imamo, se pogosto nanje oziramo, in se spominjamo neštevilnih po nji prejetih milost? O da bi mnogi kristijani odstranili umazane in pohujšljive slike in podobe, ktere visijo na stenah njihovih sob, in jih

ozaljšali z lepimi podobami Matere Božje! O da bi rajše v kakem kotu svoje hiše naredili altarček z Marijino podobo, ga s cvetlicami okinčali in pred njim svoje molitve opravljali! O da bi vselej in povsod njene podobe, ki so ob cestah, terghih in ulicah postavljene, spoštljivo pozdravljali in se Mariji s kratko molitvico ali s pobožnim zdihljajem priporočali! Za razširjanje sv. vere med nevernimi narodi v Ameriki so ravno podobe Matere Božje čudovito veliko pripomogle. Nekega španjskega mornarja je bila nesrečna osoda na otok Kubo zanesla, ktereга prebivavci so bili v globoko nevero in malikovavstvo zatopljeni, pa so ga vendar gostoljubno sprejeli. Razun življenja ni družega iz barke odnesel, kakor neko majhno podobico Marijino. On začne nesrečno ljudstvo v pravi veri podučevati in posebno si prizadeva, mu spoštovanje do nebeške Kraljice v serce vcepiti. Gorečnost tega mornarja je Bogu dopadla, blagoslovil je njegov trud tako, da so neverci njegove nauke in svete radi poslušali in sprejeli. Po-

glavar na otoku ga je izvolil poveljnika v vojski zoper svoje sovražnike; mornar je službo sprejel, in dobil sijajno zmago, ktere pa ni sebi, ampak Marijini pomoči pripisal, ktere podobo je med bitvo vedno v roki deržal. Poglavar ga vpraša, kdo je ta Gospa, ktere podobo je seboj prinesel, da bi jo častil in zapovedal to podobo tudi v druge bitve nositi. Malikovavci so imeli navado, svoje malike v vojsko jemati, od kterih so se zmage nadjali. Ko so svoje malike blizo podobe Marijine prinesli, so se jeli njih maliki tresti in glave nazaj obračati, kakor bi pogleda sv. Device ne mógli prenašati in kakor bi hotli malikovavce opominjati, naj se v beg spusté, ako nočejo popolnoma poterti biti. In v resnici so Marijini častivci vselej zmagali. Poglavar je ukazal kapelo zidati in v njo podobico Marijino postaviti ter je s svojim ljudstvom vsak večer v njo hodil, Božjo Mater častit, ktero je pogosto pozdravljal: „Češena Marija“, ker družega ni znal iz angeljevega češenja; tudi je podobo z zlatom in biseri ovenčal.

Zopet se je vnel nov prepir z drugim neveriskim poglavarjem, kateri je terdil, da so njegovi maliki toliko mogočnejši, od one ženske (Marije), kolikor dražji so njih zlate in sreberne podobe v primeri s papirnato Marijino podobico. Že so stale vojskine trume na boj pripravljene, ko so sklenili, naj bi dvoboj ta prepir razsodil. V ta namen privežejo od vsake stranke dva mladenčca z močnimi vervmi k stebri in postavijo pred verna mladenčca Marijino podobo, pred dva paganska pa naj imenitnejšega malika. Vsi so opazovali, ktera podoba bode mogočnejši in bo svoje častivce rešila vezi; vsim je močno serce bilo v osodepolnem pričakovanji. Tedaj se vstopi poglavar, ki je sv. Devico častil in pravi: „Češena Marija, pridi nam na pomoč!“ — Precej zagledajo lepo Gospo v belem oblačilu, s svetlo blišobo obdano, ki se vernima mladenčema bliža, se jih s palčico rahlo dotakne; in glej — vezi se naglo odvežejo in se okoli rok nevernih mladenčev ovijejo, da sta bila potem dvakrat privezana. Malikovavci so

pobitega serca ondi stali, vendar so bili tako terdovratni, da se niso hotli udati, temuč zahtevajo, naj bi se poskušnja zopet ponovila. Zgodilo se je in zopet se je prvi čudež ponovil. Tedaj so tudi pagani spoznali, da je podoba Matere Božje močnejši od podob malikov. Verni poglavar ni bil s tem zadovoljen, da je le začetne besede Češenamarije znal, temuč se je vso molitev navadil, da je zamogel boljše častiti nebeško Kraljico; paganski glavar je pa zgubil vso vero v svoje malike in je pravo vero sprejel. — Glejte tako je Marija po svoji podobi pomagala paganom. Pa tudi dandanes njena roka ni prikrajšana, in zamore tudi nam pomagati, ako jo v njenih podobah častimo. Poglavar peklenškega kraljestva tudi nas, kakor one paganske mladenče, priklenjene derži; greh in hude strasti so nas vklenile. Toda lahko se zamoremo vseh teh vezi znebiti, ako sovražimo greh in se nebeški Kraljici priporočamo.

2. Osmi način naše pobožnosti do Marije se razodeva v tem, če se na njene

praznike z devetdnevniciami in s postom v predpraznike pripravljamo. To nas dela zmožne, da njene praznike obhajamo vrednejše, to je v večo slavo Matere Božje in v veči prid naših duš. In zares: v devetdnevnici se začne pazljivo premišljevati tista skrivnost, ktere spominj se bo prihodnji praznik obhajal in pravi častivci se tiste dni vnemajo k posnemanju dotične čednosti, bolj goreče molijo, si kako zatajevanje nalože, in se bolj pogosto ss. zakramentov vdeležujejo. O kako mlačno pobožnost bi razodevali tisti, kateri bi se na praznik z naj manjšo mislijo ne pripravljali! Nasproti pa Mariji toliko dopadejo duše, ki se na njene praznike pripravljajo, da je sv. Jedert neki dan v zamaknenji vidila izvoljeno kerdelo devic pod plajšem nebeške Gospé zbranih in ji je bilo razodeto, da one so tiste, ki so se pobožno na praznik njenega vnebovzetja pripravljale. — Tudi je treba s postom se na njene praznike pripravljati. O kako lahko puhti kviško proti nebesam naša molitev, ako je s prostovoljnim zatajeva-

njem združena! Majhen otrok, ki prosi svojo mater, naj ga v naročje vzame, ni vselej uslišan, gotovo je pa uslišan, ako to jokalje prosi. In tako tudi nebeška Mati naših prošenj ne bo zavergla, ako jo z jokom in postom prosimo. Sv. Elizabeta, Portugalska kraljica, in sv. Katarina, Angleška kraljica, ste se vse Marijine predpraznike o suhem kruhu in vodi postile. Post pa ni le zderžanje jedi ampak tudi vsako drugo zatajevanje. Nekteri svoj život mertvijo, drugi delijo milošnjo, ali pa kako drugo delo keršanskega usmiljenja storé.

3. Deveti in zadnji način naše pobožnosti je: pogosto na Marijo misliti. Kdor rad in lahko iz spominja pusti mater o kateri pravi, da jo ljubi, bodite gotovi, da on nima prave ljubezni do nje. Kdor koga v resnici ljubi, se ga prav pogostoma spominja; on rad premišljuje njegove lastnosti in prednosti, se raduje z veselim in žaluje z žalostnim. Ali mar menite, da bode presv. Devica njega za svojega častivca spoznala, ki se nikoli k nji z mislijo ne obrača in nobenega zdihljeja k

nji ne pošlje? ki se je nikoli drugač ne spominja, razun če kako mlačno molitev opravlja? Ali mar menite, da ste s tako puhlo pobožnostjo Mariji všeč? Premišljajte večkrat njeno veličastvo, ogledujte njene čednosti, prevdarjajte dobre, ki ste jih od nje prejeli. — Kadar ste pri delu, mislite na Marijo in kličite jo na pomoč; kadar ste v družini, v nadlogah in v preganjanji, mislite na Marijo in prašajte se, kako bi ona v enakih prilikah ravnala. Kdor se Marije pogostokrat in rad spominja, ali kake pobožne bukve od njene slave bere, ali božjo besedo v pridigah o njenem veličastvu zvesto posluša, skazuje pravo pobožnost do Matere Božje.

Zgled.

Julija živa pokopana.

Mlada deklica, z imenom Julija, ki je bila iz groba, kakor po čudežu, oteta in je smert prav blizo ogledovala, nam pripoveduje, kakošne misli so jo v grobu obhajale in kako je bila po Marijini

prošnji iz njega oteta. Služila je pri neki bogati gospej kot hišinja; dasiravno ni bila vere popolnoma zgubila, je vendar po posvetnih šegah živela in se iz svetih reči rada norčevala, ker je mislila, da s tem svojo bistroumnost razkazuje. — Neko jutro jo najdejo merzlo in terdo v postelji. Zdravnik pravi, da je mrtva in drugo jutro jo pokopljejo. Ravno tisti dan proti 5. uri zvečer priteče pogrebec ves zasopen v grad in pravi: Hišinja, ki smo jo dans pokopali, ni bila mrtva; ravnokar sem jo slišal iz groba na pomoč klicati. Vsi se prestrašijo, ter naglo tečejo na pokopališe; v nekterih minutah grob odkoplejo in pokrov s truge denejo. Prepričali so se, da je bila Julija živa pokopana; njeni lasje so bili razkuštrani, rjuha zgerbančena, obličje pa okervavljeno. Ko hočejo z roko njeno serce potipati, če še bije, takrat odpre oči in zdihne: „Moj Bog, večna hvala ti bodi!“ — Z vso skerbjo jo zdravijo in v nekterih dnevih zopet okreva in pripoveduje o tistih strahovitih urah. „Ko se je v grobu zavedela in čutila steno na

desni, steno na levi, steno na verhu, da se ne more gibati, zavpije: „Kje sem? so me mar mrtvo mislili? so me mar celo pokopali?“ Ta misel ji mrtvaški pot prisili. Tiplje, kliče, vpije; pa nobeden ji ne odgovori. O groza! Jasno spozna, da je v trugi, da leži v grobu. V divji obupnosti vpije: „Kaj tukaj moram svoje življenje končati . . . brez pomoči, brez tolažbe, v taki zapušenosti, v temni noči, med mrtvimi!!! Moje smertno vojskovanje bo počasno, lakota me bo umorila. Oh v grobu lakote umreti!“ . . . Vpira se, da bi deske razgnala, zemljo odzdignila, pa zastonj se trudi, nič noče odjenjati. Vse to je bilo strašno, pa vendar le sladkost v primeri s tem, kar je občutila, ko je pervikrat resno mislila na Boga, na pekel in na večnost. Kako si upa stopiti pred Boga, katerega je tolikrat zaničevala! Slišala je njegov serd kakor strašni grom bučati; vidila je služabnike njegove jeze pred se stopiti, Julija se spomni, da molitev hudiče odžene in začne moliti. Goreče obžaluje prejšne grehe in prosi

božjega usmiljenja. „O Jezus, je zdihovala, ako sem dozdej tvoje milosti zame-tovala, ne odtegni mi jih v tem trenutku. Sv. Devica, pribežališe grešnikov, odpri mi svoje serce, pridi mi na pomoč, in sprosi mi od Boga milost, da me v grobu toliko časa pusti, dokler me kesanje zadosti ne prešine in očisti, ali pa da sprejme Bog mojo smert v zadostilno pokoro za vse grehe, ki sem jih storila.“ — Molitev je pregnala gerde prikazni in Julija je zopet mir dosegla. Marija je njene prošnje uslišala, ter ji na pomoč pritekla. Komaj je bila vso molitev izmolila, že sliši hojo nad grobom; bile so namreč stopinje tistega pogrebca, ki je bil prišel v grad naznanit nesrečo. Nekatere trenutke potem je zgubila zavednost, do takrat, ko so jo bili iz groba vzdignili. — Julija je imela nekoliko premoženja, polovico je darovala tistemu pogrebcu, drugo polovico pa med uboge razdelila; ona pa je šla v samostan in se ko nuna božji službi posvetila. — Vsak izmed nas naj se v duhu postavi v obupljivi stan nesrečne Julije; strašno je,

živemu v grob pokopanemu biti, pa še strašnejše je: z grehi pred sodnji stol stopiti. O Marija obvaruj nas te grozovite nesreče!

Molitev

sv. Alfonsa.

Prosi zame, o Marija! in priporoči me svojemu Sinu. Bolj kot sam, poznaš ti mojo revšino in moje potrebe. Kaj hočem še reči? Usmili se me! Tako sem reven in nehvaležen, da milosti, ki so mi naj bolj potrebne, ne poznam in še zanje prositi ne znam. O moja Kraljica, moja naj slajši Mati! iši in dosezi ti meni pri svojem Sinu milosti, ki veš, da so mi naj bolj koristne in moji duši naj bolj potrebne. Zročim se čisto in popolnoma v tvoje roke in prosim Boga,

naj mi zavoljo zasluženja mojega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa tiste milosti dodeli, ktere mi ti prosiš. Pridobi mi, o preblazena Devica, kar se tebi naj bolje zdi . . . Amen.

Naloga.

Opravite danes duhovno obhajilo v čast Marije Device, ki obstoji v goreči želji, presveto Rešnje Telo vredno prejeti.

Deseti dan.

Mariji najprijetnejše molitve.

1. Mnogotere so molitve, s katerimi sv. mati katoliška cerkev pozdravlja in časti Marijo Devico; med njimi se pa ne-
 ktere odlikujejo, ker so posebno lepe, kratke,
 ginljive, ki njene čednosti in prednosti
 obsegajo in v nas pobožnost izbujajo. Naj-
 pred omenim dveh molitev, ki ste že nad
 800 let stare, namreč: „Pod tvojo pomoč
 pribežimo“, — in druga je: „Češena bodi
 Kraljica.“ Sv. Alfonz pravi, da so verniki
 dobili že neštevilne zmage nad peklenskim
 sovražnikom po teh dveh molitvah. Sv. cerkev
 dobro pozna veliki prid, katerega si po njih
 pridobimo, in da bi nas še bolj navdušila,
 naj bi jih pogostokrat molili, je obilne
 odpustke ž njima sklenila, in sicer naslednje:

1. Kdor zjutraj moli „Češena bodi Kra-
 ljica“ in zvečer pa „Pod tvojo pomoč“,

dobi vselej 100 dni odpustka, in vsako nedeljo pa 7 let in 280 dni.

2. Popolnoma odpustek vsak mesec dve nedelji, ktere si kdo hoče izvoliti, kakor tudi o vsih praznikih Marijinih in v god vsih svetnikov, ako kdo po prejetih ss. zakramentih v namen sv. Očeta moli.

3. Popolnoma odpustek v smertni uri, če je kdo te molitve v življenji opravljal in je spovedan in obhajan, ali če tega ne more, da vsaj v sercu svoje grehe obžaluje. (Pij VI. 5. apr. 1786.) Kdo ne bo toraj rad teh molitev molil, ker so Mariji Devici tako dopadljive in ker iz njih tudi lastno korist zajemamo? Zato se v vsakih molitevnihih bukvah nahajajo in vsak le nekoliko pobožen kristijan jih zna z glave moliti.

2. K omenjenim molitvam se prištevajo tudi litanije Matere Božje ali lavretanske. Kdaj in kdo jih je zložil, se ne ve; splošna misel je: da so bile še le potem vpeljane, ko je bila Marijna hišica

od angeljev v Loreto prenesena (odtod tudi ime Lavretanske), tedaj še le v 13. stoletji. Tudi so potem nekteri papeži posamezne verstice litanijam pridjali, tako n. pr. so papež Pij V. pristavili: „Pomoč kristijanov“; papež Pij IX. pa: „Kraljica brez madeža izvirnega greha spočeta“. Sv. cerkev jih moli pri očitni službi božji, pobožni cerkveni verniki jih pa radi zvečer po roženkrancu in pri drugih prilikah molijo. — Sv. Oče papež Pij VII. so podelili odpustek 300 dni za vsakrat, kadar kdo pobožno in s skesanim srcem Lavretanske litanije moli; popolnoma odpustek pa vse zapovedane Marijine praznike pod navadnimi pogoji. (Pij VII. 30. sept. 1817.)

Veliko zgledov in prigodeb sem vam že povedal v šmarnicah, od otrok, mladih in starih; vidili ste, da Marija ne gleda na osebe, in ne dela razločka, kadar razne milosti deli, temuč ona jih deli bogatim in ubogim in sploh ljudem iz vseh stanov. Danes vam hočem zopet dva prav mikavna in ginljiva zgleda povedati, iz katerih boste

sprevidili, kako obilno in čudovito ona plačuje pobožnost svojih častivcev. Pervi zgled zadeva neko priprosto, še živečo devico kmetiškega stanu, sploh imenovano: zamaknjeno v Belgiji; sklepni zgled bo pa pojasnil Marijino mogočnost in milost, katero je skazala terdovratnemu, k smerti obsojenemu hudodélcu; oba zgleda se tudi strinjata s stvarino današnjih šmarnic.

Luiza Lateau (Latô), rojena 30. jan. 1850 v majhni vasi na Belgijskem, je svoje otroške leta v sveti nedolžnosti preživela; l. 1861. je šla pervikrat k sv. obhajilu in od takrat ima navado vsakih 14 dni k Gospodovi mizi pristopiti. V največem uboštvu in terpljenji je vedno vesela in v Božjo voljo vdana; v molitev in v misli v Boga je zmirom utopljena. Posebno ima pa gorečo pobožnost do Jezusovega terpljenja in do blažene Device Marije, kateri v čast vsak dan sv. roženkranc in lavretanske litanije moli. L. 1866 je strašna kolera v njenem rojstnem kraju razsajala. Ona in domači duhoven sta bila edina, ki sta kužnim bolnikom z ju-

naško serčnostjo stregla. Bodisi zavoljo truda, ali zavoljo Božjega pripušenja je ona hudo in nevarno obolela, tako da je mogla dve leti v postelji ležati in so vsi sodili, da bo umerla. Zadnjič je vendar ozdravela po posebnem čudežu Božje vseмогоčnosti in po Marijini priprošnji, kateri se je vedno priporočevala. — In glejte! 24. apr. 1868 so se ji sperviĉ prikazale vtisnjene rane Zveličarjeve na levi persni strani; naslednja dva petka pa tudi na rokah in nogah, iz katerih ji kri teĉe; 25. sept. ravno tistega leta so se pa tudi na glavi prikazale kervave kaplje v podobi krone. Zdravniki iz raznih dežel, ne le katoliški, ampak tudi lutéranski, so jo večkrat o petkih opazovali in so se prepriĉali, da ni nobene sleparije vmes. Sloveĉi zdravnik Lefebure (Lefbür) je preraĉunil, da kri, ktera vsak petek iz njenih peterih ran in iz glave izteĉe, tehta 15 lotov, ali ĉeter-tinko nove kile. Kervavi pot in tok kervi iz ran se priĉne vsak petek zjutraj kmalo po polnoĉi in terpi do 4. ali 5. ure tistega dnéva zveĉer; v petek zjutraj se pa

zamakne, pa ne vselej ob tisti uri. Zamaknjena ima oči proti nebesom obrnjene in jih kar nič ne giblje; v globoko zamišljenost je takrat utopljena in na obličji se ji bere zdaj veselje in zadovoljnost, zdaj pa žalost in strah. Na obličji razodeva neko nepopisljivo posebnost, tako da se zdi, da ne biva več med zemljani; njeni počutki ji nič ne služijo, nič ne vidi in ne sliši; celo bodli in ranili so jo, pa nič ni čutila in se ni ganila; nasproti pa sliši, ako kdo od svetih reči govori, ali če svete imena Jezus in Marija izreče, pri katerih tudi v zamaknenju glavo pripogne. Na robu stola sedi, roke pa na kolenih derži. Čudoviti prizor nastopi vselej ob tretji uri popoldne: obličje zamaknjene obledi, njene oči se zapró, dihanje postane britkostno in zmirom redkejši, potem se zgrudi na tla, z obličjem proti tlem obrnjena, z razpetimi rokami, s naskriž nogami, v ravno tisti legi, v kateri je umirajoči Zveličar na križu visel. Vdarci žile postanejo nagli in šibki, da se komaj čutijo, truplo je merzlo in oterpnjeno, kakor mer-

ličevo, tako, da udje nimajo nobene gibčnosti, se ne dajo zravnati, ne premakniti. V takem stanu leži dve uri; potem vstane in zopet zadobi življenje in barvo; rane se zacelijo in v teku tedna zopet navadne opravila opravlja. — Tukaj vidite moč in sad prave pobožnosti do Marije, ktera je leti devici zadobila take nadzemeljske darove in posebne milosti. Ona sama pripoznava v zamaknjenji, da le po Marijini priprošnji take darove dobiva; ako namreč takrat sliši kako Marijino molitev, naglo vzdigne glavo, ako sloni ali leži, obliče se ji zablišči in nebeški smeh jo oblije. Ako ji je Marija zadobila gnado stanovitnosti in jo tukaj na zemlji na tako visoko stopinjo postavila, smemo sklepati, da jo bo tudi po smerti na sijajni sedež blizo svojega prestola posadila.

3. Tretjič in zadnjič navedem še eno molitev, ktera je Mariji tolikanj prijetna, nam pa koristna, namreč molitev sv. Bernarda, ki se začne z besedami: „Spominjaj se, o dobrotljiva Devica Marija“. Ta veliki služabnik Božji pričuje, da je po tej

molitvi vselej dosegel, kar je želel, pa ne le sebi, ampak tudi drugim. V Parizu je opravljal službo dušnega pastirja pri nesrečnih hudodelcih v ječi, in posebno taci, ki so bili k smerti obsojeni, in je po tej lepi molitvi mnogim spreobrnjenje dosegel. — Moč te molitve ni bila omejena na une kraje in na tadanje čase, temuč se je razodevala tudi v poznejših časih in se še vedno razodeva v sedanjih časih. Kdo ni slišal pripovedovati o slovečem Alfonzu Ratisbonu? Bil je terdovraten jud in zagrizen sovražnik kristijanov; njegov prijatelj mu je dal Marijino svetinjo in prelepo molitev, ter ga prosil, naj bi jo molil, kar je tudi storil. 20. jan. 1842 je imel prijatelj zavoljo nekega pogreba v cerkvi sv. Andreja v Rimu nekaj opraviti. Ratisbon ga spremi v cerkev, pa ne iz namena, da bi ondi molil, ampak le prijatlu na ljubo. Pa v tem trenutku mu da Marija občutiti sad opravljene molitve, ter se mu osebno prikaže v stranski kapeli cerkve v nebeški blišobi in mu migne, naj poklekne. Ko prijatelj pride, ga najde na obrazu le-

žečega in v solzah utopljenega. Ratisbon se da kerstiti, stopi v red Jezusove družbe, postane duhoven in še zdaj živi v Jeruzalemu, kjer podučuje otroke, spreobrača jude in preslavlja Marijino milost in močnost, pa tudi posebno priporoča to prelepo molitev. — Zares, ta molitev k Materi Božji je prav za nesrečne, zapušene in obupane ljudi. Ljubi kristijan! če si v nadlogah in v nesreči, če si z grehi preobložen in se bojiš Božje jeze, če se ti zdi, da te je Bog zapustil, če te ljudje preklinjajo in te sovražijo in te nobeden več pogledati noče; če si v vednem strahu, v globočino pekla pogreznjen biti, vendar nikar ne obupaj, temuč pribeži s to molitvijo k nebeški Besednici, in zopet ti bo milost pri Bogu zadobila. — (Kdor to molitev sv. Bernarda s skesanim srcem moli, zadobi sleherni pot 300 dni odpustkov; če jo skoz mesec vsak dan vsaj enkrat moli, popolen odpustek po sv. spovedi in obhajilu. Pij IX. 1846.)

Zgled.

Francišek Prudhomme.

Rojen je bil Prudhomme l. 1829 v neki vasi na Francoskem; že ko otrok je bil neporeden, je rad kaj zmikal, potem je začel krasti in zavolj tega hudodelstva je bil več let v ječo pahnjen. V ječi je bil nevkrotljiv, vedno se je prepiral in puntal; zadnjič je celo umoril čuvaja v jetnišnici in zavoljo tega je bil k smerti na vislice obsojen. Prudhomme je bil po slabih tovaršijah in po branji pohujšljivih bukev postal tak hudodelnik. Kdor je v njegovo ječo stopil, se je prestrašil, ko ga je ugledal; oči so bile globoko vderte in v tla vperte, iz njegovih ust ni bilo družega slišati ko kletvine in rotnja; bolj je bil pošasti, kot človeku podoben. V takem stanu ga najde duhoven, ko pride k njemu, da bi ga k spokorjenju in smerti pripravljaj; na vso moč si je duhoven prizadeval, da bi ga bil omečil in za nebesa

pridobil; pa ves trud ni imel vspeha. Hudo-
 dodelnik je prederzno vse opomine odbijal
 in terdovraten ostal; zdelo se je, da je
 peklenški sovražnik to dušo terdno uklenil
 in se je nadjal, da jo bo v peklenški
 brezen potegnil. Ves žalosten začne du-
 hoven sam zanj moliti in prosi naj tudi
 drugi po cerkvah za njegovo spreobrnjenje
 molijo. Takrat mu pride na misel, da je
 bil sv. Bernard nekega k smerti obsojenega
 nagloma spreobrnil s prelepo molitvijo:
 „Spominjaj se . . .“; tedaj spozna, da
 mu je bila ta misel iz nebes navdihnjena.
 To molitev vzame spisano seboj in se berž
 verne k obsojencu, ter ga prosi in zaroti,
 naj bi jo pobožno molil; pa dobi odgovor:
 Oh to bi bilo preveč! vi ste tak kakor
 otrok in mislite, da se morajo vse vaše
 želje spolniti! — Vendar pa poklekne
 nesrečnež čez nekaj časa in prav naglo
 odmoli mu podeljeno molitvico. Potem se
 zopet na posteljo vsede, in pravi smehljaje;
 No, ali ste sedaj zadovoljni? — O veliki
 Bog! in vendar je bila ta raztreseno
 opravljena molitev vzrok njegovega spre-

obernjenja. Njegovo obličje se je spremenilo, oči so postale motne; duhoven je mislil, da je zblaznil ali znorel, in se je bal, da bi ga ne zgrabil in zadavil. Prudhomme zdajci vstane, kakor bi se bil iz globokega spanja prebudil, si sname kapico z glave, in reče: „Duhovni oče! jaz sem pripravljen vse storiti, karkoli od mene zahtevate, kaj hočete, da naj storim?“ — „Nič drugega ne, pravi oveseljeni duhoven, kakor to, da poklenete in še enkrat odmolite k Mariji Devici to molitev“. O nezmerno usmiljenje presv. Device! Komaj je bil začel moliti, že se mu vdereta dva potoka solz iz oči in zavoljo joka in stoka je mogel večkrat prenehati, preden je bil v stanu molitev dokončati. Precej potem prosi duhovna, da naj bi ga spovedal in drugo jutro pa sv. popotnico prinesel, ktero je prav skesano in pobožno prejel. Kmalo potem je prišla ura, da se je mogel podati na morišče. Z nebeškimi čuti je stopal s sv. križem v rokah in vedno premišljeval Zveličarja, ki je mogel s križem na ramah

težavno pot na Kalvarijo storiti. Zadnjič nastopi ura njegove smerti in ponavlja je svete imena Jezus in Marija mirno umerje.

Molitev sv. Bernarda.

Spominjaj se, o predobrotljiva Devica Marija! nikdar ni bilo slišati, da bi bil kdo zapušen, ki je pod tvojo brambo pribežal, v tvojo pomoč klical, se tvoji prošnji priporočal. S takim zaupanjem navdušen k tebi, o devic Devica, pritečem, k tebi pridem, pred teboj zdihajoči grešnik stojim. Nikar, Mati Besede! ne zaverzi mojih besedi, temuč milostno jih sliši in usliši. Amen.

Naloga.

Molite enkrat: „Češena bodi Kraljica“ v dosego vseh dušnih in telesnih milost.

Enajsti dan.

Lastnosti pobožnosti do Marije.

1. Naša pobožnost do Marije mora biti perveč ponižna. Kaj bi pomagalo, ako bi bila naša pobožnost do Marije še tako čista in lepa, če bi bila brez terdne podlage in bi se pri vsakem hipu razrušila? In taka bi bila pobožnost do Marije, ako bi ji ponižnosti manjkalo. Sv. Bernard pravi, da ne more nobeno duhovno poslopje obstati, ako ne počiva na podlagi ponižnosti. Vsi cerkveni učeniki se v tem strinjajo, ker pravijo: „Ako hočes visoko poslopje sozidati, skerbi popred za podlago ponižnosti.“ — Dalje je pobožnosti potrebna ponižnost tudi zato, da je vihar napuha ne omaje in ne poškoduje. Res je sicer, da je pobožnost tako čisto zlato, da ga nobena ruja ne končá, pa od druge strani je tudi res: da je

napuh tako strašen strup, ki vse okuži, česar se rahlo dotakne. Toraj pravi ravno tisti sv. Bernard: da je napuh skrivna bolezen, skrit strup, molj čednosti, ki vse razjé. — Zadnjič mora biti ponižna naša pobožnost tudi zato, da bo Mariji dopadljiva. Vsak vé, da med Marijinimi čednostmi je bila njena čistost v prvi versti; vendar pa ji sv. Bernard ponižnost predstavlja, ker pravi: da je bila Marija na tako visoko stopinjo mogočnosti in slave le vsled ponižnosti povzdignjena; ona se je deklo vsih spoznala in zato je vsih Gospa postala. Ta cerkveni učenik tudi piše: da bi Marijina čistost brez ponižnosti ne bila Bogu dopadla in da jo je Bog bolj zavoljo njene ponižnosti, kakor zavoljo čistosti, povzdignil na visokost Matere svojega Sina. Kdo toraj se sme zanašati, da bo Mariji dopadla njegova pobožnost, če ni vterjena na ponižnost? Kakor je bila ponižnost podlaga vsih njenih čednost, tako mora tudi ponižnost podlaga naše pobožnosti do Marije biti.

Tega nas propriča prežalosten zgled

nekega redovnika. V prvi polovici 15. stoletja je živel v nekem Rimskem samostanu brat Justin, kateri je v svojem sercu imel tako veliko pobožnost in ljubezen do presv. Device, da ga je že misel na Marijo ob zavednost pripravila in storila, da se je zamaknil. Stanoval je v Rimu v samostanu, Araceli imenovanem. Ko je neki dan v splošni obednici pri kosilu sedel, kar vzdigne oči in zagleda nad mizo neko Marijino podobo. V tem trenutku splava kviško, in obstoji v pričo vseh menihov v zraku viseč pred njeno podobo. Tadanji papež Evgenij IV. zve ta čudoviti dogodek in želi tega pobožnega brata viditi; tedaj ga pokliče, ga spoštljivo sprejme in preden ga spred sebe spusti, se mu ponižno v njegovo gorečo molitev priporoči. Pa žalibog, tukaj se prične žalostni del čudovite dogodbe! Justin se je bil prevzel zavoljo spoštljivega sprejetja pri papežu in je začel visoko od sebe misliti; mislil je, da je njegova pobožnost tako terdna in goreča, da noben drugi enake doseči ne more. Sv. Janez Kapistran je dobil od

Boga razodenje o prevzetnosti tega nesrečnega brata in ga ljubeznjivo posvari; pa ubogi redovnik ošabno zaničuje in odverne ljubeznjivo svarilo, ne da bi ga bil hvaležno sprejel. Ošabnost je Justina tako oslepila, da se ni nič več zmenil za prejšno pobožnost, ne za redovniško obleko, ampak je ono popolnoma opustil, letó pa slekel, samostan zapustil in postal odpadnik. Pa to še ni vse! Nesrečni je bil potem zavoljo zločinštva v ječo veržen, kjer je nespokorjen umerl. Kakor je Bog prevzetne angelje, ki so mu toliko časa njegovo čast in slavo prepevali, zaverigel, tako zaverže tudi Marija pobožnost ošabnih častivcev.

2. Gorečnost je druga lastnost prave pobožnosti do Marije in toraj mora naše češenje iz serca izhajati. Veliko pa jih je, ki Mariji na čast nektare vsakdanje molitve opravljajo; pa s kakošnim duhom? Večidel le iz navade, ali zato ker vidijo tudi druge tako delati. Veliko jih obiskuje šmarnice in druge nezapovedane slovesnosti o Marijinih praznikih; pa s kakšnega namena? Da vidijo in se viditi dajo: morda

tudi zato, da bi jih drugi za pobožne imeli. Takih pobožnost je zgolj telesna, od ktere pa serce nič ne čuti. Kakor se je Bog nad Izraelskim ljudstvom pritožil, ravno tako se tudi lahko Marija nad takimi častivci pritoži: „To ljudstvo mene z ustmi časti, njih serce je pa daleč od mene.“ — Prizadevajte si, da vaša pobožnost ne bo podobna ugasijoči, blede luči prazne svetilnice, temuč storite, da bo podobna svetli luči, ki iz polne svetilnice z živim in močnim plamenom kviško puhti. Ako mlačnost v službi Bogu ni vseč, tudi Mariji ne more dopasti naša mlačnost v njenem češenji. Ali mar oni niso mlačni v Marijini službi, ki le redkokrat nanjo mislijo, — ki se ji le merzlo priporočajo, ki nočejo zavoljo nje nobenega zatajevanja ali krotenja prenesti? Oh kako po pravici zamore tudi ona tisto strašno žuganje sv. pisma ponoviti: „Ker si mlačen, in nisi ne merzel ne gorak, te bom iz svojih ust izpljuvala!“ Spreljubi, prebudite se v svoji dremoti, in varujte se, da vas enaka nesreča ne zadene!

Zveličani Alfons Rodriguez je bil prav goreč častivec Marijin; vsako uro jo je s pobožnimi molitvami na pomoč klical, vse sobote se nji v čast postil; na njene praznike se je s krotanjem svojega života in z devetdnevnicco pripravljaj; sv. roženkranc je tako pogosto molil, da je imel vse žuljaste perste, kar so na njih po njegovi smerti zapazili. Marija se mu je pa tudi prav vljudno skazovala, ter mu njegovo pobožnost obilno povračevala. Večkrat se mu je prikazala in se prav prijazno z njim pogovarjala, v britkostih ga tolažila, strah od njega odganjala in ga zagotavljala, da je z njegovo pobožnostjo prav zadovoljna. Tako je ta velik častivec Marijin do visoke starosti 86 let živel in je sladki imeni Jezus in Marija izrekovaje umerl. Ako bi se Marija zdaj prikazala in bi vsakemu izmed nas, kakor temu svetniku povedala, če je z našo pobožnostjo zadovoljna ali ne, bojim se: da bi le malokterega, prav malokterega ko svojega gorečega častivca pohvalila in gotovo bi pri nobenem ne zagledala žuljastih perstov, ampak na-

sprot bi pri marskterem dobila plesnjeve moleke (paternoštre).

3. Zadnjič mora biti naša pobožnost do Marije — zaupljiva, ker je ona mogočna. Sv. German piše: „Tvoja priprošnja, o Mati Božja, je mogočna in nam ni treba nobenega družega pripomočnika pri Bogu.“ In v razodenji sv. Brigitte beremo: „Kaj bi ti ne zamôgla, o Marija? karkoli želiš, je že storjeno.“ — Na dalje moramo v Marijo zaupati, ker ona nam hoče dati, kar je naši duši koristno. Toraj piše sv. Bernard: „Zakaj bi se bal slaboten človek k Mariji pristopiti? ona nima nič ojestrega, nič strašilnega na sebi, temuč je polna sladkosti in milosti proti vsim.“ Ona vsim odpira svoje milostljive roke, da zamore vsak iz njih vzeti, česar potrebuje: suženj prostost, bolnik zdravje, žalosten tolažbo, grešnik odpušenje, pravični gnado.“ Na dalje pravi ravno ta svetnik: „Oče nič ne odreče Sinu, kar ga prosi; Sin nič ne odreče Materi, kar želi, in Mati nič ne odreče grešniku, kar jo prosi,“ in se tedaj oberne k Materi z besedami: „Pridi mi na

pomoč, ker tebi ne manjka ne mogočnosti ne volje mi pomagati.“ Pa tudi zato moramo v svojih prošnjah zaupljivo se zanašati na Marijo, ker je zaupljivost nar potrebnejši lastnost naše molitve. Sv. Jakob nas uči, da moramo z živo vero, brez pomišljevanja prositi, ako hočemo od Boga kako milost zadobiti. In Jezus Kristus pa nas naravnost zagotavlja, da bomo vse dosegli, karkoli bomo z živo vero, to je zaupljivo, prosili. Ali bomo mar mislili, da zaupanje, ktero Gospodu tolikanj dopada, ne bode enako tudi Mariji dopadlo? Se li smemo nadjati, da bo ona radostno sprejela molitev, če ne pričakujemo, česar prosimo? Se bo li veselila take pobožnosti do nje, ktera nič ne zaupa v njeno dobrotljivost in v njeno mogočnost? Gotovo ne. Samo on bo srečen in uslišan, ki v Marijo zaupa, in se terdno na njeno pomoč zanaša.

Zgled.

Arnold korar.

Terdno zaupanje do nebeške Kraljice je v zadnjem trenutku svojega življenja

pokazal korar Arnold, ki je bil vedno njen zvest in goreč častivec. Potem, ko je bil s sv. zakramenti previden in je čutil, da se mu smert bliža, pokliče vse svoje redovne brate k sebi, ter jih prosi, naj bi ga v strašnem trenutku ne zapustili. Komaj se je bil priporočil, že se začne v pričo vsih od nog do glave tresti, ter zavpije z zdihajočim glasom: „Oh, gorje meni! ali ne vidite onih gerdih hudob? ali ne vidite onih strašanskih pošast?“ — In kmalo potem: „Bratje, molite zame; kličite presveto Devico na pomoč.“ — Na to začnejo pobožni bratje moliti in med tem, ko lavretanske litanije k Materi milosti zanj molijo, pravi umirajoči: „Ponavljajte sladko ime Marije, ker se kmalo znajdem pred sodnjim stolom pravičnega Boga.“ — Potem se ustavi nekoliko, kakor kdo, ki se s katerim prepira in nadaljuje: „Tega nisem storil. — To sem res storil, pa zavoljo tega sem se že pokoril.“ — Sedaj se je vsim zdelo, da vidi Marijo, ki mu naproti gre in reče: „Ljubeznjiva Mati, pridi mi na pomoč; rešen bom, če

mi ti pomagaš, in se zame potegneš.“ — Slednjič obmolkne nekoliko časa, in ko so minule skušnjave in satanovi napadi, reče ves miren: Marija, moja ljuba Gospa mi je odpušanje in milost zadobila.“ In tako je s presladkim imenom Marije na jeziku — poln zaupanja v presv. Devico umerl, ktere zvest služabnik je bil ves čas svojega življenja. — Vsakega izmed nas čaka o smertni uri strašansk boj s peklen-skim sovražnikom; vsi bomo mogli pred sodnji stol Božji stopiti. Ako hočemo, da bo Marija nam v tistih strašnih trenutkih na pomoč prišla, kakor letemu Arnoldu, priporočujmo se ji z zaupljivo pobožnostjo.

Molitev.

O kako sem mlačen, o Marija! kako sem mlačen v pobožnosti do Tebe! kako sem merzel v ljubezni do Tebe! Da bi vsaj toliko spoštovanja do Tebe imel, kolikor ga

imam do nečimernih stvari tega revnega sveta! Nisi li ti Kraljica nebes in zemlje? Ali mar nisi hči, Nevesta in Mati Božja? Kdo je tedaj naše ljubezni bolj vreden od Tebe? Oh stori, o blažena Mati, da se moje serce odterga od minljivih stvari in da se goreče ljubezni do Tebe vname; stori, da v tvoji ljubezni živim in umerjem in da te bom po smerti vso večnost v nebesih ljubiti zamogel! Amen.

Naloga.

Molite zjutraj, opoldne in zvečer po angeljevem češenju: „O Marija brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo!“ (100 dni odp.)

Dvanajsti dan.

Dobrote Marijine.

1. Marija deli dobrote, ker je polna usmiljenja, naša mati. Že pri samem izrekovanju njenega sladkega imena se berž spominjamo naj ljubeznjivše, visokejše in milostljivejše stvari Božje. In ko gledamo njene podobe, se nam zdi, kakor bi kako nebeško mazilo rosilo v naše ranjene serca. Kristijani jo spoznajo vedno ko ljubeznjivo mater, ki je polna milosti, sladkosti in ljubeznjivosti. V tem zapopadku si mi Marijo pred oči postavljamo. Tudi sv. katoliška cerkev nas spodbuja, da naj se zaupljivo k nji zatekamo, ter si jo ko Mater milosti, upanja in sladkosti predstavljamo, ker pravimo: „O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!“ — In cerkveni učeniki tudi ne morejo zadosti dopovedati o Marijini dobrotljivosti in usmiljenosti. „O Blažena, pišeta sv. Bernard

in sv. Avguštin, ti si obljubljen dežela, v kateri teče mleko in med in zamore vsak dobiti zdravilo v svojih boleznih in pomoč v potrebah.“ — Ona deli dobrote z materno ljubeznjivostjo, jih nam nikoli ne očita, nas vabi in kliče k svojemu sedežu, sprejema rada naše prošnje, nikoli ni nevoljna zavoljo naše nadležnosti, ampak večkrat nam svoje milosti ponuja, še preden jo zanje prosimo, ter se veseli, kadar jo prosimo in kličemo, da ji s tem priložnost damo, nam svoje milosti še v obilnejši meri podariti. Po pravici toraj piše njen ljubljenelec sv. Bonaventura: „Ti o Marija, si vsim milostljiva, vsim sladko okrepčalo“. Leta ljubeznjivost mora nas oserčiti, da se v vsih potrebah k nji zatekamo in sicer s terdnim zaupanjem, ktero je ključ k zakladu njenih milost. Blagemu sercu se ne more več nevolja storiti, kakor če kdo o njegovi dobrotljivosti dvomi. Varuj se toraj, da Mariji enake nevolje ne storiš. Ona je čista sladkost in vsem svojo pomoč ponuja; vedno zaupaj v njo, naj bodo dobrote, za katere jo prosiš, še tako zna-

menite. In česa se ti je treba bati? pri nji ne najdeš ne čmernosti, ne ojstrosti, temuč samo ljubezen. Izroči se popolnoma v njene roke, zaupaj v njo in v djanji se boš prepričal, kako veliko je usmiljenje njene serca.

2. Marija deli svoje milosti brez izjeme, brez razločka vsim, kateri jo prosijo. Kakor je ni nobene milosti, ktere bi ona ne mōgla ali ne hotla deliti, ker vse milosti nam po njenih rokah dohajajo, ravno tako tudi ni človeka, ki bi se tistih ne vdeleževal. Njena ljubezen nobenega ne izključuje, kakor tudi njen Božji Sin nobenega ni izključil dobrote svojega odrešjenja. Vsi tedaj uživajo njene dobrote; žalostni najdejo pri nji tolažbo, bolniki zdravje, ubogi pomoč, bolehní okrepčalo. Ona deli milosti pravičnim, da v čednostih rastejo, grešnikom pa, da se spreobrnejo; tistim, ki niso v pravi zveličavni cerkvi, dá je razsvitljenje, da bi se v pravo cerkev vernili. Nobenega ne zaverže, nobenemu milosti ne odreče, temuč vse oveseluje. Zveličani Amadej jo primerja s

plemenito rastlino, ki iz sred zemlje raste in do nebes sega in svoje košate veje po vsem svetu razteguje, da vsi pod njimi zavetje in brambo najdejo. O kako lepa podoba Marijine vseobsegajoče ljubeznjivosti! Nobenemu ni zabranjeno, se podati pod senco te rastline; vsak se zamore in sme njenega zavetja vdeležiti in uživati njen okusni sad. Naj si bo kdo še tako velik in zaveržen grešnik, zadobi ves blagor, ako se k Mariji zateče. „Kdor Marijo najde, ves blagor najde“. O koliko ljudi vseh narodov in stanov, vsake starosti in spola je v dvomih, in nadlogah, v nevarnostih in potrebah moč njene ljubeznjive brambe skusilo in jo še vedno skuša! Koliko jih je s solznimi očmi spoznalo, da so pri Marijinih nogah dobili tolažilo, ktero so zastonj pri zemeljskih stvareh iskali! Koliko njih se lesketa ko svitle zvezde v nebesih pri Marijinem sedežu, ki bi bili sicer v pekel zaverženi!

Ali si tudi ti že prejel kake milosti od te blažene Gospe? O kako znamenite! — Ali ti je že kedaj na pomoč pritekla?

o kolikrat! Spominjaj se vseh preteklih nevarnost, vseh potreb in britkost, v kterih si tičal; pomisli na trenutek, ko si se ves obupan in objokan k njenim nogam vergel; o kolikrat si občutil moč njene ljubeznjivosti! Kakošna je pa bila tvoja zahvala? ali si jo spoznal za svojo dobrotnico, ali si mar prejete dobrote napčno obračal? Ako si to storil, prosi jo odpuščanja, zakaj ni je večji gnjusobe od nehvaležnosti za prejete dobrote; zahvali se ji serčno z besedo in djanjem in bodi si svest, da je to najboljši pomoček, si novih in še večjih dobrot pridobiti.

3. Marija deli dobrote radodarno in velikodušno, ona svoje darove v tako obilni meri deli, da vsakemu več dá, kakor jo prosi. Ti n. pr. jo prosiš telesnega zdravja in ti pomaga, pa tako, da zraven telesnega tudi dušno zdravje zadobiš; ti jo prosiš, naj ti pomaga strah zatreti, hudobij se ogibati, — in ona usliši tvojo prošnjo v tako obilni meri, da brez velike težave nasprotno čednost doprinašaš; ti jo prosiš, naj te reši nevarnosti in ona te reši tudi

druge, ktere ne vidiš in ti vendar preti; ti jo prosiš pomoči v važnem opravilu, in ona ti zraven tega v drugem še važnejšem pristopi, v katerem njene pomoči še bolj potrebuješ. O ko bi mogli vse dušne in telesne dobrote spoznati, ktere prejemamo, kako natančno bi čutili milostljivo roko nebeške dobrotnice, ktera je zdaj skrita. Kralj Salomon je prosil Boga samo modrosti, pa Bog mu je k modrosti navergel tudi bogastvo, mogočnost in pozemeljsko slavo. Tako ravna tudi Marija, ker po besedah sv. Riharda posnema zgled svojega Sina, ki vsakemu več da, kakor je prošén. — Res je sicer, da te vselej precej ne usliši, ker hoče včasih stanovitno prošena biti, tudi ti ne da vselej ravno tistih dobrot, za ktere jo prosiš, ker ona previdi, da bi ti škodovati vtegnile. Kolikrat se prigodi, da jo prosimo časnih reči, ktere bi bile naši duši škodljive. Kaj stori tedaj? Ona gleda na naš namen, spremeni naše prošnje, ter nam namesto prošénih reči da druge milosti, druge še koristnejše darove, kteri so nam v zveličanje potrebni. Bodi si svest,

da njena radodarnost vselej presega naše upanje in nam vselej več in boljši darove sprosi, kakor jih mi pričakujemo. O srečne duše, ki se vselej k nji zatekajo! Zakaj tudi ti ne pritečeš v svojih potrebah k temu studentu vseh milost? zakaj si tako boječ in maloupen? se mar bojiš, da zate nima gnad? da ti ne more ali noče pomagati? O silno se motiš! Zatekaj se k nji, ona ima hladilno mazilo za vsakoršno rano, in želi žnjim tudi tvoje ranjeno serce ohladiti in zaceliti.

Zgled.

Spreobrnjenec po Marijini svetinji.

Bilo je l. 1837, ko je bil neki duhoven na Dunaji nagloma k nevarno bolnemu poklican. Stopivšemu pred bolnikovo sobo pride žena bolnikova naproti in reče: „Prosim, ne pustite cerkovnika v sobo, ker mož še nič ne ve, da ga boste s ss. zakramenti previdili.“ — In jest, reče duhoven, naj bi bolnika previdel, da bi on

ne vedel?“ O prosim, pravi žena, storite kakor veste in znate, zdravnik mu je vse upanje odrekel.“ Ko je duhoven od žene zvedel, da bolnik že več let ni bil pri spovedi, gre v sobo, se vstopi k njegovi postelji in po nekterih prijaznih besedah pomilovanja si kmalo dobi bolnikovo zaupanje. „Prav, da me obišete,“ pravi bolnik, „grozno slabo se počutim; moji domači ljudje hočejo, da naj se dam previditi, ker mislijo, da sem tudi jaz tako neumen, kakor oni. Vi gospod ste pаметen, izobražen mož, dobro veste, da tisti človek, kteremu ljudje sploh Jezus pravijo, ni bil družega, kakor!“ (Takaj je bolnik s svojimi napol mertvaškimi ustmi strašansko bogokletstvo izrekel.) Žalostnemu duhovnu je po vseh udih zagomazelo pri slišanji takega bogokletstva, ter s svojo roko bolniku usta zatisne, rekoč: „Za božjo voljo, kaj govorite prijatelj? bolezen je vam vaše počutke omamila; saj verjete vi in jest in ves kersanski svet, da je ta Jezus naš Zveličar, ki vsakemu, tudi že umirajočemu svojo milost ponuja

in gotovo tudi vam še pomagati hoče, ako se zaupljivo k njemu obrnete.“ Vendar na to mu dá prederzen odgovor: „Zdaj vidim, da ste tudi vi zmed unih, ki hočejo priproste ljudi v neumnosti obderžati; toda mene ne boste premotili, in noben človek me ne bo pregovoril, da bi se spovedal.“ — Jezen se bolnik zdaj od duhovna na drugo stran oberne in molči, duhoven pa otožnega serca odide; veselega obraza se mu žena približa in pravi: „Hvala Bogu, da ste srečno opravili!“ mislila je namreč, da je duhoven moža že spovedal. Toda duhoven ji razodene oterpnjeno moževo serce, in ji naroči bolnika Mariji priporočiti. Osem dni preteče, v katerih si je duhoven neutrudljivo prizadeval bolnika omečiti, pa brez uspeha. Ko svojo nezmožnost spozna, priporoča bolnika neomadežanemu Sercu Marijinemu, ktere bratovšina za spreobrnjenje grešnikov se je ravno tisti čas z dobrim uspehom nar bolj na Dunaji razširjala in je blagoslovljena svetinja njenega brezmadežnega Spočetja na persih marskterega

katoličana visela, ter zaželjeni sad obro-
dila. Pa tudi duhovnova molitev je ostala
brez vspeha in zdelo se je, da je bilo brez-
madežno Serce Marijino temu nevernemu
bolniku zaperto. Sedaj zdravnik napové,
da mora v malo urah njegova smert na-
stopiti; hitro pokličejo še enkrat duhovna,
naj bi ga skušal spreobrniti. Na Marijo,
milostljivo Dobrotnico in pribežališe greš-
nikov, je postavil svoje živo zaupanje.
Toda mašnikove resne besede se niso hotle
prijeti bolnikovega napol mertvega serca.
Pobitega serca in brez upanja hoče du-
hoven sobo zapustiti, stopi pred vrata,
pomoči svoje perste v ondi visečo posodo
blagoslovljene vode, ter pokropi ž njo bol-
nika. V tistem trenutku se spomni du-
hoven, da ima na svojih persih Marijino
svetinico; naglo preterga nit, na kateri je vi-
sela, ter pokaže svetinjo bolniku rekoč:
„Glej, ljubi brat, tukaj podobo neomade-
žano spočete Marije, ktera je že mnogim
pomoč prinesla. Oberni se priserčno k
nji in gotovo bo tudi tebi pomagala!“
S poživljenim in gorečim pogledom bolnik

ogleduje svetinjo, jo poljubljuje in zdihne potem ves v solzah: „O moj Bog, bodi mi milostiv! o ljuba mati Marija, kako dobrotljiva si proti meni! precej se hočem spovedati!“ Poln veselja ga duhoven spovē, po spovedi pa pokliče njegovo ženo in otroke. Z velikim trudem izreče bolnik tiho pa vender zastopno naslednje besede: „Moja ljuba žena in otroci moji! zahvalite neomadežani Mariji za veliko milost, katero mi je v zadnjem trenutku mojega življenja dodelila! Nikar se ne ravnajte po tem, kar ste nad menoj vidili in slišali, temuč kakor vas sv. vera uči in usmiljeni Zveličar, kterega bom zdaj za popotnico prejel, naj vas blagoslovi v življenji in smerti!“ Z globoko ponižnostjo prejme potem sv. obhajilo, in — eno uro potem je že stal pred sodnjim stolom usmiljenega Boga.

Molitev.

O Mati milosti božje, ki tako radodarno deliš milosti vsim, ki se k Tebi zatekajo, ker si Kraljica,

ter s tako veliko ljubeznijo svoje roke odpiraš, ker si Mati ljubeznjiva: Tebi se priporočam, ki sem brez vsega zasluženja in čednost, pa tako obložen z grehi in jezo pravice Božje! O Marija! ti imaš ključke vsih zakladov božjih, ozri se na mojo révšino in ne pusti me v takem uboštvu; Ti mi zamoreš pomagati, pomagaj mi tedaj, saj sem tvoj otrok, ti pa si moja Mati; jest ves reven, — Ti pa si bogata. Ali me moreš v taki revšini gledati, o ljuba Mati! in bi se me ne usmilila? Prosi toraj za mene revnega grešnika! Amen.

Naloga.

Podelite kako milošino Mariji v čast, in ona jo bo vam stoterno povernila.

Trinajsti dan.

Marija naša besednica.

1. Marija prosi za nas. Pomisli, da Marija tako povikšana, in pri Bogu tako mogočna. svojo mogočnost le nam v prid obrača in vedno naše zadeve zagovarja; in to je njeno ljubeznjivo delo, ktero v nebesih opravlja; Jezus je naš vsegamogočni besednik pri svojem Očetu in Marija naša mogočna besednica pri svojem Sinu. Preden je bila Marija rojena, nismo nobenega imeli v nebesih, ki bi se bil potegoval za nas, in naše zadeve zagovarjal. Kar je pa ona na svet prišla, smo v nji tako ljubeznjivo in mogočno besednico dobili, da išče vedno naše nadloge odstraniti in naš stan zboljšati. Ni ga tako revnega in zaverženega grešnika, da bi zanj ne prosila svojega božjega Sina; ni je milosti, če nam služi v zveli-

čanje, da bi ona svoje priprošnje ne vložila pri Bogu za nas; ni ga trenutka, v katerem bi ne hotla ali ne mogla nas zagovarjati. „Kdo je, da bi ga solnce ne obsevalo,“ piše sv. Bernard, „kdo je, da bi ga milost Marijina ne razsvetlila?“ Tako in toliko skerb ima ona za naše potrebe, da se za vse poganja in z materno vnemo za vse nas in o vseh časih prosi. Sv. Brigita je rekla: „Nobeden ni tako preklet, da bi mu Marija nes kazovala usmiljenja.“

Ester se je vstopila pred kralja Asvera in ga milosti za svoje ljudstvo prosila, pa to je le enkrat storila; Marija pa vsak trenutek stopa pred stol božje milosti, ter z oblastjo matere, z ljubeznijo neveste, z zaupanjem hčere zastopa in podpira naše zadeve, prosi grešnikom za odlog kazni in za čas spreobrnjenja, žalostnim tolažbe, betežnim pomoči, revnim podpore, pravičnim stanovitnosti in vsem milosti. Ona spominja Jezusa skerbljivosti, strahu, tuge, britkosti in bolečine, ktere je zavaljo njega prestajala. In kako bi bilo mogoče, da

bi ne uslišal vsih prošenj in želj tako ljubeznjive, zaslužljive, svete in njemu tako drage Besednice. „O presrečni dan, je vzdihnil sv. Tomaž iz Vilanove,“ v katerem je Bog dal svetu tako mogočno in ljubeznjivo Besednico!“

O kristijan! Marija je v nebesih skerbna za tvoj blagor; kako pa ti za svoj lastni blagor skerbiš na zemlji? Marija prosi zate; kako pa ti sam za se prosis in moliš? kako goreče in pogosto moliš? ali si mar tudi ti med tistimi, ki najdejo za vse drugo čas, le za molitev ne? Gorje tebi, ako si med številom tacih! „Molitev je ključ, s katerim si zaklade nebeške odpiramo,“ pravi sv. Avguštin; ako pa ta ključ zanemarjaš ali od sebe veržeš, zakladi ostanejo zaperti. Sv. Alfonz Li-gvorjan je vernikom večkrat te-le pomenljive besede ponavljal: „Kdor moli, se zveliča, kdor pa ne moli se pogubi.“ Pomisli nekoliko svoje molitve, kakošne so bile dosihmal in glej, da vse pomanjkljivosti popraviš, ter prosi svojo mogočno Besed-

nico za dar prave molitve, ktera je najdražji milost.

2. Marija, naša Besednica pri Bogu, razžaljeno pravico Božjo tolaži in zaslužene šibe Božje od nas odvraca. Gospod Bog je poslal Izraelcem, ki so skoz pušavo hodili, hladen in razširjen oblak, kateri jih je pokrival in branil žarkov pekočega solnca; ravno ta posel, pravi sv. Bonaventura, tudi naša milostljiva Besednica nam opravlja: ona nas s svojim plajšem pokriva ter nas brani ojstre božje pravice. O kolikrat je ta blaženi oblak svet rešil in cele dežele otel pogina! Ni je morda dežele ne mesta in krajev na svetu katoliškem, da bi ne bili po Marijini priprošnji marsiktere strašne šibe oteti: lakote, kuge, vojske, ognja, povodnji ali kake druge nadloge, s kterimi Bog hudobije ljudi kaznuje. Ni ga morebiti človeka, da bi ga ne bila ta mogočna Besednica kake nesreče obvarovala. Morebiti je bil Bog že svojo roko stegnil, da bi te bil zovoljo tvojih pregreh udaril, pa glej, na prošnjo tvoje Matere Device Marije jo je zopet

umaknil in ti je dal odlog delati pokoro. Kolikrat je ona od tvoje hiše, od tvoje glave odvernila nesreče, ki so jih tvoji grehi zaslužili! kolikrat je ona, ko je nisi prosil, ne klical, svojega Sina zate prosila in njegovo jezo utolažila! Marija se je tolikrat za tvoj blagor poganjala in te jeze božje pravičnosti branila, da ti ne moreš tega prešteti ne spoznati.

Ljubi kristijan! zahvali se Marijinemu Sercu tudi za tiste dobrote, katerih ne poznaš in si jih vendar prejel. Skaži se ji hvaležnega in ne posnemaj taci malo-pridnežev, kateri ravno zato ker je ona dobra, hočejo hudobni ostati ter prederzno na božjo milost greše, in pri vsaki priliki vkljub grešnega življenja od nje čudežev in brambe pričakujejo. Gorjé tebi, če njeno mogočno brambo napak obračaš, namreč, če v grehah terdovraten ostaneš! Nikar ne draži z novo nehvaležnostjo božje jeze, temuč prizadevaj si, s pobožnim življenjem svoji milostljivi Besednici se hvaležnega skazovati.

3. Marija nam nebeške milosti sprosi.

Marija ni zadovoljna s tem, da nas obvaruje kazni, temuč nam dobiva vsakoverstne blagre in milosti za dušo in telo. Kdo more povedati in naštet, kolikrat mu je ona dosihmal že pomagala na duši in na telesu? Sv. German je rekel: „Ako bi jest mogel vse svetnike v nebesih prašati, bi mi odgovorili, da so se po Marijini priprošnji zveličali; nedolžni bi mi rekli, da so z Marijino pomočjo obleko nedolžnosti ohranili; spokorniki, da so po prošnji Marije Device zadobili odpušanje grehov in večno zveličanje; vsi bi povikševali mogočnost in usmiljenje nebeške Besednice.“

Kaj pa se tebi zdi? ali misliš, da si že prejel od nje kako milost in dobroto? oh koliko že, in mnogotere, pa vsaki čas si jih prejemal! Premišljuj svoje življenje od prve mladosti do sedanje ure, preglej in preštej, če moreš, v koliko boleznih ti je prinesla zdravila, v koliko dvomih ti je dala razsvitljenje in dobre svete, koliko skušnjav ti je pomagala premagati, v koliko potrebah te je preskerbela, v koliko britkosti te je potolažila. In pri vsem

tem kaj si vidil? Še le nar manjši del od nje prejetih dobrot: brez števila je še drugih, ki ti jih je skazala, pa tebi še znano ni, da ti jih je ona sprosila. To-liko nebeških razsvitljenj, toliko nagibov k dobremu, toliko vodil na poti čednosti, — le-tih in drugih mnogih dobrot zdaj ne vidiš, ne poznaš, pa bo prišel trenutek, ako ji zvest ostaneš, da boš vse videl, vse spoznal in se ne boš naveličal, svoje lju-beznjive Besednice hvaliti in poveličevati. Med tem pa, da pride srečni trenutek, si prizadevaj njeno ljubezen pridobiti z mo-litvijo, z njenim počeševanjem, z gorečnostjo donjene slave, in s terdnim upanjem v njeno pomoč, ker dobrote, ktere ti je dozdej ska-zovala, so zastava onih dobrot, ki ti jih hoče še dalje deliti. Bodi toraj zvest v spolnjevanju obljub, ktere si Mariji storil, ali jih boš morda še le danes storil, ako hočeš, da bo ona tvoja milostljiva Besed-nica. Amen.

Zgled.

Bogokletnež — pušavnik na gori Etni.

Etna se imenuje neka gora na Laškem, ki ogenj iz sebe meče in verh te gore blizo ognjenega žrela stoji majhna kapelica s podobo Matere Božje. Na tej visoki gori poleg kapele živi čudovit pušavnik, ki že nad 16 let ondi biva, ter večidel dneva prečuje v kapeli, utopljen v gorečo molitev pred Marijino podobo. Ta pušavnik je rojen Nemec v najboljših moških letih, še ne 40 let star. Nekemu nemškemu popotniku je pa zgodovino svojega življenja, vendar z zamolčanjem svojega imena, takole razodel: „Bil sem bogatega stanú in v častni službi, pri tem pa neveren, brezbožen in prevzeten. Živel sem enako njim, ki so Boga zapustili in svoje dolžnosti zanemarajo. Pred 15 leti sem v laško deželo prišel in sem goro Etno obiskal; z mano sta potovala dva ravno tako brezbožna in razberzdana tovarša, kakoršen

sem bil jaz. Tukaj doli na poti je stal lesen križ, in poleg njega prijetna kapelica z Marijino podobo. To se je pa meni in mojima surovima tovaršema odveč zdelo in storimo zares hudičev sklep: podobo oskruniti in razrušiti, ter ta sklep mahoma zveršimo. Leseni križ poderemo, — vlomimo v kapelo in jo oropamo, ter veržemo podobo in križ z velikim zasmehom in burkami v žrelo ognjene gore. Po tem dozdevno junaškem delu smo začeli navzdol iti; jaz sem bil menda kakih sto korakov storil, ko se na nevarnem mestu spodersnem in v globok brezen padem; zdaj zderčim s pečine na pečino, z roba na rob, in stokrat bi se bil razdrobil, ako bi me ne bila božja roka in roke Matere Božje obvarovale. Imel sem v tistem trenutku vse svoje življenje z vsim razuzdanostmi pred očmi in v sredi vseh zločinstev leseni križ, kapelo in Marijino podobo, katero smo bili ravnokar razkopali. Zdelo se mi je, da bi bil otet, ako bi se mogel onega križa okleniti. Molil sem na tihem: „O sv. Devica, Mati Božja! pridi mi na po-

moč in reši me; bodi moja Besednica pri svojem Sinu; hočem ti tam gori lepo kapelo postaviti, kjer je stal križ, ki smo ga tako hudobno razderli.“

Vse to so bile misli enega trenutka. Potem sem zgubil zavednost, in ko se prebudim, zapazim, da sem ves ranjen in razmečkan, pa vendar še pri moči in poln življenja, in da ležim v nezmerni globočini brezna. Več ur sem menda ondi ležal in ta čas se je moje popačeno serce popolnoma spremenilo in terden sklep sem storil, hudobnemu svetu ki me je vsega pokvaril, za vselej slovo dati in za svoje grehe na ravno tem kraju pokoro delati, kjer me je milost Marijina k novemu življenju zbudila. Potem sem vse svoje moči napel, da sem iz prepada izplezal; moja tovarša z vodniki sta me več dni zaporedoma med skalovjem in prepadi iskala, ker sem se bil pa skril, da bi me ne našla, sta me imela za mertvega. Bil sem tudi res svetu odmerl, pa k novemu dušnemu življenju se prerodil. Podal sem se pozneje v dolino, ter sem v bližnjem samostanu svojo vest v dolgi spovedi očistil

in se ves miren in potolažen zopet na goro vernil. Pa tudi storjeno obljubo sem kmalo spolnil; iz lave ali izmeta ognjene gore sem si ono kapelo sozidal na ravno tem mestu, kjer je pred stal leseni križ. Podobna Marijina, ki so mi jo minihi podarili, kinča majhno svetišče; in pred ono podobo naše mogočne Besednice obžaljujem grehe prejšnega življenja, ter se Materi Božji za milost svojega čudovitega spreobrnjenja zahvaljujem.“ Tako je pušavnik povedal svoj greh, pokoro, in pomoč Marijino. Leta pušavnik je bil neki grof z Nemškega; ker popotnik je pristavil, da se spominja, ko so pred 15 leti nemški časniki razglaševali nesrečno smert slovečega grofa, ki se je bil na svojem potovanji na gori Etni po nesreči ubil. Glejte, spreljubi v Kristusu! mogočnost in milost nebeške Besednice, ktera mu je precej na pomoč prišla in ga otela, ko se ji je bil priporočil, da siceravno je bil ravnokar njo in njenega Sina tako strašansko razžalil. To je bil čudež posebne milosti. Ti pa, o kristijan! če prederzno Marijo in njenega Sina žališ, in

mirno v grehah spiš, se nikar na take čudeže ne zanašaj; zakaj silno redki so. Nikar si praznega upa ne delaj, rekoč: Bom že še k Mariji zdihnil, in peklenškega brezna bom otet.“ Védi namreč kar sv. Duh v sv. pismu govori, rekoč: „Ne odlašaj, k Gospodu se spreobrniti in ne odkladaj od dneva do dneva; zakaj njegova jeza naglo pride, in ob času maševanja te bo razdjal.“ (Sir 5, 8.) Da nas taka nesreča ne zadene, obernimo se k Gospodu in k Mariji prečisti Devici.

Molitev.

O moja milostljiva Besednica! zagovarjaj nas pred sedežem pravičnega Boga in prideržuj njegovo serdito roko, da nas ne udari zavoljo naših tako številnih in velikih grehov; stoj nam na strani v toliko nevarnostih in skušnjavah, posebno ob naši smertni uri, ko

bo satan vse svoje moči napenjal, da bi nas v peklenški prepad pogreznil. „Oberní tedaj, naša Besednica, svoje milostljive oči v nas in po tem revnem življenji pokaži nam Jezusa, blaženi sad svojega telesa!“ Posebno nam skaži to milost, da nas v nebеса pripelješ, kjer te bomo vekomaj častili in hvalili: o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija! Amen.

Naloga.

Vselej, ko slišite uro biti, se priporočite Mariji s kratkim zdihljajem, ali z eno Češenamarijo.

Stirnajsti dan.

Marija ljubeznjiva.

1. Vsacega človeka vleče serce k ljubezni do kake stvari; nekteri hrepené po posvetni časti, drugi so v bogastvo zaljubljeni; in spet v drugih gori mesena ljubezen. Akoravno vse to doseže, vendar njegovo serce nikoli ni nasiteno in zadovoljno, ker tvarina njegove ljubezni je minljiva; kajti posvetna čast se skadi kot dim in zgine kakor lepobarvana mavrica, kadar neha solnce sijati — bogastvo je podobno bodečemu ternju in sladnosti so enake mičnim, pa strupenim zelišem. Samo Bog zamore vse želje našega serca zadovoljiti in je toraj naše popolne ljubezni vreden. Ali tedaj poleg Boga ne smemo nobene stvarjene reči ljubiti? Da, smemo s sveto ljubeznijo druge po primeri ljubiti, kolikor so Bogu bolj ali manj podobne. Med vsemi stvarmi je

pa Marija naše ljubezni najvrednejši, ker ona ima vse ljubeznjive lastnosti v sebi. — Na svetu se nahajajo tri reči, ki vsako človeško serce nase vlečejo: lepo, ljubeznjivo in koristno. Lepo ga zamakne, ljubeznjivo ga vname in koristno ga naveže. In to troje: lepo, koristno, ljubeznjivo ima pa Marija bolj kot vsaka druga stvar na sebi. Marija je najlepši po redu nature, milosti in slave; ona presega v lepoti vse druge stvari v nebesih in na zemlji, vse ljudi v umu, angelje v čistosti, arhangelje v spoznanju, kerube in serafe v svetosti in ljubezni. Toraj sv. cerkev na njo obrača besede sv. pisma: „Jaz sem mati lepe ljubezni in strahu in spoznanja in svetega upanja. Pri meni je vsa gnada življenja in resnice, pri meni je vse upanje življenja in čednosti. Pridite k meni vsi, kateri me želite in nasitite se mojega sadú, zakaj moj duh je slajši kakor med . . . Moj spominj terpi vekomaj.“ (Sir. 24. 24.) Oh kako ljubeznjiva je tedaj Marija!

Pa še ljubeznjivši je ona zavoljo svoje posebne lepote po redu milosti. Vse iz-

verstne čednosti so v njej združene: naj živejši vera, najterdnejši upanje, najgorečnejši ljubezen, modrost, krepost, ponižnost, čistost, poterpežljivost, in vse druge lepe lastnosti ima ona v junaški popolnosti. V njej je polnost 7 darov sv. Duha in vse druge prednosti, prosta je izvirnega in djanskega greha, premogočna v priprošnji; ona nima sebi enake, ker je devica in mati skupaj. Ona se zamore imenovati naj popolnejši podoba Božje svetosti.

Ako je pa Marija na zemlji živeča tako lepa bila; kdo zamore njeno lepoto zapopasti zdaj, ko v nebesih kraljuje? Kakor je bila tukaj najsvetejši, tako je tudi v nebesih naj slavniji. Ona je v slavi nad vse svetnike in nad vse angeljske kore povzdignjena, ona je napolnjena s častjo po Bogu Očetu, razsvitljena od modrosti Boga Sina in vneta ljubezni sv. Duha.

Oh kako slepi so nekteri ljudje, ki so vsi zaljubljeni v nečimerne, goljufive, posvetne lepote, tako, da vedno za njimi tekajo in norijo, in za naj lepšo in naj

ljubeznjivšo Marijo pa še iskrice svete ljubezni nimajo!

Ako že slikane Marijine podobe pobožnim dušam toliko dopadejo, da pred njimi vse zamaknjene kleče in se od njih kar ločiti ne morejo; ako njene mile podobe naj terdovratnejše grešnike ginejo in poboljšajo in celo krivoverce spreobračajo, — — oh kako lepa mora ona še le v nebesih biti, kjer na sedežu kot kraljica nebes in zemlje osebno kraljuje, tam gori, kjer ni obdana od barvanih angeljev, kakor na naših altarjih, ampak jo vseh devet angeljskih korov obdaja, — tam gori, kjer ne berli le nekaj svetilnic ali sveč, kakor na naših altarjih, pred njeno podobo, kjer ne kleči le nekoliko revnih zemljanov pred njo, — — ampak se ji vsi nebeščani uklanjajo in njeno lepoto občudujejo, ona pa vse z nebeško svitlobo razsvetljuje.

Oh Marija! zares vsa lepa si ti! Kdo bi te ne ljubil s sveto ljubeznijo?

2. Drugič moramo Marijo tudi zato ljubiti, ker tudi ona nas tako silno

ljubi, kajti ona je naša kraljica, naša besednica in naša mati.

Marija je naša ljubeznjiva kraljica, ker po besedah sv. Tomaža je njen Sin Jezus svoje kraljestvo v dva dela razdelil, sebi je kraljestvo ojstre pravice obderžal, svoji Materi je pa kraljestvo milosti in usmiljenja prepustil. Tedaj iz Marijinega kraljestva ne švigajo strele božje jeze, temuč prijetna rosa ljubeznjive milosti. In vsi mi, podložniki toliko ljubeznjive kraljice, se vdeležujemo milost njene ljubeznjivosti.

Marija je tudi naša besednica, ker kot tako jo sv. cerkev pozdravlja. Kakor Jezus kot Bog-človek svojega nebeškega Očeta vedno za nas prosi, tako je tudi Marija naša vedna besednica pri svojem Sinu. In gorjé nam, ako bi lete mogočne in modre besednice ne imeli.

Marija je pa posebno naša mati, in s tem imenom jo vsi Adamovi otroci na pomoč kličemo. In kakor mati nas ona preserčno ljubi. Ali se najde ktera mati, ki bi svojih lastnih otrok ne ljubila? ali je celo ktera zverina, ki bi bila tako divja

da bi svojih mladičev ne ljubila? In ali bi bilo mogoče, da bi Marija svojih otrók ne ljubila? Ona ni naša mati po natori, ampak po milosti in kolikor je milost viši od natore, toliko je tudi njena ljubezen do nas popolnejši od ljubezni natorne matere do otrok. Kdo bi tedaj svoje kraljice, besednice in matere ne ljubil?

Zadnjič naš vleče k Mariji naša lastna korist, ktera se iz nje k nam izteka, kajti neštevilne so dobrote, ktere ona nam skazuje. Največi in splošna dobrota človeškega odrešenja se je po Mariji zgodila, ker ona je s svojimi prošnjami in junaškimi čednostmi Jezusov prihod na svetu pospeševala; bila je tudi Mati Božjega Sina, kateri nas je odrešil, ona je s svojim Sinom vse svoje življenje pri opraviu odrešenja sodelovala. Leté so le splošne dobrote; kdo pa zamore vse druge dobrote sošteti, ki jih je ta splošna dobrotnica človeškemu rodu že skazala, jih skazuje in jih bo še skazovala?

Marija deli jetniku rešenje, omahljivemu stanovitnost, bolniku zdravje, zdra-

vemu krepost, potertemu tolažbo, žalostnemu veselje, slabotnemu moč, močnemu serčnost, revežu poterpežljivost, bogatemu radodarnost, nevednemu učenost, učenemu modrost, grešniku spreobrnjenje, pravičnemu gorečnost; ona je svetnikom radost, angeljem veselje, presv. Trojici čast in slava. Njeno dobrotljivost spričujejo vsi časi, vsi kraji, vsi narodi. Altarji, tempeljni, podobe; bukve, pesmi, spominki; vsi jeziki ljudi in angeljev govoré, hvalijo in poveljujejo vedne dobrote Marijine.

3. Sveti očaki in učeniki preslavjajo Marijo kot ljubeznjivo, dobrotljivo usmiljeno mater človeških otrok. Sv. Bernard imenuje Marijo sladkost dušnih tolažb, luč slepih, pribežališe grešnikov, krepost slabotnih in zveličanje svetá. — Sv. Bonaventura jo imenuje sedež Božjih milost, mater sirot. In spet drugi jo zovejo zavetje ubogih grešnikov, tolažnico na zemeljskem potovanju. Sv. cerkev pa jo imenuje našo besednico, sladkost, upanje in življenje. — Pomisli in prevdari zvesti častivec Marijin, od kod si toliko dušne

in telesne pomoči dobil? Po Mariji. To-liko hladila za svojo pekočo vest, toliko spodbujanja za svoje zveličanje? Vse so bile po Mariji tebi podeljene milosti. Tvoje zdravje, premoženje, telesni dobiček, rešenje iz tolikih nevarnosti, — to so Marijine milosti, in če se zveličaš, boš po Mariji zveličan.

Najbolj se pa njena ljubezen do nas razodeva, ako jo ko žalostno mater pre-mišljujemo. Kdo zamore popisati vse brit-kosti, ki jih je ona od Betlehema do Kal-varije, od rojstva do smerti svojega Sina prenašala? Kako je žalovala, ko je bila ljubega Jezusa zgubila in ga je tri dni iskala! Nezmerna je bila njena žalost, ko je vidila svojega Sina na križu razpetega viseti in ko je Njega vsega ranjenega in mertvega v naročji imela. — Če kdo izmed vas nima prave ljubezni do svoje telesne ma-tere; ako pa vidi, kako ljubeznjivo mu skerbna mati streže, kako vse bolečine ž njim deli, kako se zraven njega joka, ako bolan leži — — gotovo se mu bo pri

tem prizoru goreča ljubezen do njegove matere v sercu vnela.

Glej, častivec Marijin! vse, kar je ona zavoljo Jezusa, je tudi zavoljo tebe terpela; ker ona je tudi tvoja mati. Oh kolikrat je ona zavoljo tebe žalovala! z veliko žalostjo te iše ne le 3 dni, ampak morebiti že 3 leta in še dalj časa. — Vsakega tudi terdovratnega kristijana serce postane ginjeno, ko ogleduje Marijino podobo, kako ona ranjenega Jezusa v naročji derži in nad njim žaluje. Oh kako dobra je Marija tudi do tebe! Satan je tvoje serce ranil; dušni sovražniki so te do nazega slekli in tvojo dušo vseh čednost oropali, tvoja duša je tako umazana, da se Bog z gnjusobo od tebe obrača. Kaj pa Marija dela? Kakor Jezusa tako vzame tudi tebe na svoje naročje, z žalostjo ogleduje tvoje globoko vsekane dušne rane in pretaka britke solze nad tabo, ter ti rane celi. Ktero serce zamore tako kamenito biti, da bi tako ljubeznjive matere ne ljubilo? In vendar koliko jih je, ki je ne ljubijo! Oh ne-spametni, vi ljubite posvetno, nečimerno

lepoto, in tolike lepote bi ne ljubili? Vi ljubite posvetne stvari, od katerih nič dobrega ne prejmete in ktere vam v vaši revšini nobenega sočutja ne skažejo. Oh ljubite vendar za Bogom naj bolj Marijo, po kateri ste v svojem življenji že toliko dobrot prejeli, saj je ona vaše ljubezni vredna! Ljubite¹, ljubite Marijo, svojo dobrotljivo in ljubeznjivo mater.

Zgled.

K življenju obujena gospa.

Sv. Alfonz Ligvorjan pripoveduje o nekem plemenitašu, ki je bil poseben častivec Božje Matere. V svoji hiši je imel kapelico, v katero je večkrat po dnevi in tudi po noči hodil lepo Marijino podobo častit in je po cele ure pred njo klečal in molil. Ko je njegova supruga, dasiravno je bila pobožna, vidila, da njen mož po noči vstaja, iz sobe hodi in še le po dolgem času se vrača, postane ljubosumna in začne od moža slabo misliti. Da bi se

tega bodečega ternja znebila, ga vpraša neki dan, če je prizadet v drugi ljubezni. Soprug se nasmeja in odgovori: „Vedi, da ljubim neko Gospo, na svetu naj jubeznjivšo, njej sem vse svoje serce daroval in raji bi hotel umreti, kot njo pustiti.“ Menil je pa Marijo. Pa žene se je še večja sumljivost lotila in ga dalje vpraša, če zavoljo tiste večkrat vstaja in iz sobe hodi. In on, ki ni poznal njene posebne strasti, je odgovoril: da. Kaj stori žena? Ko mož po svoji navadi neko noč vstane, vzame ona, od strasti oslepljena, nož, si gerlo pre-reže in kmalo potem umerje. Ko se mož po opravljeni pobožnosti v sobo verne in se hoče vleči, najde posteljo vso mokro. On kliče ženo in se ne oglasi; jo potipa in trese, pa se ne zavé: zadnjič vzame luč in vidi posteljo vso okervavljeno, ženo pa mrtvo. Tedaj sprevidi, da se je bila žena iz ljubosumnosti usmertila. In kaj stori? Sobo s ključem zaklene, se verne v kapelo, poklekne pred Marijo in zdi-huje k nji: „O moja Mati, ti veš, kako zlo tebe ljubim in zato sem naj veči ve-

selje najdel v tem, da sem hodil te častit, pa ravno ta moja ljubezen do tebe je bila vzrok, da je zdaj moja žena mrtva in pogubljena; toraj skerbi, da vse popraviš in mi pomagaš!“ — Kdor z zaupanjem Mater milosti kaj prosi, zadobi karkoli hoče. Glejte! komaj je bil molitvico končal, zasliši glas, ki ga kliče: gospod! hitro idite v sobo, gospa vas kliče. Naglo teče in vidi živo ženo, ki se vsa objokana prednj na kolena verže, ter ga odpušanja prosi, rekoč: „Oh dragi moj mož, na tvoje prošnje mi je Mati Božja življenje otela in me pogubljenja otela.“ Precej gresta oba v kapelo Mariji Devici za skazano dobroto se zahvalit. Drugo jutro povabi gospod vso rodovino, kateri je mogla presrečna žena ves dogodek povedati in znamnje pokazati, ktero je potem vse žive dni na vratu nosila. In vsi so bili potem še bolj vneti v ljubezni do Matere Božje. Oh presrečen, kdor Marijo ljubi, ker ona mu majhno ljubezen obilno poverne.

Molitev

sv. Frančiška Salezija.

Pozdravljena mi bodi, presladka Devica, Božja Mati! Ti si moja ljubeznjiva Mati, moja Gospa; prosim te torej, sprejmi me za svojega sina in služabnika. Prosim te, moja dobra, ljubeznjiva Mati! tolaži me v mojih težavah, telesnih in dušnih britkosti. Spominjaj se, o najslajši Devica! da si moja Mati, da sem jest tvoj otrok; da si ti prav mogočna, jaz pa reven, malovreden in slab človek. Kličem torej k tebi, moja presladka Mati! vodi in varuj me po vsih mojih potih in pri vsih mojih djanjih. Ker, oh! ubog revež in zapuščen sem in silno potreben tvojega mogočnega varstva. Tedaj, o presv. Devica! obva-

ruj in reši moje telo in mojo dušo vsega hudega in vsih nevarnost in stori me deležnega svojih čednost, posebno pa svoje svete ponižnosti, preimenitne čistosti in goreče ljubezni. O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija. Amen.

Naloga.

Pristavite pri trikratnem Marijinem zvonjenju po trikrat: „Čast bodi Očetu, Sinu in sv. Duhu,“ in bote zadobili po 100 dni odp.

Petnajsti dan.

I. Marija, naša nebeška Pastarica.

Jezus Kristus je dobri pastir, tako sam sebe imenuje v svetem evangeliji; Marija, njegova presveta Mati, pa je dobra pastarica, ker vse dolžnosti dobrega pastirja in dobre pastarice zvesto in natanko spolnuje. Ktere so pa dolžnosti pastirjev in pastaric? Njih dolžnosti so naslednje: Dobri pastirji in dobre pastarice svoje čede vodijo, pasejo in branijo. Tudi Marija, nebeška pastarica, vodi, pase in brani svoje ubogljive ovčice — naše duše. Kako pa vodi Marija naše duše? To bomo danes premišljevali. — Pastirji tega sveta vodijo svoje ovčice na dvojin način: ali gredo s šibo v rokah za njimi, — ali pa gredo pred njimi, jim pot kažejo, in jih večkrat tudi z zvončki ali piščalo za sabo kličejo. Marija, nebeška pastarica,

ker je zgolj milost in ljubezen, pa ne rabi šibe ojustrosti, ampak vodi svoje ljubljene ovčice tako, da pred njimi hodi, ter jim z zgledom svojih čednost kaže pravo pot. Kakor je Bog nekdanj Izraelsko ljudstvo s svetlim oblakom skozi pušavo vodil; tako vodi tudi Marija svoje ovčice z blišem žive vere, terdnega upanja, goreče ljubezni, globoke ponižnosti, nepremakljive serčnosti, deviške čistosti in vseh drugih blišečih čednost. Večkrat jih tudi s prijetnim glasom za sabo kliče, ne sicer s priprostim zvončekom, ampak z nebeškim glasom, ko jim na serce govori, tako: da jih okrepča, če so trudne, — oserčuje, če so boječe, — ozdravlja, če so bolne, — vzdigne, če so padle, — k novemu življenju obudi, če so bile mertve na duši.

Ona vedno gleda po njih, da se ne zgube, in ne padejo v prepad pregrehe, in se ne pogreznejo v peklenški brezen.

2. Kako pa Marija svoje zveste ovčice pase? Pase jih, kakor sv. Bernardin pravi, s prijetno roso božje milosti.

Ker je Marija od svojega božjega

Sina pooblastena zakladnica in delivka nebeških darov, toraj njene zveste ovčice te nebeške darove le iz njenih rok, iz rok svoje nebeške pastarice, prejemajo. — Marija nadalje pase — nasituje svoje ljubljene ovčice z angeljskim kruhom v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, in sicer v temle pomenu: Jezus Kristus, Sin Božji, se je včlovečil, bil Sin Marijin in svojo človeško naturo iz nje vzel: „Beseda je meso postala in je med nami prebivala,“ in še prebiva v presvetem zakramentu, kjer se nam z dušo in s telesom, s kervjo in z mesom, po božji in človeški naturi uživati daje. O skrivnost, o čudež neskončne ljubezni Božje do nas! — Poslednjič pase Marija svoje ovčice s kruhom Božje besede. Ali tedaj Marija tudi pridiguje svojim ovčicam? Gotovo, da jim tudi Božjo besedo oznanuje po Kritusovih namestnikih. Ona je bila voditeljca, učenica, in podpora apostelnov, ki so najpervi Božjo besedo po vsem svetu ozna-
novali. — Ona je v poznejših stoletjih apostolske možje navduševala, da so sv. nauk očitno razglaševali. Ona je svetim očakom

in učenikom modrost navdihovala, da so tako vneto in goreče govorili in pisali. — Ona je svete mučenike oserčevala, da so sveto vero z lastno kervjo zapečatili.

Zgodovina nam pripoveduje in v življenji svetnikov se velikokrat bere, da se je Marija Devica mnogim osebam prikazovala, ter jim voljo Božjo oznanjevala, jih učila in tolažila, pa tudi svarila in jim šibe Božje napovedovala, če se ne poboljšajo. Tukaj omenim le eno samo njenih prikazen, namreč v La Saletah na Francoskem.

Bila je neka sobota 19. kimovca ali septembra l. 1846., ko sta 11letni deček Maksimin, in 15letna pastarica Melanija krave pasia v samotnem kraju na hribu, ki je dve uri nad vasjo La Salette; ondi je bila globoka grapa, po kateri je potok šumljal. Tisti dan je bilo podnebje jasno, in solnce je toplo sijalo; ob dveh popoldne sta vidila prikazen, katero pastirja takole popisujeta: „Po južini sva nekaj časa zadremala; jaz se prva zbudim, in potem pa Maksimina zbudim, rekoč: hitro vstani, da greva krave iskat. Tedaj sva po-

tok prebredla in krave kmalu zagledala. Potem sem zopet šla doli ob potoku, pri katerem zagledam neko blišobo enako solncu, pa še svitlejšo, in pravim Maksiminu: hitro hodi, da bova ono-le svetlobo gledala, ktero sem mu s perstom pokazala pri majhnem studencu. V tej svetlobi zagledava neko gospo, ki je sedela, z glavo na roke naslonjeno. Oba se silno prestrašiva, tako da mi je od strahu palica iz rok na tla padla. Maksimin reče; „Poberi palico, da bom žnjo, ako bi nama gospa kaj žalega hotla storiti, krepko po nji mahnil.“

Potem vstane gospa, in nama reče: Bližej stopita, otroka moja, nikar se ne bojta; jest sem prišla, da vama neko posebno novico povem. Gospa začne govoriti, in med tem, ko je govorila, se je neprenehoma jokala (jest sem vidila ji solze iz oči teči), rekla je: „Ako se moje ljudstvo ne boboljšalo, bom prisiljena roko svojega Sina pustiti, da bo žnjo ljudi kaznoval. Njegova roka je tako močna in težka, da je ne morem več uderžati. Oh toliko moram zavoljo vas prestati! Ako hočem, da vas moj Sin

ne zapusti, ga moram vedno prositi. In vi se za to nič ne zmenite! Ako bi vi še več dobrega storili, mi nikakor ne morete poveriti truda, ki sem ga prevzela. Dala sem vam 6 dni za delo, sedmega sem si za se obdržala, pa vi mi ga nečete posvečevati. Delavci se pri vsakem delu brez potrebe rotijo, ter ime mojega Sina oskrunjajo. In ravno to dvojje je vzročilo, da je roka mojega Sina tako težka postala. Ako žetev konec vzame, ste vi tega krivi; ako se podzemljic bolezen loti, ste tudi vi krivi. To sem vam lansko leto pokazala, pa se niste za to nič zmenili; kadar ste bolne podzemljice dobili, ste kleli in ime mojega sina po nemarnem imenovali; ako imate žito, nikar ga ne sejte, ker vso setev bo vam žival snedla, in kar ga bo izrastlo, se bo pri mlatvi v prah zdrobilo. Nastala bo velika lakota; in preden bo lakota prišla, bodo otroci spod 7 let na neki merzlici oboleli. Tudi grozdje bo gnjilo. Ako se bodo pa ljudje poboljšali, se bo kamnje in skalovje v žitne kupe spremenilo. Ali rada molita? — Ne zlo, gospa, sva odgovorila. — Pa morata rada moliti; ako ne utegneta

več, vsaj zjutraj in zvečer po en Očenaš, in Češenamarija; ako pa vama čas dopusti, jih pa več zmolita. Le nektele stare ženice hodijo k maši, drugi pa po leti tudi ob nedeljah delajo; kadar po zimi mladeniči nimajo nič opravila, gredo k maši, pa le zato, da se z vero norčujejo. Za post se ne zmešnite.“ Potem je nama dvakrat ponovila: „Vse to povejta mojemu ljudstvu.“ Zdaj gre Gospa proti onemu kraju, kjer so se krave pasle, pa njene noge se niso trave dotaknile, ampak je verh trave hodila. Potem se lepa Gospa višje vzdigne, se ozre zdaj proti nebu, zdaj proti nama in počasi v višave splava; kmalo nisva njene glave, potem rok in kmalo ne več njenih nog vidila; samo neka svetloba se je v zraku vidila, in kmalu je tudi ta zginila. Znabiti, da je bila velika svetnica, pravi deklica, in fant ji odgovori: „Ako bi bila vedila, da je svetnica, bi jo bila prosila, bi bila naju seboj vzela“.

Ko se je ž njima o tertni boleznī razgovarjala, je obema otrokoma neko posebno skrivnost razodela, pa vsakemu po-

sebej in na tihoma, tako da je drugi le videl, pa ne slišal govoriti; pa obema je oestro prepovedala skrivnost komu razodeti. — Po besedah otrok je bila čudovita Gospa takole oblečena: Imela je bele čevlje, s cvetlicami raznih barv obrobljene; nogovice in predpasnik so bili rumeni, obleka ali krilo belo z biseri ozaljšano; ruta okoli vratu je bila bela, s cvetlicami obšita; visoka naspred pripognjena naglavnica in okoli nje zlata krona s cvetlicami; tudi je imela majhno verižico okoli vrata, in na nji križec s podobo Križanega, na desni so bile kleše, na levi kladva, in pod križcem je bila druga večji verižica nad ruto okoli vratu ovita. Ona sama je bila visoke in bele postave. „Nisva je mogla dolgo gledati, sta rekla oba otroka, ker se je nama preveč blišalo.“ — Od dneva prikazni sta bila otroka celih 6 let večkrat in natanko izpraševana od oseb iz mnogih dežel in stanov, in vselej sta enako in z ravno tistimi besedami odgovarjala, dasiravno so nad njima rabili zvijačnost, žuganje in oestro, pa nikoli se nista zagovorila ali si

v govorjenji nasprotovala, bodisi, da sta bila posamezno ali skupno izpraševana. — Sv. cerkev je potem to prikazen Marije Device kot resnično spoznala; na hribu so zidali krasno, veliko cerkev, v katero vsako leto iz vsih krajev svetá na tisoče romarjev prihaja k nebeški Pastarici Mariji Devici iskat tolažbe, pomoči, dušne in telesne hrane. Mnogo čudežev se je na tem svetišču in pri studencu zgodilo, ktere je cerkev ko take poterdila; pa tudi v daljnih krajih so se godili čudeži na priprošnjo Marije Device v La Saleti; tukaj le naslednji zgled:

Zgled.

Nekoliko kapljic.

Bilo je leta 1854, ko je v nekem mestu na Francoskem 84letin, pa brezbožen starček nevarno bolan ležal, in se je bilo bati, da bo vsaki čas umrl in sicer z bogokletstvom v ustih. Zraven postelje bolnikove je njegova pobožna hči sedela, ki je z veliko britkostjo opazovala očetovo nevarnost in vedno za njegovo

spreobrnjenje molila. Toda ni se upala le besedice o sv. veri ž njim govoriti, še manj pa mu pripomočke sv. cerkve nasvetovati, ker je dobro vedela, da bi bilo že samo ime mašnik ali Bog umirajočega v tako divjo jezo pripravilo, da bi se bil jel tresti, preklinjati in po postelji valjati. Uboga hči molči tedaj in iše edino v molitvi pomoči in tolažbe. — Neutegoma zdihne sama k sebi: „Kaj, ko bi jest nekoliko kapljic čudovite vode iz tvojega studenca med pijačo svojega očeta primešala, sv. Devica v La Saleti, pribežališe grešnikov?“ Naglo vlije nekoliko kapljic blagovite vode med očetovo pijačo, med tem pa v sercu vedno zdihuje: „O sv. Devica v La Saleti, v Tebe zaupam, ti ga boš otela.“ Oče vzame pijačo in kmalo potem mirno zaspi. S trepetajočim srcem, pa polna zaupanja žalostna hči pri postelji klečé svoje molitve nadaljuje, ko se bolnik iz spanja prebudi. Hči na tihem zdihuje: „Oh življenje mu ugasuje . . . smert se mu na obrazu bere . . ., še nekoliko minut, in strašna večnost se mu bo odperla . . . O sv. Devica v La Saleti,

v Tebe zaupam, reši mojega očeta!“ Hipoma pa odpre umirajoči oči, in zakliče: „Hči moja, hči moja! po duhovna!“ — Ona ga pokliče, in nagloma pride; bolnik se prav skesano spove, in kmalo potem mirno in veselo umerje. — Glejte, kako je nebeška Pastarica neukrotljivega volka v pohlevno ovčico spremenila in k svoji izvoljeni čedi pripeljala.

Molitev

SV. ALOJZIJA.

Sv. Devica Marija! moja vodnica, moja Kraljica! Glej k tvojemu preusmiljenemu sercu se obernem in od danes zanaprej postavim pod tvojo brambo in prav posebno varstvo svojo dušo, svoje telo in vse, kar je mojih dragih. Tebi zaupam in v tvoje roke izročim vse, kar koli mi je upati in kar koli mi je pričakovati, vse svoje težave in brit-

kosti, pa tudi ves tek in konec svojega življenja Ti izročim. Po tvoji presveti prošnji in tvojem zasluženji naj se vse moja dela tako dokončujejo, kakor je tebi dopadljivo in kakor je tvoj namen, da dosežejo tudi dopadljivost tvojega Sina. Amen.

Naloga.

Pri vsaki skušnjavi zdihnite k Mariji:
 „O Gospa moja, o Mati moja, vari me,
 brani me kakor svojo lastnino in posestvo.“
 (100 dni odp.)

Šestnajsti dan.

II. Marija naša nebeška Pastarica v Lurdu.

1. Pri zadnjih šmarnicah ste slišali o prikazni Marije Device v La Saletah, danes pa bote slišali njeno prikazen v Lurdu. — Neka pastarica z imenom Bernadeta, priprosta pa pobožna hči ubogih starišev v Lurdu na Francoskem, je bila izvoljena oseba, kateri se je bila nebeška Kraljica 18krat prikazala. Bernardeta je bila takrat 14 let stara, ko je šla 11. svečana 1858 z dvema drugima dekletama suhih derv nabirat; ravno v tistem kraju je neka dva sežnja visoka in toliko široka jama. Kar naenkrat zagleda Bernadeta, da je bila jama vsa razsvitljena, v votlini jame pa vidi neko prelepo Gospo. Bila je ne-
vadne visokosti, in cveteče mladosti; imela je svetlo belo in dolgo obleko iz neznane robe; obleka je bila z višnjevimi prepasom

pripeta. Gladko, obleki enako, belo zagrinjalo je pokrivalo glavo in ramena; noge deviške čistosti so bile gole in so počivale na rožnem germu. Dve blišči zlati roži ste zaljšale zgornji del nog; obe roki je deržala na persih kakor k molitvi sklenjene; imela je dolg bel molek (pater-nošter), ktereга jagode so bile na verižici iz bliščega zlata nabrane; zali blišeč križec je pa na koncu moleka visel. Obličje te prikazni je razodevalo nepopisljivo lepoto in veličanstvo, ob enem pa tudi dobrotljivost, mir in ljubeznjivost; ravno to se je bralo na očeh in ustnicah. Vsa oveseljena ogleduje Bernadeta prelepo Gospo, ktera kmalo potem zgine. Bernadeta vse to pove doma svojim starišem, kateri ji pa ne verjamejo, ampak jo ko sanjarico zasmehujejo. Drugo nedeljo se ona zopet k jami poda, in so jo spremljali tudi nekteri otroci, kateri so pa po svoji neumni pameti mislili, da bi tista Gospa znala biti hudobni duh, in toraj vzamejo seboj blagoslovljene vode, da bi z njo pokropili prikazen, češ: da jim ne bo kaj škodovala. Kmalo se pri-

kaže prelepa Gospa v tisti podobi, kakor prvi dan; Bernadeta jo pokropi z blagoslovljeno vodo, in pravi: „Ako si od Boga, približaj se!“ — in otrokom reče: „Glejte, ko veržem nanjo blagoslovljeno vodo, se ozre proti nebesom, in se mi prikloni, — ali je ne vidite? . . . tukaj je . . . ona nas gleda . . . se smeja . . . sedaj obrača glavo . . . glejte njene noge . . . o kako lepa je! sedaj vzame molek in naredi znamenje sv. križa.“ — Bernadeta poklekne in moli sv. roženkranc, vsa je blede in od žarkov Marijine blišobe vsa razsvitljena in enaka svetniški podobi kleči v zamaknjenju. Presv. Devica je njeno molitev milostno sprejela in jo k nji s tem spodbujevala, ker je jagode na molekku s persti prebirala. Še enkrat se ji nasmeja in zgine. Ves dan premišljuje deklica, kar je v prikazni vidila. Drugo jutro ste jo spremljale dve teti; vse tri gredo k sv. maši, potem pa proti jami, ter vzamejo seboj blagoslovljeno svečo, črnilo in papir; po poti pravite teti: gotovo je ta prikazen kaka uboga duša, ki

kaj potrebuje. Bernadeta poklekne na navadno mesto, in kmalo se Gospa prikaže. Obličje deklice se ožari od nebške svetlobe in pravi: „Je že tukaj.“ Teti ji rečete: „Stopi bližej k nji in vprašaj jo, kdo je? ako je uboga duša, in potrebuje naše molitve ali svetih maš, naj ti zapiše na ta papir, in vse hočemo spolniti.“ Deklica postane serčna, se ji približa, rekoč: „Moja Gospa, ako mi imate kaj naročiti, zapišite mi na ta papir vaše ime, in karkoli zahtevate.“ Gospa v prvič spregovori in pravi: „Kar ti bom naročila, ni treba, da ti zapišem; stori mi za ljubo, da skoz dva tedna vsak dan semkaj prideš. In obljubim ti, da te bom srečno storila na tem in na unem svetu.“

2. Naglo se je razglasila po vsem mestu in okraju govorica o prikazni; drugo jutro jo je uže nad 500 oseb, nekatere dni nad več tisoč spremljalo k jami. Dasiravno noben drugi ni videl Gospe, so vendar vsi vedeli, kdaj se je prikazen začela; spoznali so to na deklici, ktere čelo je žarelo, in nebeška lepota jo je oblila. Grozovitne ovire ji je

delala deželna gosposka, ktera jo je pred sodnijo tirala, in jo v ječo zapreti žugala; zdravniki so jo za noro razglasiti skušali; pa deklica je zmirom enako govorila, kar je videla, in vse ovire srečno premagala, ker ona je stala pod Marijinim varstvom. —

23. svečana je dala nebeška Kraljica deklici prvo povelje, rekoč: „Pojdi k duhovnom in povej jim, da naj mi tukaj zidajo svetišče, v katero naj ljudje v procesiji hodijo.“ Bernadeta gre precej k gospodu fajmoštru in mu naznani prejeto povelje. Ta se pa dela, kakor bi ji ne veroval in praša: „Kaj ne veš imena tiste Gospe?“ — Ne, ker mi ni povedala, kdo da je. — „Tisti, ki ti verujejo, menijo, da bi bila presv. Devica. Povej tedaj Gospej, naj ti da spoznati in če je ona res presv. Devica, naj to s čudežem pokaže. Ti praviš, da se ti na rožnem germu prikazuje; sedaj smo v svečanu; povej ji, naj stori, da bo uni germ ozelenél in cvetel, ako hoče, da ji bomo cerkev zidali.“ — Bernadeta je vse to sporočila nebeški Gospej, in se potem zopet k gospod fajmoštru vernila,

kteri jo vpraša, kaj in kako? in mu odgovori: „Jaz sem zopet prikazen vidila, in sem ji povedala, da hočete vi znamnje imeti, n. pr. da naj rožni germ cvetè, na katerem stoji, ker se duhovni ne zanašajo na moje besede. Na to se je Gospa nasmejala, pa ni nič rekla; potem mi je pa ukazala, naj za grešnike molim, in je trikrat zaklicala: „Pokora! pokora!“ ter mi zapovedala, po kolenih dersati po jami, in tla poljubiti; in vse to sem storila za svoje in drugih grehe“ — V prikazanju 25. svečena je nebeška Kraljica naj veči milost skazala ne le okolici, ampak tudi drugim krajem in deželam, ne le tistim, ampak tudi prihodnjim rodovom. Ona pravi namreč deklici: „Pojdi, pij in umij se v studencu tukaj.“ Vsa osupnjena se ogleduje Bernadeta po studencu; pa v jami ni bilo studenca; v kotu je ležala gruča prahu in peska, družega pa nič ne. Že je hotla k potoku iti, pa sv. Devica ji s pogledom in z roko pokaže kraj, kamor naj gre, in pravi: „Jaz ti nisem ukazala k potoku iti, ampak k studencu, kteri je

tukaj.“ Stegne roko in s perstom pokaže kraj, kjer je bila tista šuta. Bernadeta uboga in začne v tistem kotu po gruči prahu grebsti, in kmalo se iz globočine prikaže čudovita voda, ki je majhno luknico v velikosti kozarca napolnila. Ker se je bila s perstjo zmešala, je postala kalna, tako da se je bila deklica komaj premagala jo piti in z njo obraz umiti. Navzoči niso nič razumeli, kar se je godilo in pravijo: „Oglejte kako se je pomazala uboga deklica!“ Drugi pa: „V glavi se ji moti, ker to je nespametno, kar počenja.“ Še tisti dan je začela studenčnica teči, pa le toliko, da se je bil pesek v jami zmočil; čez nekatere dni pá je začela čista in bistra voda iz zemlje vreti v tako debelem viru, kakoršna je otroška roka, in v taki obilnosti še dandanes vedno enako teče; zmerili so, da v eni uri priteče 5100 litrov vode iz novega studenca. S svojo slabotno roko je odperla Bernadeta čudoviti in zdravilni studenec. Marija se ji nasmeja in blišobno zgine. Vsi bližnji prebivavci so vedeli, da ni bilo dotistihmal nobenega

studenca v jami; in zdaj gledajo ljudje v studencu živo spričevanje mogočnosti čudovite Gospe. Fajmošter je znamenje zahteval; pa namesto majhnega je storila sv. Devica velik čudež. Cveteči rožni germ bi bil le memogredoč čudež brez posebne koristi; studenec je pa velik čudež, neprenehljiv čudež in neusušljiv studenec čudežev.

3. Precej drugi dan se je zgodil prvi čudež ozdravljenja po novem studencu. V Lurdu je stanoval ubog kamnolomec, kateri si je bil že pred 20 leti desno oko poškodoval; bil je na tem očesu popolnoma slep. „Pojdi k novemu studencu, reče pobožni oče svoji hčeri, in prinesi mi malo vode; presv. Devica me zamore ozdraviti.“ — Deklica urno steče in mu vode prinese. „Pa je kalna,“ pravi hči. „To nič ne dé,“ odgovori dobri oče, ki začne tedaj moliti, si slepo oko z njo izpirati in precej zavpije poln veselja: „Oh ozdravljen sem! popolnoma vidim!“ — Nektere dni pozneje prinese neka pobožna mati svojega že mertvega, dve leti starega otroka

k studencu in ga vanj potaplja; pri ti priči je fantek oživel. — Taki in enaki čudeži se v Lurdu neprenehoma godé, pa tudi v drugih krajih se ozdravljajo bolniki, katerim so čudovite vode prinesli, da so jo pili, ali se z njo umivali. — Po minulih 14 dneh je šla Bernadeta vsaki dan zjutraj po sv. maši k jami, kjer je na navadno mesto pokleknila in sv. roženkranc molila, pa nebeška Gospa se ji ni več prikazala. 25. sušca, v praznik Marijinega oznanjenja, gre po notranjem nagibu zopet k jami in kmalo zagleda prikazen v navadni blišobi. Večkrat je že Bernadeta prašala lepo Gospo po imenu, pa vselej se ji je namesto odgovora le nasmejala. V tadanjem zama-knjenji se spomni, da ji je bil fajmošter naročil, naj pri prvi priložnosti prika-zanja ponovi prašanje po imenu Gospé. Tedaj se ji deklica približa, in pravi: „Prosim, moja Gospa, povejte, kdo ste?“ Sedaj povzdigne Gospa svoje roke in s proti nebesom obrnjenimi očmi odgovori: „Jaz sem neomadežano Spočeta“, in precej zgine. Naglo teče deklica fajmoštru povedat novo

ime; ker je bila pa priprosta in tega naslova dozdej še nikoli ni slišala, se je bala, da bi ga ne pozabila; toraj po poti grede vedno ponavlja: „Jaz sem neomadežano Spočeta“, ter pove to fajmoštru. Dobro je vedel on, dobro so vedeli vsi, da tista Gospa v prikazni ni bila nobena druga, kakor nebeška Kraljica; pa nobeden si ni mogel domisliti, da si bo ona sama sebi ta lepi naslov dala, in s tem poterdila versko resnico, ktero so bili sv. Oče Pij IX. še le 4 leta popred očitno razglasili, in nam verovati zapovedali, da je Marija bila brez madeža spočeta. — Bernadeta je bila večkrat o prikazni zaslišana, duhovska in deželjska gosposka je natančno preiskovala čudeže, ki so se na Marijino priprošnjo pri studencu godili, in potem ko je bilo vse za resnično spoznano, je sv. cerkev poterdila: da se je bila zares presv. Devica Brezmadežna prikazala. Precej so začeli delati priprave k zidanju nove cerkve na mestu prikazanja; l. 1862 se je zidanje pričelo, ktero je celih 14 let terpelo tako, ter je bilo prekrasno sve-

tiše, ki je več milijonov frankov stalo, lansko leto (1876) doveršeno. Marijino povelje: naj bi se ondi svetišče postavilo, se je natančno spolnilo; ravno tako tudi drugo povelje: naj kristijani v procesijah v to svetišče romajo. — 1. julija 1876 se je obhajala slovesnost posvečevanja te cerkve; 35 škofov je bilo prišlo k tej slovesnosti iz bližnjih in daljnih krajev, nekteri celo iz daljne Amerike; neštivilna množica vernikov je bila tisti dan priromala, med njim 3000 duhovnov. Cerkev je Mariji Devici pod naslovom brezmadežanega Spočetja posvečena, in šteje 14 stranskih altarjev. Drugi dan se je od polnoči do ene ure popoldne opravilo v nji 1200 sv. maš in 100.000 ljudi je bilo obhajenih. — Ker imam še marsikaj mikavnega vam od tega svetišča in sploh od Marije v Lurdu povedati, pa danes že čas prehaja, zato hočem jutri od tega govoriti in končati premišljevanje, kako da Marija tudi druge dolžnosti dobrega pastirja in pastarice natančno spolnuje.

Zgled.

Kruljovi in mutasti deček.

Ginljiva prigodba je bila neko soboto 18. julija 1868 v Lurdu. Dva ptujca neseta 15letnega fanta na stolu sedečega k čudovitemu studencu; njegova glava je omahovala, noge so pa kakor mertve od stola visele. Fantu je bilo ime Janez; pred dvema mesecema mu je bila stopila neznana bolezen v noge, da ni mogel ne ležati ne hoditi; na slamnetem stolu je mogel sedeti in mati ga je morala varovati, da ni z njega padel, ali pa ga pestovati, kakor majhnega otroka; vsaki dan po dvakrat ga je začelo po vsem životu tergati, tako da se je hudih bolečin ves zvijal in milo cvilil. Neki dan ga je pa terganje tako hudo vilo, da se je bil v obrazu ves spremenil in se mu je jezik v ustih skerčil, da ni mogel več govoriti. Zdravnik je proglasil njegovo bolezen ko neozdravljivo, ktera ga je bila tako sterla, da je bil že blizo smerti in da mu je bila

mati že pripravila mertvaški pert. — Neki dan je hotel ubogi terpin z močnim dihanjem in gibanjem neko posebno željo dopovedati, ktere pa nobeden uganiti ni mogel. Janez je namrač zaznamnjeval neko reč v daljavi; z gibanjem rok je kazal kakor bi se hotel umivati in piti, roke je sklepal kakor k molitvi, z nogami je posnemal hod; in to kazaje je občutil nepopisljivo veselje. Njegovi stariši, ki so ga v navadnih potrebah lahko zastopili, niso mogli teh posebnih znamenj uganiti, in toraj se Janeza grozna klavernost loti. Ubogi mutec je potem še večkrat svojo željo s tistimi znamenji ponavljal. Čez nekoliko dni ga vpraša oče: „Ali hočeš mar k naši Gospej v Lurd iti?“ Nepopisljivo veselje je takrat fant občutil, z glavo je prikimal, se smejal in s šumečim dihanjem svojo srečo razodeval, da so ga vendar zastopili. Precej so mu obljubili njegovo željo spolniti; pa zavoljo uboštva in družih zadržkov so to reč nekaj dni odkladali; zadnjič je bil oče 18. julija za odhod odločil in voz najel. Od samega veselja ni mogel Janez prejšno

noč spati; večkrat je očeta z močnim dihanjem zbudil, tako da so ga komaj do zora v postelji obderžati zamogli. Zjutraj so ga na njegovem stolu na voz posadili; dasiravno so ga grozovitne bolečine terpinčile, se je vendar zdelo, da ga na svetu ni bolj srečnega človeka, kakor Janez, ko so ga v Lurd peljali. Ko se je voz Lurdu bližal, je Janez svoj popred skerčeni jezik zamogel že gibati; na stolu sta oče in voznik nesla kruljevca k studencu; una dva poklekmeta in vsi trije prav goreče molijo. Oba razpravita fanta, ktereга oče v čudovito vodo potaplja in mu jo na glavo vliva. Nektere minute potem izreče mutec glasno in razločno besedo: „Oče“, in kmalo potem pa: „O moj Bog! oče potegnite me iz vode, sem že ozdravljen.“ Fant je čutil, kako mu je nov živelj vse udeprešnil; ves ginjen stoji oče pred ozdravljenim sinom, potok solzá se mu od veselja udere iz oči. Janez se sam obleče in obuže, ter gre peš v mesto nazaj; drugo jutro opravi prav pobožno sveto spoved in sv. obhajilo, in potem se poln veselja

domu vernejo. Ko zasliši nepokojna mati zvečer ob 11. uri derdranje voza, naglo prižge luč, da bi popotnike sprejela; in zdaj skoči Janez sam z voza, rekoč: „Mati, jaz sem zdrav.“ Uboga žena je bila samega veselja skoraj omedlela; lastnim očem ni mogla verjeti, da bi bil zares njen Janez; pa bil je on, toda prišel je z naročja druge Matere, z naročja presv. Device, v naročjelastne matere. — Janez še živi, in preserčno ljubi svojo nebeško Dobrotnico, ter rad k nji moli. Večkrat zginе med jedjo, in ko ga oče iše, ga najde v kotu pred Marijino podobo klečečega. — Nikar se ne čudimo, da Marija naj rajše nedolžnim otrokom in revežem svoje čudovite milosti deli! Bogatini imajo denar za zdravnike in zdravila in gredo lahko v toplice; ubogi imajo pa le ljubega Boga in presv. Devico.

Molitev.

O Devica, brez madeža spočeta, ozri te na-me, ki pred teboj

klečim! Močno se s teboj veselim, da si že od vekomaj izvoljena bila Mati večni Besedi, in obvarovana izvirnega greha. Hvalim in častim presveto Trojico, ki te je s takimi prednostmi v tvojem spočetji obdarovala, in te ponižno prosim, zadobi mi gnado, premagovati vse žalostne nasledke izvirnega greha. Oh sprosi mi milost, da jih premagam in nikdar ne preneham svojega Boga ljubiti. Amen.

Naloga.

Pred vsakim opravilom pokličite presv. Devico z eno Češenamarijo na pomoč.

Sedemnajsti dan.

III. Marija nebeška Pastarica.

1. Pri včeranjih šmarnicah smo slíšali, da Marija posnema zgled Jezusa, dobrega Pastirja, v tem, da oznanuje Božjo besedo, in da tedaj tud ona spolnuje dolžnosti dobre Pastarice. Marija ni očitno pridigala, temuč le na tihem je z Bernadeto nekaj malo besedi govorila, namreč: „Pokora, pokora, pokora!“ in potem: „Ljudje naj hodijo v procesijah v moje svetišče,“ in ta kratka pridiga se je po delječ svetu razglasila, in je katoličane ginila, ne le po Francoskem, temuč tudi v daljnih krajih. Ginljivo je videti, v kako obilnem številu romajo verniki v procesijah k njenemu svetišču; kdor ni sam tega videl, si ne more prav misliti ginjaivega prizora o priložnosti, kadar romarji v silno velikem številu s procesijami na izvoljeně

kraj dohajajo, in o spodbudljivi pobožnosti, ki jo Marijini častivci takrat razodevajo. Nekdo, ki je ta prizor videl, ga nam prav mikavno takole popisuje: Človek mora do solz ginjen biti, ko vidi, da pride procesija za procesijo, truma za trumo; vsi se združijo, pobratijo in pozdravljajo, ko stari prijatli, dasiravno se še nikoli vidili niso, ker enaka vera, pobožnost in molitev vse skupaj veže. O ravno tistem času je ondi večkrat stalo po 40 do 100 tisoč ljudi zbranih, ki v sveetišu, ali pa na prostorni trati okoli cerkve klečé Marijo častijo. Tukaj pripelje procesijo škof z duhovščino in z verniki svoje škofije, — tam pride dušni pastir s svojimi ovčicami. Tu vidiš sodniškega predstojnika s svojimi uradniki, — tam pa vojaškega poveljnika s svojimi stotniki, tukaj odgojitelje in učenike s svojimi mladeniči, odbore iz vasi in bratovšin; cvečča mladina je zraven starčkov, ki ob palici prilezejo; stariši s svojo deržino in z majhnimi otroci v naročji; tukaj pripelejo kruljevega na vozičku, tam slepega

ali družega bolnika; polno ljudstva iz mest in iz dežele. Vsi leti romarji pridejo iz namena, da bi pili in se umivali v čudovitem studencu, in Marijo počastili v tisti jami, v kateri je ona z ubogo pastarico govorila, in po nji ljudstvo k pokori opominjala. Vsi si napolnujejo nekoliko posod s čudovito vodo, katero potem seboj domu nesejo. Vsak se težko loči od izvoljenega Marijinega svetišča; bližnji romarji večjidel le po en dan ondi ostanejo, in se zvečer domu vernejo; veliko jih že precej delječ proti domu pride, pa neki notranj nagib jih nazaj žene, in se zopet nazaj vernejo, da Marijo še enkrat pozdravijo. Vsi preslavlajo Boga in presv. Devico, ter zapustijo svetišče z očišeno vestjo, in nasiteni z besedo Božjo. — Romarji iz daljnih krajev niso zadovoljni s tem, da bi le en dan ondi ostali, temuč tam prenočijo. Kadar mrak nastopi, se prične ginljiv prizor, da se mora tudi neobčutljivo serce k pobožnosti spodbuditi. V cerkvi in na trati zunaj cerkve gori na tisoče luči; ker romarji s svečami v

rokah svete pesmi prepevajo. Drugi v cerkvi molijo, in Mariji slavo pojejo, duhovni pa v spovednicah spovedujejo; spet drugi se zbirajo v jami, kjer se je bila presv. Devica prikazala. — Tako se tedaj Marijina kratka pridiga po keršanskem svetu razlega in tudi v djanji spolnuje. Ta pridiga tudi nas zadeva, ker ona je po Bernadeti vsim ljudem pokoro delati zapovedala.

2. Premišljujmo zdaj še zadnjo lastnost naše nebeške Pastarice, ktera obstoji v tem, da svoje ovčice brani. Pred kom pa jih brani? Pred tremi sovražniki jih brani: pred notranjim sovražnikom, ki je naše uporno meso, pred zunanjim sovražnikom, ki je hudobni svet, in pred rjovečim levom, ki je hudoba, kateri po besedah sv. Petra okoli hodi, in išče, koga bi požerl. Marija pogasuje ogenj poželjivega mesa, ona vabi svoje ovčice k živemu studencu sv. obhajila, ktero naše meso kroti. Kako pa nas brani pred hudobnim svetom, na katerem moramo živeti in umreti? Svet je naš grozoviten sovražnik, ki nas z motil-

nim orožjem preganja: slabi izgledi, zasmehevanja in pohujšljivo govorjenje, zapeljevanje so njegove orožja. Pa Marija je močnejša kakor svet; ona je močan turn, ki je od tisoč ščitov in brambograjen: ona je orožje mogočnih. — Kako brani pa pred peklenkim sovražnikom? Že pri začetku sveta je bil Bog obljubil poslati ženo, ki bo peklenški kači glavo sterla; kača je bila zapeljala Evo, ki je vzrok naših rev in nadlog. Od Boga obljubljena žena pa je Marija, ki je dobila oblast čez pekel; in zatoraj so ji peklenški duhovi ne le pokorni, ampak se je bojé in pred njenim imenom zbežé. In če je temu tako, ali se je tedaj Marijinim ovčicam treba toliko bati peklenških duhov? Povedati bi vam zamogel mnogo zgledov takih ovčic, ki so jih bili že ugrabili peklenški volkovi, pa so jih po Marijini brambi morali zopet izpustiti; tukaj pa omenim le samo eno prigodbo, ki jo nam častitljivi Krasiet pripoveduje: Neka oseba je bila na spovedi iz sramožljivosti velik greh zamolčala. Zbolela je

na smert, satani se njene duše vselé, ker upajo, da pride v pekel; pa Marija stopi pred svojega Sina, ga prosi za milost svoji nekdanji zvesti ovčici, ktera je bila zopet ozdravela, in rešena iz oblasti hudobnih duhov se je ojestro spokorila, in potem ko svetnica živela in umerla. — Povejte mi tedaj, ali ne spolnuje res Marija dolžnosti dobre Pastarice? Ali more svoje ovčice še boljše voditi, pasti in braniti?

3. Kaj se učimo iz Marijine prikazni v Lurdu, ktero smo včeraj in danes premišljevali? Sv. Devica v Lurdu je bila v prikazni tako lepa, da Bernadeta ni mogla ničesar najti, kar bi se dalo primerjati z njeno lepoto. S tem nas uči sv. Devica, da si moramo prizadevati za pravo lepoto, na ktero gledajo z dopadanjem Bog in vsi nebeški prebivavci. Prava lepota pa ni tista, ki nase vleče človeške oči; ampak obstoji v lepoti naše duše, ktera dopade Bogu, na ktero se Jezus Kristus dopadljivo ozira, in ki nase vleče oči Marije Device, in angeljev. Ni v naši

moči, si telesno lepoto pridobiti, pa v naši moči je, svojo dušo z neprecenljivo lepoto gnade obleči; in Marija je živa podoba te lepote, in hoče, da naj bodo tudi njeni otroci z njo oblečeni. — Obleka prikazni je bila blišobno-bela; to naznanja, da mora naše kerstno oblačilo vedno čisto ostati. Greh omadežuje našo lepo, belo obleko, oskruni našo dušo. Vsak Marijin služabnik mora biti čist na duši in na telesu, čist v pogledu, čist v govorjenji, čist v mislih in djanjih. — Dolgo ogrinjalo, tako čisto in blišobno kakor obleka, je pokrivalo vso prikazen, od glave je viselo čez ramena, in je do nog segalo. To je podoba sramožljivosti, ki mora našo nedolžnost pokrivati in obvarovati. Kdor nima sramožljivosti, tudi ne more čistosti ohraniti. — Bela obleka prikazni je bila z višnjevim prepasom pripeta, kar pomeni, da se je treba zatajevati, od pozemeljskega se odtergati, ako hočemo urno po poti Božjih zapoved hoditi. — Sv. Devica se je vselej bosa prikazala, in na vsaki nogi se je svetla cvetlica lesketala. Bose noge Marijine

nam oznanujejo evangeljsko uboštvo, tisto lepo čednost, kateri je naš Zveličar obljubil nebesa, rekoč: „Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo.“ Kakor cvetlice na prikazni, tako daje tudi uboštvo prijeten duh Jezusa Kristusa od sebe. — Zadnjič je imela neomadežana Devica vedno roženkranc v rokah, ktereга jagode je prebiralala; s tem hoče nam pokazati, kako ljuba ji je molitev sv. roženkranca. — Ti so tihi nauki, ki nam jih Marijina prikazen v Lurdu daje. Bernadeta je med prikaznijo vselej sv. roženkranc molila; Marija je pa smehljaje svoje oči vedno v njo obernjene imela; tá pogled nebeške Kraljice počiva tudi na vsakem izmed nas, če pobožno, s skesanim srcem moli; pa kakor Jezus, tako tudi Marija gleda v nas, toraj ne smemo nič takega storiti, kar bi njen materni pogled utegnilo užaliti.

Zgled.

Mlada pobožna pastarica.

S Alfonz Ligvorijan pripoveduje prav ginljivo prigodbo o neki mladi deklici, ki je krave pasla, in je Marijo Devico tako močno ljubila, da jo je vsaki dan v neki kapelici verh gore obiskovala, in ondi molila in Marijo častila, med tem, ko so se njene čede pasle. Ker je videla, da je njena podoba prazna in brez vsega lišpa, ji naredi obleko z lastnimi rokami. Neki dan je na trati veliko cvetlic nabrala, iz katerih je spletla venec; potem stopi na oltar, in ga dene na glavo Marijine podobe, rekoč: O moja Mati! rada bi ti na tvojo glavo postavila zlato in demantno krono; ker sem pa uboga, sprejmi zadovoljno od mene ta borni venec iz cvetlic, kterega ti darujem v znamenje svoje velike ljubezni, ki jo imam do tebe. Zdaj pa pogledjmo, kako obilno je dobra Mati poplačala obis-

kovanje in ljubezen lete svoje služabnice. Nevarna bolezen jo je napadla, in jo vergla na smertno posteljo. Prigodi se, da sta dva redovnika po tistem kraju potovala, in se vležeta v senco nekega drevesa, da bi se od truda nekoliko počila; eden je zaspal, drugi je bil zbujen, pa oba sta imela enako prikazen. Vidila sta namreč trumo prelepih devic, in med njimi je bila ena, ki je v lepoti veličanstva vse druge presegala; leto vpraša eden med njima: Gospa, kdo ste? in kam greste po tej poti? Odgovori mu: „Jaz sem Mati Božja, ki grem s temi devicami v bližnjo vas obiskat neko umirajočo pastarico, ktera je mene tolikokrat obiskovala.“ Tako reče in zgine. Potem pravita oba redovnika: Pojdiva tudi midva, da jo bova videla; in ko najdeta hišo, v kateri je umirajoča deklica stanovala, stopita v revno bajto, v kateri je na malo slame v kotu ležala. Pozdravita jo in ona jima pa reče: Brata, prosita Boga, naj vama da videti lepo tovaršico, ki mi na strani stoji. Precej poklekneti, in zagledata Marijo, ki

je zraven umirajoče stala z vencem v rokah, in jo je tolažila. In tiste svete device so začele peti, njena pobožna duša se je pa med tem prijetnim petjem od telesa ločila. Marija ji pa venec na glavo postavi, vzame njeno dušo, in jo sprejme v nebesa. O blagor mu, kdor ljubi in časti Marijo, nebeško Pastarico.

Molitev.

O Marija, nar lepša med vsemi stvarmi, ki so iz rok Božjih prišle, ti imaš vse milosti in prednosti; tvoje obličje je nebeško, pa nebeško je tudi tvoje serce! Ozi-
raj se na nas, ugasi nečimerno posvetno ljubezen in vžgi v meni sveto, nebeško ljubezen. Ti imaš, o Marija, Mati milosti, sladke besede; govori za nas pri Jezusu, sprosi nam dušno lepoto, da tvoje živ-

ljenje posnemamo in k tebi pride-
mo v sveti raj. Amen.

Naloga.

Premišljuje Marijno dušno in telesno
lepoto, in obžaluje gnjusobo svoje lastne
duše s pobožnim zdihljajem: „Moj Jezus,
usmiljenje!“ (100 dni odp.)

Osemnajsti dan.

Žalostna Mati Božja.

1. Marijina žalost je bila neizmerna. Svet je bil njen ženin Jožef, svetejši je bila Marija, in neskončno svet je bil njen Sin Jezus Kristus. Odkod tedaj izvira Marijino neizmerno terpljenje? Od neizmerne ljubezni, ktero je do svojega Sina Jezusa nosila. Ve, matere dobro veste, da terpljenja vaših sinov tudi vam bolečine delajo in kolikor veči je vaša ljubezen do sinov, — toliko silnejši so tudi vaše bolečine, ki jih v sercu terpite. Ker so pa bile Jezusove bolečine neizmerne in ljubezen Marijina do Jezusa njenega Sina tudi neizmerna, toraj so njegove muke naredile Mariji neizmerne bolečine.

Marija je vidila Jezusa grozovito terpeti in je ob enem vse njegovo terpljenje v svojem sercu občutila; da! bolj jo je to bolelo, kakor da bi bila sama vse une

muke terpela, ker ona je svojega Sina in njegovo življenje neizmerno bolj ljubila kakor sama sebe in svoje življenje. — Mučeništvo Marijino je bilo grozovitejše, kakor vsih drugih mučencev. Pervič zato, ker mučeniki so svoje muke na telesu, po meču, ognju ali kakorsibodi terpeli; Marija nasprot je pa na duši terpela; kolikor imenitnejša je toraj dúša od telesa, toliko silnejše je bilo tudi njeno terpljenje, proti onemu drugih mučenikov. — Drugič zato: ker mučeniki so lastno življenje darovali, Marija pa je darovala življenje svojega Sina, ktero je veliko bolj ljubila, kakor svoje lastno življenje. — Tretjič zato: ker mučeniki so tolažbo v svojih mukah od Jezusa dobivali, Marija pa nasproti je brez vsakoršne tolažbe terpela, ker ravno tisti Jezus, ki je druge v terpljenju pokrepčal in tolažil, je bil vzrok njenega terpljenja. — Zadnji vzrok je: ker so drugi mučeniki le več ali manj kratek čas terpeli, Marija je pa svoje britkosti vse življenje terpela.

Zatoraj pravi sv. Idelfons: „da so

bile muke Marijine večí, kakor muke vsíh mučenikov skupaj. — In sv. Bazilij terdi: „Kakor solnce vse druge zvezde v svitlobi presega, tako so tudi Marijine bolečine presegale vsíh drugih mučenikov bolečine.“

Zakaj pa Marija ni precej umerla? To se je zgodilo po čudežu; ker sv. Anzelm piše: „Ako bi Bog ne bil po posebnem čudežu Marije pri življenju ohranil, njena britkost bi jo bila vsak trenutek njenega življenja vsmertiti zamogla.“ — Šibe, ternje, žeblji, ki so Jezusa ranili, so tudi njeno serce ranili. Da! vse rane, vsi zbodljeji, ki so bili Jezusu na život vsekani, so bili tudi Marijinemu sercu vsekani.

2. Marijina žalost je terpela dolgo časa, da! vse njeno življenje. Popolnoma podobna je bila Marija svojemu Sinu; ker je tedaj Jezus od rojstva do smerti vedno terpel, toraj se je Marijina žalost vse njeno življenje raztegala. Marija je, 15 let stara, postala Jezusova mati; kako je tedaj mogla že od svojega rojstva z Jezusom in za voljo njega terpeti? Ona je že od rojstva

v preroškem duhu previdila in spoznala vsem uke in smert prihodnjega Odrešenika, tedaj ga je že takrat pomilovala, ne kot Sina, ampak kot Odrešenika, in ker je bilo veliko njeno sočutje, so bile tudi njene britkosti velike, še preden je mati postala.

Pa je vendar njena britkost prenehala, ko je bila na visokost Matere Božje povzdignjena? in potem ko je Jezusa rodila? ker se vsaka naj revnejši mati oveseli, ko v prvič zagleda svojega novorojenega sina. Tudi Marija je res veliko veselja občutila; pa lete kapljice veselja so padale v globoko morje njenih britkost.

Sv. Bernardin piše, da je Marija, ko je Jezusa pogledovala, v britkosti svojega serca premišljevala: da bode on, moč svetnikov, umreti mogel; on lepota nebes, on, Kralj kraljev, s ternjem kronan in ko zasmehljiv kralj zaničevan. Ako bi ti, kersanska mati, za terdno vedela, da bode tvoj ljubljeni sin mogel na vislicah kdaj smert storiti, ali bi se ti ne zdelo, da ga vselej, ko ga pogledaš, že vidiš na visli-

cah viseti? Alini tedaj tudi Marija vselej, ko je svojega preljubega Jezusa pogledala, se mogla sramotnega križa spominjati? Marijina britkost ni nikoli prenehala, nikoli se potolažila, temveč vsak trenutek njenega 72letnega življenja je še bolj rastla, kakor bolj je tudi njena ljubezen do Jezusa vsak trenutek višje rastla.

Kdo je v stanu njeno britkost zmeriti v trenutku, ko je vidila, da se je nebeški Kralj v hlevu pri živalih rodil, na majhni pešici slame ležal in da je mraza trepetal? ko ga je po 40 dneh v tempeljnu darovala in je starček Simeon prerokoval, da bode njeno dušo meč žalosti presunil? ko je mogla ž njim v daljni Egipt bežati, kjer je 7 let v takem pomankanju živela, da po besedah nekega sv. učenika večkrat ni imela naj potrebnejšega kruha, da bi bila ljubo Dete Jezusa nasitila? in ko ga je bila v Jeruzalemu zgubila? Oh kakošne britkosti! je ona tiste 3 dni prestala! ni mogla ne jesti, ne počivati, temuč vsa prestrašena in v skerbeh zavoljo nenadomestljive zgube svojega Sina je tekala po

cestah in po vseh ulicah; povsod ga je iskala, klicala in vse matere in žene, ki jih je srečala, prašala: „O hčere Jeruzalemske! ali mi veste kaj povedati o mojem dragem Sinu Jezusčku? Oh kako dolgi so bili Mariji tisti 3 dnevi polni grenkosti! In kdo bi bil v stanu jo potolažiti, ko ni imela svojega ljubega Sina, ki je bil njeno življenje, duša njene duše, njen edini blagor, njen Bog? V svoji globoki ponižnosti je ona mislila, da je sama kriva take neizmerne zgube.

3. Največi pa je bila Marijina žalost zadnje dni terpljenja in smerti njenega Sina. Ona je sama razodela sv. Brigiti, da so bile njene oči tiste dni vedno polne solz, ko je premišljevala, da bode mogla ljubega Sina kmalo zgubiti; tudi je predstavila: da jo je neki merzel pot napadel zavoljo strahu pred njegovo grozovito smertjo. Ko je odločeni dan nastopil, je Jezus od svoje matere slovo vzel. Še od nobene matere ni noben sin britkejšega slovesa vzel! Toraj pravi sama, da je bila v morje žalosti utopljena.

Nekteri cerkveni učeniki pravijo: da je ona od sv. Duha razsvitljena v duhu vse vidila, kar se je z njenim Sinom tisto noč godilo. Vidila je, kako je njen ljubi Jezus na Oljski gori klečal in kervavi pot potil in nebeškega Očeta prosil pomoči in pokrepčila. Vidila je, kako so ga beriči zvezanega po Jeruzalemskih ulicah vlečili, in ga hudobnemu ljudstvu v zaničevanje izpostavljali. Vidila je tepenje, kervavo kronanje, zapljuvanje, ktero je pred sodniki terpel; slednjič je vidila krivo obsojenje in kako se je na Kalvarijo napotil.

Tedaj jo je materna ljubezen navdušila, da je hotla ljubega Sina k smerti spremiti. Napravi se z Janezom na pot in po kervavem sledu, ki ga je na cesti vidila, je spoznala, da je bil Jezus že odšel, kakor je sv. Brigiti razodela. Podá se po stranski in krajši stezi, da bi ga dohitela. Oh kako jo zbodejo v serce želji, in drugo smertno orodje, ktero je v rokah beričev zagledala! kako strašne bolečine je bil naredil Jezus sam, ko ga ugleda od nog do glave polnega kervi in ran, na

glavi ternjevo krono, in na ramah težki križ, ko ves oslavljen pri vsaki stopinji žuga na tla se zgruditi, kepo sterjene kervi si odterga Sin iz oči (kakor je bilo razodeto sv. Brigiti) in pogleda Mater in Mati pogleda Sina: oh britkostni pogledi, s katerimi ste bili dve ljubezni polni serci presunjeni! Hotla ga je objeti in na materno serce pritisniti, pa neusmiljeni rabeljni so jo proč sunili in Sina silovito vlekli.

Ko je Zveličar na goro dospel, planejo grozovitni rabeljni v pričo Marije nanj, kakor volkovi nad nedolžno jagnje, ga slečejo, na križ razpnó in pribijejo, potem križ z močjo potisnejo v izkopano jamo, in ga kviško vzdignejo.

Kaj pa je Marija med tem počela? Marija je pod križem stala in žalosti umirala in vse muke svojega Sina terpela. Poslušajte, kako je ona sama sv. Brigiti žalostni prizor umirajočega Sina razodela: „Visel je moj ljubi Sin na križu, ves v britkosti in je umiral; oči je imel globoko uderte, napol zaperte in steklene,

ustnice razbite in usta odperte; lica uderte, čeljust raztegnjena, nos ošpičen, obličje upadeno in žalostno, lasi od kervi sprijeti in černi, roke in noge nategnjene in drug život pa poln ran in kervi.“

Prežalostna Mati je tri ure pod križem stala, v tihi tugi zdihovala, ter vse bolečine svojega Sina v svojem sercu občutila, rada bi mu bila pomagala, pa ji ni bilo dovoljeno, mu pomagati! Slišala ga je zdihovati: „Žejin sem!“, pa mu ni smela malo vode dati; vidila ga je na žeblih viseti, rada bi ga bila objela in storila, da bi bil v njenem naročji umerl, pa ni mogla. Vidila je, kako je ubogi Sin ves zapuščen pomoči iskal, pa nobeden ga ni tolažil, temuč vsi ga zaničujejo in preklinjajo. Razodela je tudi sv. Brigiti: „Slišala sem, ko so nekteri rekli, da je moj Sin razbojnik, drugi, da je goljuf in spet drugi, da še nobeden ni tako zaslužil smerti, kakor on; vse to je bilo ojster meč mojemu sercu.“

Še bolj se je pomnožila njena britkost, ko je slišala Sina zdihovati, da ga

je tudi njegov večni Oče zapustil. Ravno tako jo je mučilo, ko je vidila, da njena pričujočnost pomnožuje Sinu bolečine, ker sv. Bernard pravi, da je na križu bolj občutil njene, kakor lastne bolečine in da od prevelikega sočutja do nje ni mogel brez tolažbe umreti. In zato je tudi ni Jezus v zadnjih trenutkih svojega življenja, ko se od Marije poslovil, z ljubeznjivo besedo „mati“, ampak z „ženo“ nagovoril, da bi je ne bil še globokejše užalil, rekoč: „Žena, glej, tvoj sin!“

Po britkem poslovljenju od svoje Matere izroči Jezus svojo dušo nebeškemu Očetu, obličje pokrije mertvaška bledost, globoko zdihne, v pričo svoje preljube Matere Marije glavo nagne in dušo izdihne.

Kaj je pa Marija počela, ko ga je vidila umirati? Kaj je počela!? Vprašajte solnce, ki je otemnelo, zemljo ki se je tresla; zagrinjalo v tempeljnu, ki se je pretergalo; vprašajte skale, ki so pokale, mertve, ki so iz grobov vstajali; — hočem reči: ako so bile neobčutljive stvari ob

smerti svojega Stvarnika omečene, kaj je moglo še le serce njegove Matere občutiti? Ako ona ni takrat od žalosti umerla, je bil to čudež vsegamogočnega Boga, ki jo je hotel po svojih svetih namenih še dalje pri življenji ohraniti.

Ali ni žalostna Mati omedlela in se na zemljo zgrudila? Ne; svet evangelij pravi: da je Marija pod križem stala nepremakljiva, ker je bila ona v Božjo voljo popolnoma vdana.

Zakaj je pa Marija tolikanj terpela? ali ni terpljenje in smert njenega Sina zadostovala, da je bil svet odrešen? Gotovo da! vendar je pa Jezus sam hotel toliko terpeti, in je hotel, da je mogla tudi njegova Mati toliko terpeti, da je nam pokazal, kolikošno ljubezen oba do nas imata. Iz tega spoznate, koliko hvaležnost in ljubezen smo tudi mi dolžni Jezusu in Mariji povračevati. Oh koliko je bilo pobožnih duš, ki so svoje križe iz ljubezni do Jezusa in Marije voljno in z veseljem prenašale in iz premišljevanja Ma-

rijinih žalost toliko tolažbo v svojih križih in težavah zajemale.

Prevdari in prašaj se: ali tudi ti svoje križe radovoljno prenašaš, ktere ti Bog v zadostenje tvojih grehov naklada? ali si kedaj prav ginljivo premišljeval Marijine britkosti? ker vedi, da ta pobožnost je med vsemi drugimi naj ljubši Mariji in tebi naj večji koristi prinese. — Marija je sveti Brigiti razodela, da bode njim, ki bojo njene žalosti premišljevali, naslednje milosti sprosila:

1. pravo pokoro za storjene grehe, preden smert nastopi,
2. pomoč v vsih nevarnostih in potrebah,
3. srečno smert,
4. nebesa, in ko bi bili v vice obsojeni, hitro rešenje iz njih.

Častite torej žalostno Mater, premišlujte pogosto njene britkosti in zadobili boste po njeni priprošnji one 4 milosti, ktere so gotovo med vsimi milostimi vsakemu naj potrebnejši.

Zgled.

Velik grešnik se spreoberne.

Cerkveni učenik sv. Alfons Ligvorjan pripoveduje o nekem velikem grešniku, ki je med drugimi hudobijami tudi lastnega očeta in brata umoril in je potem ubežal. Leta pride neki dan v postu v cerkev, ko je bila ravno pridiga o Božjem usmiljenji, ktera ga je tako globoko ginila, da je precej stopil k spovednici onega duhovna, in se je spovedal. Ko je spovednik njegove strašne hudobije v spovedi slišal, ga pošlje pred altar Matere Božje, naj bi se ji priporočil, da bi mu sprosila serčno kesanje in odpušenje grehov. Grešnik uboga, gre in moli prav pobožno pred podobo žalostne Marije in kmalo so mu vlijejo vroče solze kesanja po licih; pa kar na enkrat se na tla zgrudi in mertev obleži. Ko drugi dan duhoven zbranemu ljudstvu priporočuje ranjcega, da bi zanj molili, prileti bel golob z listkom v kljunu in ga spusti k nogam duhovna. On pobere čudoviti li-

stek in vidi zapisane naslednje besede: „Duša onega ranjcega je bila, ko se je bila od telesa ločila, po Marijini priprošnji v nebesa vzeta, ti pa pridno oznanuj neskončno usmiljenje Božje.“

Ali se more misliti veči milost od tiste, katero je bil ta grešnik dosegel? Ako hočeš po njegovem zgledu se prav serčno žalostni Materi priporočiti, zamoreš enako gnado tudi ti doseči. Darujmo ji vse svoje težave!

Molitev.

O žalostna Mati Božja! groza me obdaja, ko premišlujem tvoje neizmerne britkosti, in te iz serca pomilujem. Vidim 7 mečev, kateri so tvoje serce prebadali. O prežalostna Devica! sprosi mi od svojega Božjega Sina to milost, da naj moje serce prebada meč britke žalosti nad storjenimi grehi, ki so bili krivi tvoje neizmerne žalosti.

Sprosi mi odpušanje grehov in srečno smert, pri kateri mi stoj na strani, kakor si pri smerti svojega Sina pod križem stala. Amen.

Naloga.

Molite 7 Češenamarij na čast 7 žalost Marije Device.

Devetnajsti dan.

Marija varhinja pravičnih.

Marija varuje s posebno ljubeznijo pravične. Kdo so pa pravični? Pravični so tisti, ki Bogu zvesto služijo, njegovo voljo natančno spolnujejo, ga ne žalijo in mu ljubezen z ljubeznijo povračujejo. Ali bi se bilo tedaj čuditi, če Marija take nebeškemu Očetu zveste in pokorne najrajši ima, in jim obilnejše milosti skazuje? Saj tudi vsaka zemeljska mati ima rajše pobožne in ubogljive otroke, kakor neubogljive in samopašne. Tako se tudi Marija, Mati nebeška, raduje; in si šteje v čast, da ji je Bog v varstvo izročil pravične; „Postavil me je za varhinjo v nogradih,“ govori sv. Duh v visoki pesmi; pa za ktere nograde bo Marija bolj skerbela, kakor za izvoljene? — Ona se veseli, da je v splošno mater vseh ljudi iz-

voljena; pa najbolj se veseli, da je mati pravičnih. Ona vse svoje otroke oblagodarja, bolj oblagodarja pokorne in vdane sinove! Leté ona posebno ljubi, in zanje bolj skerbi; leté obsipa z milostmi, jih varuje in brani.

Pravični na tem svetu niso prosti skušnjav, nevarnost in zalezovanja peklenškega sovražnika; tudi oni so podverženi zavidu in napadom satanovim; pa Marija jih pokriva s svojim plajšem, in jih brani pred peklenскими napadi; Marija jim je turn Davidov, pri katerem vsi satanovi naskoki nič ne opravijo; — Marija jim je visok turn, iz ktereга zapazijo sovražnika, — Marija jim je slonokosten močan turn, pri katerem vsi še tako siloviti napadi nič ne premorejo. O koliko jih je bilo že obvarovanih in branjenih v tistem turnu! Sv. Justina je bila devica neomažežane čistosti; satan si je z vso svojo zvijačo prizadeval, da bi jo bil zapeljal; toda Justina je bila med zidovjem unega turna, je bila pod Marijinim varstvom; ona je tako serčnost razodevala, da so

same hudobe pripoznale, da ne morejo pri nji nič opraviti, ker jo brani močnejši roka, kakor je njihova. — Sv. Vicencij Pavlan je živel nekoliko časa v sužnosti v hišah nevernikov in pod turško oblastjo; z vso močjo so s slabimi zgledi, zvijačo in silo vanj tišali, da bi ga bili primorali zatajiti sv. vero; — sv. Hermenegild je bil zoper vero skušan; — sv. Martinijan je bil v zapeljivih priložnostih; — sv. Ludovik je živel na kraljevem dvoru vsred posvetnih sladnost: pa vse leté in druge pobožne duše so bile v zavetju močnega turna, bile so pod Marijino brambo, in vsi napadi sovražnikov jih niso mogli premagati. — Blagor tebi, ako si tudi ti pod Marijinim varstvom! Satan ti bo mreže nastavljal, te bo zalezoval, napadal, bo vso silo rabil, da bi te ulovil; — pa njegove pšice te ne bodo zadele, ne ranile. Nikar tedaj ne zapusti tega močnega turna, nikar se ne podaj iz pobožnega življenja na pot hudobije. Kaj ti je toraj storiti, ako hočeš gotov biti, da te vse satanove skušnjave in napadi ne bodo premagali?

Derži se terdno pobožnosti do Marije, skerbno ohrani gnado Božjo, ktera je najdrajši zaklad, in ktera te bo vedno v Marijini ljubezni in brambi obderžala.

2. Marija, Varhinja pravičnih, jih spodbada k popolnemu življenju. Pomisli, da je treba pravičnim, ako nočejo pravičnosti zgubiti, zmirom bolj v čednostih napredovati. Ako mislijo, da jim to zadostuje, da se smertnih grehov varujejo, ali da ostanejo na oni stopinji pobožnosti, do ktere so dospeli, — bodo v dobrem zmirom bolj pešali; ker na Gospodovi poti se ustaviti, pomeni toliko: kakor nazaj iti. Zato opominja sv. apostelj: da moramo v dobrem naglo stopati, ako hočemo svoje zveličanje zgotoviti. K taki nagli hoji jih Marija spodbada; ona jih navdušuje k poterpežljivosti, k čisti ljubezni in k vsem čednostim. Ona ravna tako, kakor dobra mati, ktera svojega sina vedno spodbada, da naj v šoli pridno napreduje, da naj zmirom bolj moder in učen prihaja, da naj si tako pridobi učenikovo in očetovo zadovoljnost in ljubezen. — Tako

tudi Marija svoje zveste služabnike navdihuje: da naj zadušé v sebi jezo, da naj kroté radovednost, da naj premagajo požljivost, da naj opravljajo dela keršanske ljubezni, da naj svete zakramente pogostoma prejemajo; — zdaj jim vdihne kako iskrico tolažbe, ki jih oserčuje in jim vajo najtežavnejših čednost polajša; — zdaj jim vse pozemeljske dobrote pristudi, in njih duše k nebeškim željam povzdigne. Nekterim tudi posebne in čudovite milosti skazuje, n. pr., da ž njimi z razločnim glasom iz svojih podob govori, ali se jim celo sama prikaže, ter jim svojo voljo naznani. Tako je opominjala neko služabnico, da naj svoje serce skerbnejše varuje pred radovoljnimi skušnjavami; tako je oserčevala zveličano Marjeto Alakok, da naj poterpežljivo prenaša vsa preganjanja, s kterimi jo terpinčijo; — tako je opominjala sv. Alojzija in sv. Stanizlava Kostka, v jezuitovsko družbo stopiti; — tako je sv. Marijo Magdaleno in Rozo Limansko podučevala, kako naj v popolnosti napredujete. Pa kdo more vse načine in pota na-

šteti, ktere ona rabi? — Gotovo je tudi tebe že večkrat spodbujala. Kolikrat si ti pred njeno podobo klečal, ali njeno slavo v pridigah poslušal, ali kake pobožne bukve bral, — in si slišal njen materni glas, ki te je v tvoji mlačnosti pretresal, in k tej ali oni čednosti spodbadal, da bi po stezi pobožnosti zmirom bolj napredoval! Ali si slišal in ubogal njen glas? Ako si preslišal ali zanemaril njene svarila, obljubi ji, da hočeš zanaprej skerbnejše vse njene navdihovanja spolnovati in bodi si svest: da te bo ona podpirala, da boš zamogel brez spodtikljeja na poti čednosti hoditi, in vse nevarnosti junaško premagati.

3. Marija ti pomaga k stanovitnosti. — Pomisli, da je stanovitnost v dobrem najpotrebnejši pogoj za vsacega, ki se hoče zveličati: ni zadosti, dobro začeti in nekoliko časa nadaljevati, temuč treba je, do konca stanoviten ostati. Zatorej pravi sv. pismo: Kdor bo do konca stanoviten, bo zveličan. — Oh koliko jih je, ki so dobro začeli, in slabo končali! In kaj stori

Marija? Ona si prizadeva, pri Bogu predragi dar pravičnim zadobiti, ter jih spodbada, zanj prositi; dasiravno je stanovitnost prostovoljen dar Božji, ga vendar vsak zadobi, ki zanjo zna prav prositi, ker naš Zveličar je rekel: „Karkoli boste Očeta prosili v mojem imenu, vam bo dal.“ — Kaj namerava Marija s svojo ljubeznijo do nas? iz katerega namena vedno za nas Boga prosi? Ne zato, da bi nas na tem svetu srečne in zadovoljne vidila, ker tukaj nobeden vsega, kar želi, ne doseže; temuč zato prosi za nas, da bi nas z njo vred vso večnost zveličane vidila. — Pozemeljsko, minljivo srečo ponuja le satan svojim častivcem, kakor je rekel Jezusu: „Vse to hočem tebi dati, ako pred mene poklekneš, in me moliš.“ Marija pa nasproti svojim častivcem večno srečo želi in prosi, katero pa dosežejo le tisti, ki do konca stano-
nitni ostanejo.

Naš Zveličar je malo pred svojim terpljenjem proti nebesom obrnjen svojega nebeškega Očeta prosil stanovitnosti svo-

jim učencem rekoč: „Sveti Oče ohrani, jih!“ — sv. Oče, ohrani to kerdelce, da se nobeden ne zgubi. Po Jezusovem zgledu prosi tudi Marija v nebesih večnega Očeta: Sv. Oče, ohrani jih; obvaruj jih vsega, kar bi jim naklonilo zgubo gnade Božje; ohrani jih v svoji ljubezni do konca, da bodo zamogli vsi doseči krono, ki je stanovitnim pripravljena.

Ona pa tudi od pravičnih zahteva in jih spodbada, da morajo tudi sami prositi za dar stanovitnosti; in ker pa nobena druga čednost nas v stanovitnosti bolje ne poterjuje, kakor strah Božji, zato si prizadeva v njih sercih svet strah Božji ohraniti, kateri je najmočnejši bramba v vsih nevarnostih našega življenja. In zakaj? Zato, ker boječi sam sebi ne zaupa, se vedno ozira, da bi ga kje kaka nevarnost in skušnjava ne poderla, se goreče priporočuje Mariji in se tako zveliča. — Oh koliko jih je ona obvarovala, da niso vkljub toliko zapeljivih priložnost in skušnjav

padli ! koliko jih je na Gospodovih potih do konca terdnih in stanovitnih ohranila ! Ker jih pa toliko njeno materno skerb zametuje, za strah Božji nič ne mara in v sé zaupa, zatorej tako žalostno in globoko padejo.

Ozri se nekoliko na svoje življenje ; ali si bil stanoviten v čednosti ? Morda si bil nekaj časa celo goreč, potem si postal mlačen, ter si se dal premagati. Spoznati moraš, da nisi bil uterjen v strahu Božjem : goreče prosi zanj Boga, in zdihni z Davidom : „Presuni moje serce s svojim strahom“ ; obudi ga v sebi z živo vero, pribeži k Mariji Devici, ktera nas v ta namen k sebi vabi, rekoč : „Pridite k meni, strah Božji bom vas učila“. — Tako te bo tedaj strah Božji obvaroval nevarnosti, te bo spodbadal k molitvi, in Bog ti bo svoje milosti podaril, da boš stanoviten do konca.

Zgled.

Sv. Furijê.

Sv. Fourier (Furije) je bil duhoven na Francoskem, in je 40 let svoje telo s pokorili krotil in mertvil, tako da se je zdelo, da njegovo življenje ni bilo življenje, ampak živa smert. Proti koncu mesca oktobra l. 1640. mu je huda merzlica naznanila bližnjo smert. Grozne bolečine je terpel, pa nikoli ni prenehal Gospoda in presvete Device na pomoč klicati; večkrat je namreč ponavljal besede: „Zares imamo dobrega Gospoda, in dobro Gospo, Jezusa in Marijo.“ Sv. Devica, je pristavil, pokaži v zadnji uri, da si mati ubozega reveža; ves čas svojega življenja sem k tebi zdihoval: prosi zame zdaj in na zadnjo uro; — nastopila bo zame kmalo prestrašna, zadnja ura, — tedaj usliši moje prošnje in stoj mi na strani! — Z veliko pobožnostjo prejme sv. popotnico, in zdihuje: S čim ti hočem poverniti, moj Bog, toliko milost, ki sem

jih od tebe prejel? britki kelih svoje smerti hočem v roke vzeti, in ga tebi v dar prnesti! Rad storim to, moj Bog, ako je tebi dopadljivo. Bil je ravno praznik Marijinega prečistega Spočetja, tedaj za Marijinega častivca najljubši dan; ob 9. uri zvečer prosi poslednjega sv. olja, in ta sv. zakrament ves ydan v Božjo voljo prejme; ob 11. uri vpraša okoli stoječe brate, ki so se britko zraven njega jokali: koliko je ura? in ko mu odgovore, da je ura 11, stisne Božjo matro v svoje roke, rekoč: O Jezus, ne zapusti me v trenutku moje smerti! —

Potem vzame Marijino podobo, in pravi: Dobro veš, o Marija, da sem vse svoje zaupanje v tebe stavil, pomagaj mi! dodeli mi gnado, da bom današnji tvoj praznik že v nebesih obhajal! in precej začne umirati; slišali so, da je umirajoči še nekterekrali ss. imeni Jezus in Marija izrekel, in je potem z veselim, smehljajočim obrazom svojo s. dušo izdihnil; vsa soba je bila s prijetnim duhom napolnjena. Bil je 76 let star. — Pričujoči so eno-

glasno zdihovali: Glejte lepo smert, glejte nasledek lepega življenja!

Leta svetnik je vse življenje pobožno živel in do konca stanoviten ostal, zato je pa tudi Marija pokazala, da je zares varhinja pravičnih.

Molitev.

O Kraljica nebes in zemlje! res je, da nisem v srečnem številu pravičnih, temuč grešnik sem; upam pa, po tvoji mogočni priprošnji zadobiti odpušenje svojih grehov, in pod tvojim varstvom skleniti svoje življenje. Ponižno te prosim, bodi moja varhinja zdaj in vselej, zlasti ob moji smertni uri. Amen.

Naloga.

Darujte se sv. deržini, in zdihnite: „Jezus, Marija, Jožef, vam darujem svoje serce, svojo dušo in svoje življenje.“ (100 dni odp.)

Dvajseti dan.

Marija pribežališe grešnikov.

1. Marija spodbada grešnike k spreobrnjenju. Marija ravná z grešniki ravno tako, kakor skerbna pozemeljska mati s svojimi samopašnimi otroci; ona jih kliče, vabi in spodbuja, naj se k Bogu vernejo; glejte, kako si prizadeva, da bi jih pridobila! Jezus jih je iskal in tako ljubeznjivo z njimi ravnal, da so mu nekteri očitali, da se njemu tako obnašanje ne spodobi. Ravno tako dela Marija; zdi se, da ji nobena druga reč toliko skerbi ne prizadeva, kakor grešnike spreobračati. Ona izvoli naj zdatnejši pomočke, se poslužuje naj pripravnejših trenutkov; zdaj jih razsvitli s kakim nebeškim žarkom, da spoznajo svoj žalostni stan, in težo grešnih verig. Ako to ne zda, jih spodbada z ojestrejšim očitanjem, z bodečim grize-

njem, z nepokojem, ki jih noč in dan peče in jih naganja iskati mir vesti, kterega jim vse strasti in ves svet dati ne more. Koliko jih je že s solznimi očmi spoznalo, da jim je Marija take dobre misli navdihnila, ki so jih potem k Bogu pripeljale, Marija jim je tak notranj nepokoj naredila, ki se je po vredni pokori v najslajši mir spremenil. — Ona jih zbuja z milim pogledom s svojih podob, s kakimi pobožnimi bukvami, s križi in nadlogami, s svarilom po kakem zvestem prijatlu, z otenjem iz kake nevarnosti. — Nekterim se prikaže žugajoča v sanjah, druge s samim pogledom do solz omeči; nekaterekrat je iz podob govorila, drugekrat z očmi migala, ali z glavo majala, ali blišečo svetlobo od sebe dajala; spet drugim je strašanske zglede ojstre pravice Božje pred oči stavila. — Večkrat je tudi spovednikom naravnost zapovedala, naj tega ali onega grešnika posvaré in podučé, kakor se je večkrat pripetilo sv. Filipu Neriju, sv. Frančišku, sv. Kajetanu in toliko drugim, kakor se bere v zgodbah svetnikov.

— Ona pa slednjič za vse grešnike vedno Boga prosi, da bi jim dal še nekoliko časa za spreobrnjenje. Kje bi bil jaz, kje bi bili vi že zdavnej, ako bi ne imeli Marije, pribežališa grešnikov, v nebesih, ki Božjo jezo vedno tolaži, ki vedno zderžuje serdito roko pravičnega Sodnika, ktera nas hoče zavreči?

Zakaj je pravični Bog tako ojstro ravnal z ljudmi ob času Noeta, da jih je vse, zunaj Noetove pobožne deržine, s splošnim potopom pokončal? Ni bilo še Marije, odgovori neki cerkven učenik, da bi bila onim hudobnežem milost in spreobrnjenje pri Bogu sprosila. Zakaj je Bog nečiste Sodomljane z žvepljenim ognjem požgal? Marija še ni bila takrat rojena, da bi bila ko besednica onih grešnikov pred Božji tron stopila, jih k pokori spodbadala in jim spreobrnjenje zadobila. O ko bi se zdaj nebesa nad nami odperle, bi tam gori zagledali veliko število svetnikov, ki so v svojem življenju naj večje grehe doprinašali; in ako bi jih vprašali, kako so se zveličali? bi nam enoglasno

odgovorili: Marija je za nas prosila, ona je nas k pokori in poboljšanju spodbadala, — ona, res ona je nas v nebesa pripe-ljala.

Berem o nekem gospodu, ki je imel tiča papigo, kateri je zmožen navaditi se, da zamore nekatere človeške besede izgovarjati. Navadil ga je bil, da je znal tiček izrekovati besede: „Ave Marija!“ Kadar je kdo na vrata poterkal, se je oglasil: „Ave Marija!“ kadar mu je kdo jesti dajal, se je zahvalil: „Ave Marija!“ ako ga je kdo dražil ali nagovoril, se je dal slišati: „Ave Marija!“ Prigodi se, da so bile neki dan tičnikove vrata odperete in tiček uide iz tičnika; pa komaj se začne svoje prostosti veseliti in po vertu skakljati, se nagloma spusti jastrob na njega, ga s kremplji zagrabi, da bi ga raztergal. Preplašeni papiga v svoji smertni nevarnosti po stari navadi zavpije: „Ave Marija!“ in jastrob, kakor od strele zadet, na tla pade, papiga se pa vesel v svoj tičnik verne. — Koliko izmed vas je temu tiču podobnih? Dokler ste v tičniku, t. j. po

božjih zapovedih živeli, ste bili veseli in mirni; kedar so bile tičnikove vrata odperete, t. j. pri prvi priložnosti in skušnjavi v greh, ste Boga zapustili in hitro se je peklenski jastrob na vas spustil. Kdo pa je vas otel? kdo vas je rešil večne smerti? O to je storila ona, ki je pribežališe grešnikov! Nektera „Češena Marija,“ ktero ste bolj iz navade k nji molili, jo je privabila, da je naglo vam pritekla v pomoč, in vas rešila; ako bi ne bila tega storila, bi bili mi že vsi pogubljeni. Ako bi se ona včasih pravičnim prikazala, ki niso nikoli poti čednosti zapustili, in jim pomoč skazala, — bi bilo to grozno velika milost; ako pa to stori grešnikom, ostudnim grešnikom, ki so v hudobije pogreznjeni, v grehu oterpnjeni, to je milost, ki se ne more zadosti ceniti! Zahvali se tej milostljivi Gospej za materno prizadevanje, ki ga je s tabo imela; kdo ve, kolikokrat je tvojo dušo navdihovala in tvoje serce spodbadala! kdo ve, po kolikih potih te je skušala k Bogu pripeljati! Kako si se pa ti obnašal? kako se

še obnašas? Nikar ne pričakuj čudežev, temuč slušaj njene ljubeznjive klice; in ako se ti zdi, da si se spreobernil, daj ji kako znamenje hvaležnosti, s tem da ji zvest ostaneš in da tudi druge duše za njeno ljubezen vnemaš in jih Bogu pridobiš.

2. Marija grešnike ljubeznjivo sprejema. Pomisli k svojemu oserčevanju, da ga ni na svetu tako velikega grešnika, ki bi, ako k Mariji pribeži, ne bil od nje ljubeznjivo sprejet. Jezus ni nobenega zavergel, temveč je rekel grešnikom: „da je prišel iskat, kar je bilo zgubljenega.“ — Marija jih je po Jezusovem zgledu tudi ljubeznjivo sprejela, in jim pravi: „Jaz sem mati grešnikov, ki želé se poboljšati.“ Ko se je zgubljeni sin vernil skesan, ga je oče z veseljem sprejel, kaj bi bila še le njegova mati pri oni priliki počela, kako bi se bila radovala, solze veselja prelivala, koliko znamenj ljubezeni skazovala! kako bi mu bila naproti tekla, ga objela, na svoje serce stiskovala, poljubovala in s solzami polivala! Vedi, da tisto mater,

ktere sveto pismo pri sprejetji zgubljenega sina ne omeni, najdejo vsi grešniki pri Mariji, ako hočejo k nji priti. Ona se jih ne sramuje, temuč zdi se, da se raduje, da je mati grešnikov. Kakor vsaka pozemeljska mati, ki ima več zdravih, pa tudi nekoliko bolnih otrok, veči skerb in ljubeznjivost skazuje slepim, kruljevim, bolelastim, kakor pa zdravim otrokom; tako tudi Marija, naša nebeška Mati, veči skerb obrača grešnikom, ki so njeni bolni otroci, kakor zdravim, pravičnim; ona ve, da so oni njeni pomiljevanja vredni otroci, ki njene pomoči naj bolj potrebujejo. Ona se spominja, da je tudi nje umirajoči Jezus njenemu maternemu sercu izročil; ona ve, da so z njegovo predrago kervjo odkupljeni; ona pozabi vseh nehvaležnost in zaničevanj, ter jih v svoje varstvo sprejme s tisto ljubeznijo, ktera je le materam lastna. Ako si v tem številu, nikar se ne boj, da bíte zaverгла, ali da bi svoje blaženo obličje od tebe obernila; o ne, ampak ona ti bo svojo roko podala, ako imaš le resnično voljo iz pregreh vstati, in se bo veselila, da te je

zopet pridobila. Zato pravi sv. Efrem: „Nikar ne obupaj, ako si morda grehe vsega sveta doprinašal: temuč pribeži k tej preblaženi Devici, našel jo boš s polnimi rokami milost in dobrot.“ — Sv. Bernard jo imenuje: Lestvico grešnikov“; sv. Tomaž: „Naj krajši in najboljši pot, k Bogu priti.“ — Sv. Jedert je neki dan vidila, kako je presv. Devica svoj plajš razgrinjala in razsirjala in bi bila rada z njim pokrila veliko divjih zverin, ktere so pri nji zavetja iskale; vidila je, da jih Marija ne le ni odpodila, temuč jih prav ljubeznjivo sprejela in božala. Razodeto ji je bilo, da z zverinami so bili vpodobljeni grešniki, kateri se smejo naravno tako milostljivo sprejetje zanašati, ako skesani pribežijo k Mariji. Kako pristojin je tedaj naslov, s katerim sv. cerkev Marijo pozdravlja: „Pribežališče grešnikov!“ —

Verzi se toraj k njenim nogam, obljubi ji, da si sklenil iz jame svojih grehov vstati, da se hočeš zveličati; ako se pa bojiš k nji stopiti, ker si tolikrat svoje obljube

poboljšanja prelomil, vendar le pojdi k nji in ji reci: da nimaš serčnosti, jo za pomoč prositi, da naj te ona oserčuje in te prepriča, da je ona zares pribežališe grešnikov in da se še nobeden ni pogubil, ki je v njo zaupal in s skesanim srcem k nji pribežal. Stanovitno jo tako prosi, in bodi si svest njene pomoči.

3. Marija grešnikom pomaga se zveličati. Kakor hitro se grešnik začne prizadevati grešnih vezi se rešiti in poverniti k Bogu, mu precej Marija naproti priteče, ter mu pričeto delo pokore z milostjo pospešuje in ga podpira. Ona ve, da je grešnik poln dušnih ran, in mu jih ozdravlja; ve, da je grešnik zavoljo dušne bolezni ves slaboten, toraj mu z milostjo služi v zdravilo, podporo in vodilo. Zatorej piše sv. Bonaventura: „Ti zares ranjene zaceliš, bolnike ozdravljaš in si postala ne le mati, ampak tudi zdravilo betežnih.“ — Toda Marija ni še s tem zadovoljna, da jih na pravo pot pripelje in jim odpušanje grehov zadobi, ampak ona bi jih rada, če se ji ne ustavljajo, tudi v izvoljene posode, v

svetnike prenaredila. Ni je tako visoke stopinje svetosti, na katero bi ona že ne bila svojih služabnikov povzdignila. Koliko milosti je skazala, koliko lastnih prikazni je vredno storila sv. Marjeto Kortonsko, bivšo veliko in ostudno grešnico? In kaj je storila iz Marije Egipčanske, razglašene po pohujšljivem zaderžanji? V ogledalo svetosti jo je spremenila; in tako z mnogo drugimi, ki jih bomo še le v nebesih ko svetnike spoznali.

Glejte, tako zamorejo tudi naj bolj zaverženi grešniki po Marijini prošnji se zveličati in doseči nebeško krono. O koliko jih je že doseglo to srečo! kako ti preslavljaajo trenutek, v katerem so se Marijinim rokam izročili! kako se bodo na vse veke za njeno dobroto Mariji zahvaljevali! Zakaj pa ti odkladaš, se Mariji popolnoma izročiti? kaj te še straši? česa se bojiš? En sam junašk sklep, se spreobrniti, te zamore v nebesa pripeljati; omahljivost, maloserčnost, odlašanje pokore pa te zamore pahniti v brezno.

Zgled.

Velik grešnik.

Sv. Alfonz Ligvorjan pripoveduje čudovito spreobrnjenje nekega velikega grešnika tako-le: „Neki misijonar, ki je bil tovarš imenovanega svetnika, je hotel ravno v spovednico iti, in zagleda bogato oblečenega mladenča naproti priti. Toraj ga vpraša, če se želi spovedati, in mu odgovori: da, pa pristavi, naj bi ga na skrivnem kraju spovedal, ker njegova spoved bo dolga. In ko sta bila sama, začne mladenec duhovnu pred spovedjo pripovedovati: Jaz sem plemenitaš iz ptuje dezele in sem z vsemi hudobijami obložen, tako da nisem nikoli več mislil Božjega usmiljenja doseči. Ne omenim umorov in nesramnosti, ktere sem doprinašal, temuč rečem samo: da sem se, v obupanju nad svojim večnim zveličanjem, vsem hudobijam vdal, vsem strastem stregel in do Boga sem imel v sebi tako sovraštvo, da bi ga bil rad z njegovega nebeškega sedeža pahnil; vzel sem bil neko

sv. razpelo, in ga oskrunljivo razrušil. To mi še ni bilo zadosti: stermite! danes zjutraj sem brez spovedi k Gospodovi mizi pristopil, s strašnim namenom: da bi bil sv. hostijo z nogami poteptal, in gotovo bi bil ta sklep izveršil, ako bi me ne bila pričužnost nekterih oseb zaderževala Glejte jo, duhovni oče, sveto hostijo, vi jo vzemite . . . da me kje satan ne premoti, to strahovito hudodelstvo storiti. — Ko duhoven vse to sliši, ga od strahu in groze merzel pot oblije, vzame sv. hostijo in vpraša mladenča, kako je verhu vsega tega prišel k sklepu, da se želi spovedati. — On mu odgovori; ko sem šel mimo cerkve, me je neka nadzemeljska moč spodbadala, vanjo stopiti; moje serce je bil kes tako prešinil, da sem precej sklenil se spovedati: pa takrat so se mi jele noge tresti in omahovati, in sem serčnost zgubil, tako da sem mislil cerkev zapustiti, ako bi me ne bila neka nevidna roka prideržala.“ — Pa vendar, pravi duhoven, kdo je vam tako milost dodelil? Ste li kako posebno dobro delo ali molitev opravili? — Ali jaz

molil? odgovori mladeneč; ali jaz kaj dobrega storil? . . . tako obupan, zaveržen grešnik, kakoršen sem jaz? . . . Med tem seže mladeneč z roko v nedrije in duhoven zagleda na njegovih persih svetinjo, in pravi: „Zdaj mi je jasno: Marija je vas otela večne pogube; in cerkev, v katero ste prišli, je tudi Mariji posvečena.“ — Mladeneč se milo zjoka, in prične svojo spoved, katero je pa vsled joka in stoka večkrat prenehal; njegov kes je zmirom veči prihajal, tako da je od velike žalosti ob zavednost prišel in pred spovednikovim nogami omedlel; ko se je zopet zavedel, je prejel odvezo in drugi dan sv. obhajilo. Duhovna je prosil in pooblastil, naj njegovo življenje in spreobrnjenje očitno razglasi, da bodo vsi Marijino mogočno priprošnjo spoznali, preslavljali.

Molitev.

O presveta Devica! glej, pri pri tvojih nogah kleči velik grešnik, ki je k tebi pribežal in te pomoči

prosi; ti si toliko grešnikom odpušenje grehov in svete nebesa zadobila, ozri se tudi name, svojega skesanega otroka. Stori z mano, kakor ti dopade, da me le k Bogu pripelješ in me zveličaš. Podaj svojo roko nesrečnemu grešniku, ki je padel in želi vstati, bodi moje pribežališe; v skušnjavah in nevarnostih se hočem k tebi obrniti. Bodi mi Mati in po materno skerbi zame v vsih zadevah, ker, dasiravno nevreden tvoj služabnik, hočem v nebesa priti. O Marija, pribežališe grešnikov, za nas Boga prosi! Amen.

Naloga.

Molite 3 Češenamarije za spreobrnjenje grešnikov, s pristavkom: „Pribežališe grešnikov, za nas Boga prosi!“

Eden in dvajseti dan.

Ljubezen svetnikov do Marije.

1. Grozno veliko število svetnikov je v nebesih; in med vsemi ne najdeš nobenega, ki bi ne bil goreč častivec Marijin, temuč vsi, vsake starosti, vsakega spola in stanu, vseh časov in krajev so povzdigovali svoje oči proti nebeški Kraljici, vsi so jo imeli za svoje pribežališe, in so za Bogom vanjo stavili naj večje zaupanje. Zdi se, da je ljubezen do Marije naj gotovejše znamenje svetosti. Pa ljubezen je enaka plamenu, ki okoli sebe šviga, in svojo svetlobo daleč razodeva; in torej se je ta plamen tudi v svetnikih razodeval z mnogoterim djanji vdanosti in spoštovanja; v vseh potrebah so k nji pribežali, na njene praznike so se s postom, milošnjo, zatajevanjem in devetdnevnici pripravljati; na daljne in trudapolne božjo pota so k njenim svetiščem

romali; celo noč so prečuli pred njenimi podobami, ktere so vedno tudi pri sebi nosili. Take djanja so sploh vsi svetniki Mariji v čast doprinašali. Kdo bi naštel, kako in kolikokrat in kje ljudje Marijo časté? Zveličani kardinal Tomasi si je bil naredil dva obročka na rokah za pestjo, z napisom: „jaz sem Marijin, naj se me nobeden ne dotakne“; in v vseh skušnjavah in britkostih je roke v znamenje vdanosti proti Mariji vzdigoval, ter jo pomoči prosil. — Sv. Jedert je vsako leto odločen dan Mariji posebej posvetila, o katerem jo je slovesno ko varhinjo in mater počastila, in se njeni službi darovala. — Sv. Ignacij je vedno nosil njeno podobo pri sebi, in v nadlogah in potrebah jo je na persi pritiskal, v znamenje, da jo prosi pomoči, ter je zagotavljal, da je bil vsled te vdanosti mnogoterih nevarnost otet. — Sv. Angela Folinska je pred vsakim znamenitim delom Marijo prosila blagoslova, in nekda je slišala, da je odgovorila Marija: „Bodi blagoslovljena od mojega Sina in mene“. — Sv. Karol Boro-

mej se je vse sobote v letu in vse njene predpraznike ob suhem kruhu in vodi oestro postil. — Sv. Magdalena Paciška je vse molitve in dobre dela tistim dušam v vicaah darovala, ki so Marijo posebno častile. — Sv. Hijacinta devica je dala na vse reči, ki jih je ona rabila, zapisati ime Marije; in kadar je sama ni mogla v cerkvi obiskati, je pa nektare dekleta v cerkev poslala, da so jo namesto nje obiskale in častile. Glejte, tako in enako so svetniki nebeško Kraljico častili.

Kako pa ti častiš Marijo? Kakošno ljubezen, zatajevanje, in znamenja vdanosti ji pa ti skazuješ? Ako jih ne moreš povedati, je to gotovo znamenje, da ni-
maš nobene posebne ljubezni do nje. Ako pa Marije prav ne ljubiš, prašaj sam sebe in preglej svoje serce, ali ne gori v njem morebiti plamen do kake druge osebe ali stvari bolj, kakor do nebeške Matere; ako pa zapaziš v sebi tak ogenj ljubezni do posvetnih reči, zaduši ga, ker vse druge stvari skupaj ti ne morejo toliko pomagati in tedaj niso tolikošne ljubezni vredne, kakor

Marija; in posnemaj zgled svetnikov, ki so za Bogom naj bolj Marijo ljubili, in v njo vse svoje upanje stavili.

2. Svetniki niso le sami ljubili Marije, temuč so skušali tudi druge k enaki ljubezni do nje vnemati; želeli so, da bi bil ves svet take ljubezni vnet. Tako so najpred aposteljni ravnali in njeno češenje vernikom priporočali; tako so delali cerkveni očaki in učeniki, ki so toliko lepih govorov Mariji v čast imeli, in jih nam pisane zapustili. Kako lepo so o njenih, čednostih govorili! kako ginljivo so njeno ljubezen priporočali! Nekteri so si nalogo dali, Marijno čast in slavo razširjati: tako je sv. Bernardin vedno njeno slavo oznanoval, sv. Dominik je molitev sv. roženkranca vpeljal in razkladal, sv. Frančišek Ksaverij je vse svoje misijone Marijinemu varstvu izročal, sv. Alfonz je pri vsaki priliki, bodisi očitno ali posamezno, o Mariji govoril, in nam toliko ginjaivih spisov o nji zapustil. Koliko drugih je bilo, ki so si prizadevali, njeno ljubezen v mlade serca vcepiti, n. pr. sv. Filip Nerij, ki je zmirom majhne otroke

okoli sebe zbiral, in jim kaj o Mariji pripovedoval.

Gerški cesar Leon je ukazal, da se morajo vse podobe svetnikov in posebno Marijine razrušiti, sežgati in pokončati. Ko to zve sv. Janez, ki je bil takrat mestni poglavar v Damasku, in zato Damaščan imenovan (ktero mesto pa ni pod oblast gerškega cesarja, ampak turškega vladarja spadalo), je bil silno žalosten, in je vernikom hotel pomagati. V ta namen je vsem škofom in vernim razposlal podučljive pisma, v katerih se je poganjal za Marijino čast, in jo pred sovražniki branil, in dokazoval, da sem od aposteljskih časov so verniki podobe častili, ne pa jih molili. Verniki so mu priterdili in sklenili, tudi zanaprej Marijo častiti. To je pa gerškega cesarja Leona tako razkačilo, da se je hotel nad sv. Janezom zmaševati, in ga pri turškem vladarju izdajstva po krivem zatožiti, češ, da mu je hotel mesto Damask izdati. Turški vladar se je nad tem poročilom tako razserdil, da je brez vsega zaslišanja precej ukazal svetniku desno roko odsekati, in jo na očitnem tergu na ogled

postaviti. Proti večeru, ko je sv. Janez menil, da se je vladarju njegova jeza že skadila, ga da prositi, naj bi mu odsekano roko nazaj dal, da jo bo pokopal; vladar spozna, da se je bil prenaglil, mu ves skesan ukaže roko dati. Tedaj se svetnik poln zaupanja poda v kapelo, se verže pred podobo presv. Device in moli: „O Mati Božja, sladka tolažnica vseh vernih kristijanov, ti veš, da sem jaz svojo roko le zato zgubil, ker sem se za tvoje češenje poganjal, in te branil. Osramoti vse svoje sovražnike in stori, da se bo ta roka z ramenom spet sklenila, da bom zanaprej zamogel z njo tebe in tvojega Sina pred sovražniki braniti, in resnico spričevati!“ Ko je to izmolil, približa roko ramenu, in v tem trenutku se tako terdno sklenete, da bi nobeden ne bil verjel, da je bila kedaj odsekana, ako bi ne bil Bog na onem mestu rudeče proge pustil, zato, da je čudež ostal očiten. Svetnik se je potem presveti Devici prav serčno in ginljivo zahvalil, ter je Marijo še gorečnejše ljubil, in druge k enaki ljubezni vnemal.

Glej kristijan! kako se moraš tudi ti poganjati za Marijino čast, glej pa tudi, kako mu je ona njegovo ljubezen proti nji obilno in s čudežem povernila; ako boš zgled tega svetnika posnemal, se smeš na Marijo zanašati, da bo tudi tebi v tvojih potrebah pomagala. — Koliko in kaj si pa ti že storil za razširjanje Marijinega češenja med ljudmi? ako bi ti kdo tvojo roko, nogo, ali kak drugi ud ranil ali poškodoval, ali bi zamogel tudi ti s takim zaupanjem, kakor sv. Janez, k Mariji stopiti, in ji reči: ti veš, da sem roko, ud zgubil, ker sem se za tvojo čast poganjal; blagor tebi, ako bi zamogel pri vseh nesrečah tako govoriti, ker gotovo bi ti Marija s čudežem pomagala. Toda, mili Bog! le malo je takih, ki bi bili zadovolj goreče ljubezni do Boga ali Marije prišli v nesrečo ali škodo, temuč večidel le v satanovi službi, in na grešnih potih so jih nesreče zadele; torej tudi le pri svetu pomoči išejo in ker je ne najdejo, se zadnjič k Mariji obernejo, kakor bi bila ona najslabejša pomočnica. Al se je tedaj

čuditi, če ona takih posvetnežev ne usliši, ker niso med ljudmi ljubezni do nje, ampak le ljubezen do satana in sveta razširjali?

Ljubezen svetnikov do Marije nam je v zgled, ki nas uči in nagiba, kako naj tudi mi svojo ljubezen do Marije razodevamo, in nje češenje med ljudmi popošujemo.

Ozirajmo se na svetnike, in poglejmo, kako so v vseh potrebah k nji pribežali, kako so zvesto in stanovitno k nji zdihovali, jo sami častili, in njeno češenje tudi med druge razširjali. Skušajmo jih posnemati, in na enako stopinjo dospeti. Oni nas tudi zagotavljajo, da se ne bomo motili, ako jih posnemamo; ker svetniki nar bolj poznajo nebeške skrivnosti, in so prijatli Božji; vse, kar so oni zavolj Marije storili, je kot čednost in modrost spoznano, in posebno je sv. cerkev vse to ko znamnje njih svetosti poterjila. Svetniki so Marijo za Bogom častili iz vse moči, iz vse duše in vsega serca; oni so jo više ko vse druge stvari častili, in se niso bali, da bi jo bili preveč častili.

Bog sam nam je prvi dal zgled, ker jo je bolj kot vse druge stvari ljubil in častil.

Kako tolažljivi in spodbudljivi so toraj nam zgledi svetnikov, ki so nam porok, da se ne bomo motili, in na krive pota zabredli, ako jih bomo nasledovali. Ako mora popotnik v ptujo, neznano deželo iti, vedno pazi in poprašuje, da bi pota ne zgrešil; še bolj je v strahu, ako mora v zimskem času potovati, ko so vse pota s snegom zametene. Kako se zveseli, ako zagleda v snegu stopinje, po katerih spozná, da je že kdo drngi pred njim v namenjeni kraj šel; še bolj se razveseli popotnik, ako mu je po ravno tisti poti pred njim gredoč romar naznanil taka prenočiša in zavetja, v katerih se zamore utrujeni počiti, upehani pokrepčati, bolni zdravje, preganjani brambo dobiti, — in vse to brezplačno.

Taki popotniki smo mi, ki popotvamo po polzkih in nevarnih potih v neznano deželo večnosti; toda po ravno tisti poti so že pred nami hodili svetniki, ki so nam pot pregazili in pokazali nam zavetja in

prenočiša, namreč svetiša in podobe Marije Device, h kateri so radi in pogosto zahajali, in cele noči se pri nji mudili, ter se ji priporočevali, ktera jim je, ko tolažnica žalostnih, in pomoč kristijanov, tudi vselej pomoč zadobila.

Da so pa svetniki srečno dospeli v deželo večnosti, in da so bili v nebesa vzeti, imamo dovolj dokazov, zlasti ker jih sv. cerkev med izvoljene nebeške šteje.

Ali si dozdej posnemal zgled svetnikov? ali si Marijo tudi ti tako goreče in zaupljivo častil? Ako ne, popravi svojo zamudo, in podvizaj se po njihovih stopinjah hoditi. Priporočaj se posebno tistim svetnikom, ki so Marijo naj bolj goreče ljubili in častiti, zlasti sv. Jožefu, ki je bil njen ljubeznjivi ženin, in sv. Janezu evangelistu, kteremu je bil umirajoči Jezus izročil presv. Devico v varstvo, in prosi jih, da bi tudi tebi enako ljubezen do Marije sprosili.

Zgled.

En angelj več v nebesih.

Naslednja dogodba se je na Francoskem prigodila, ktere resnico so ondotni škofje poterjali. — Gustav je imel prav pobožno mater, ki mu je z maternim mlekom tudi pobožnost do Marije vcepila. Komaj dve leti starega dečka je presv. Devica čudovito otela neke nevarnosti, v kateri bi bil gotovo poginil. Veliko pobožnost je imel do Marijine svetinje, ktero je na vratu nosil, in večkrat na dan je ponavljal k nji besede: „O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo!“ Njegova starejši sestra mu je vedno kaj pripovedovala o Marijini lepoti, in ko je prenehala, jo je vedno prosil, naj mu še kaj pove. Neki dan je rekel hišni prijateljici: „Oh, ko bi vi vedili, kakó sv. Devico ljubim! ne morem je bolj ljubiti, ker jo prav iz serca ljubim; tudi svojo mamó imam rad, pa je vendar tolikanj ne ljubim, kakor Marijo.“

Ta fantič je bil pravi angeljček in za nebesa zrel; torej je Bog sklenil, da se v nebesa preseli k angeljem, katerih brat je bil na zemlji. — Hud kašelj se ga loti, tako da se vleže; svoje oči ima vedno vperte na neko lepo podobo Marijino, ki je pri njegovi postelji visela, zmirom slabši prihaja, ter pokliče duhovna, ktereга prosi, da bi zanj molili. Drugo jutro je duhoven pri Marijinem oltarju sv. mašo daroval za svojega majhnega bolnika, ki je bil tako blizo smerti, da razun slabega dihanja ni družega znamenja življenja razodeval. Pa med tem, ko mati z nekterimi znanci pri njegovi postelji sedi, se fantek nagloma kviško dvigne, in ročice proti nebesam stegaje, zaupiye: „Oh mama, jest vidim presv. Devico!“ — Vsi so menili, da mu je Marija zdravje zadobila; presrečna mati si ga na persi pritiska, in bolni ljubček mater okoli vrata objame, in pravi: „Oh mama, dvakrat sem jo videl. Oh kako lepa je bila!“

Domači in sosedje pritečejo, in z gin-

jenim spoštovanjem fantiča gledajo, ter se veselé tako naglega in čudovitega ozdravljenja. Ta čudež se je bil ravno takrat zgodil, ko je duhoven zanj sv. mašo bral. — Toda Bog je drugače sklenil. Kmalo se poverne poprejšna smertna nevarnost, in zvečer se nov čudež zgodi; bolnik namreč reče vsem okoli stoječim smehljaje: „Jest vidim angelje, kako gori pa doli tekajo, in vidim tudi majhnega otroka, ki ž njimi v nebesa leti“. Ko fantek to izreče, izdihne svojo dušo, ko je bil star 7 let in 25 dni; zgodilo se je to 14. julija l. 1850.

Kdo ne bo verjel njegovim besedam, da se mu je res prikazala Marija, ktero je tako preserčno ljubil, in da je poslala svoje angelje po dušo tega nedolžnega angeljčka? Njegov pogreb ni bil podoben pogrebu, temuč slovesnemu sprevodu; od blizo in daleč so ljudje trumoma k pogrebu prihajali; tudi troh-noba ni imela moči do njegovega trupla, temuč ko se je ura pokopanja približala, se razlije nepopisljiva lepota in živost na njegovo obličje. — Častimo in ljubimo Marijo

tudi mi, ker ona svojim častivcem vsako nji skazano službo tako obilno poplača.

Molitev

sv. Avguština.

O Marija! kdo se zamore tebi zadosti zahvaliti, kdo te po tvojem zasluženji hvaliti? Zakaj po tebi in po tvojem privoljenji je zgubljeni svet zveličanje zadobil, in naša slabost je po tvojem posredovanji pri Bogu zopet milost našla. Sprejmi tedaj zato našo zahvalo, kakor tudi je majhna in slaba; naj predere naša molitev do svetišča tvoje visokosti, in pridobi nam milost in spravo z Bogom. Ti nas pri Bogu zagovarjaj, ti za nas pri Bogu prosi! Sprejmi, kar darujemo, pridobi nam to, česar prosimo; odverni, česar se bojimo; zakaj

nobene ne najdemo, ki bi bila močnejši memo tebe, jezo sodnikovo utolažiti. Pridi tedaj nam revnim na pomoč, pomagaj maloserčnim, poživljaj plakajoče, prosi za ljudstvo, posredovaj za duhovstvo, govôri za pobožni ženski spol, stori, da vsi tvojo pomoč čutijo, kateri v tebe kličejo. Amen.

Naloga.

Prositate Marijo, da bi vam 7 darov sv. Duha izprosila, in molite 7 krat: „Čast bodi Očetu, Sinu in sv. Duhu“.

Dva in dvajseti dan.

Radovoljno Marijino uboštvo.

1. Marija je z ljubeznijo sprejela uboštvo. Naš Zveličar je uboštvo v duhu v svojem govoru na gori oznanoval in priporočeval, rekoč: „Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo.“ Pa še preden je Zveličar uboge v duhu blagroval, je že Marija, od sv. Duha razsvitljena, veliko ceno prostovoljnega uboštva spoznala in si ga po nebeškem nagibu izvolila. Zvel. Kanizij pravi, da je Marija iz ljubezni do uboštva le majhen del svoje dote za se ohranila, vse drugo pa je med uboge razdelila. Nekteri učeniki tudi terdijo, da je Marija o Zveličarju brala, da bode vse svoje žive dni v uboštvu in trudu preživel, zato je tudi ona hotla njemu podobna biti, in je tedaj obljubo uboštva storila. Sv. Devica je bila sama sveti Brigiti razodela; „Od svoje mladosti

sem se bila zaobljubila, nikoli nič posvetnega ne imeti.“ Naj bolj pa se je Marija za to čednost v Betlehenskem hlevu vnela, ko je videla, da si je nebeški Kralj za svojo palačo hlevček, za svoj sedež pa jaslice izvolil; ko je videla, da je tisti Bog, ki je gospodar nebes in zemlje, iz ljubezni do nas ubog postal. — Uči se iz tega, bogastvo, če ga imaš, prav po volji Božji rabiti. Sin Božji imenuje uboge v duhu srečne; ubog se je sam rodil, ubog je živel in umerl; njegova sv. Mati si je uboštvo izvolila, je v uboštvu živela in umerla. Kako lep nauk je to za vsako keršansko dušo! Pomisli: da vsak, ki se hoče zveličati, ne sme svojega serca na posvetne reči navezovati. Sv. Filip Nerij pravi: „Kdor ljubi blago, ne postane svetnik“; in sv. Terezija pristavi: „Kdor teka za pogubljivim blagom, se bo sam pogubil.“ Oh koliko se jih pogubi zavoljo nespametne ljubezni do bogastva! Premisli malo, ali imaš vzrok tudi ti, se tega bati? Odpri že oči, dokler je čas, in varuj se lakomnosti in skoposti, ker ne-

zmerna ljubezen do pozemeljskih zakladov je marsikomu vzročila zgubo nestrohljivih zakladov v nebesih.

2. Marija je vse življenje v uboštvu živel. Premišljuj njeno življenje in najdel jo boš v vsaki okolišini ne le brez obilnosti, ampak tudi v pomanjkanji. Bog ji je dal za ženina svetega moža, pa brez premoženja, da je bil primoran si s potom in žulji svoj kruh služiti. Ko je bil sv. Jožef z Marijo v Betlehem prišel, ni mogel v mestu zavoljo svoje ubožnosti prenočiša dobiti; primoran je bil zunaj mesta v nekem hlevu s svojo deviško nevesto prenočiti, kjer je Mati Božja svoje Božje Dete v plenice povila, in v jasli položila. Pa Bog ve, koliko pomanjkanja sta terpela, ko sta z Božjim Detetom pred Herodom v Egipt bežala! Ljubi kristjan! uči se od te svete deržinice, svojo revšino voljno prenašati. — Zveličar sveta je rekel: „Lesice imajo jame, in ptice nebá gnjezda: Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil.“ (Matt. 8, 20.) Spreljubi, ster-mite nad prostovoljnim uboštvom Sina

Božjega, Kralja nebes in zemlje! Njegova presveta Mati je svojega Božjega Sina v vseh rečeh posnemala, toraj tudi v uboštvu. Po besedah sv. Epifanija je bila Marija sicer čedno, vendar pa ubožno oblečena; nje obleka bila je iz volne in platna, njeno stanovanje je bilo prav borno. Poglejte v njeno hišico v Loreti, in se bote tega prepričali, ktera je bila le 5 sežnjev dolga in primerno široka; perstena skledica, iz ktere je jedla, je prav majhna. Kristjan, v nobenem stanu ti ne manjka priložnosti se v uboštvu vaditi in Marijo posnemati; ako si reven, voljno prenašaj svojo revščino, kakor ona; ako si premožnega stanu, bodi vsaj v duhu ubog; posnemaj pa tudi Marijo, ktera se je posvetnega premoženja znebila, ter ga med uboge razdelila; po njenem zgledu podpiraj tudi ti rad uboge. Vsak pobožen kristjan svoje uboštvu Bogu in Mariji daruje, ter se veseli, biti v verstistih zveličanih, katerim je nebeško kraljestvo zavoljo uboštvu obljubljeno. Nasproti se pa v hiši mlačne in nezveste duše vedno sliši godernjanje in pritože-

vanje zavoljo pomanjkanja, ne mara še celo nad Božjo previdnostjo. H kateri teh dveh verst ljudi pa ti spadaš? Vadi se tedaj v tej prelepi čednosti in pomisli, da gotovo ne ljubiš Marije, če nočeš nikakoršnega pomanjkanja voljno prenašati.

3. Marija je svoje uboštvo tudi očitno pred svetom kazala in se ga ni sramovala. Ko so bili dopolnjeni dnevi Marijinega očiševanja, sta Marija in Jožef Božje Dete v Jeruzalem v tempelj prinesla, da sta ga postavila pred Gospoda, in da sta dar opravila po Mojzesovi postavi, prinesla sta namreč dve gerlici ali pa dva goloba; to je bil namreč dar ubogim zapovedan; premožni ali bogati pa so mogli darovati jagnje. Zakaj pa nista Marija in Jožef jagnjeta kupila, da bi ga bila darovala? saj sta bila od modrih iz jutrove dežele za Božje Dete veliko zlata prejela? Sv. Bonaventura pravi, da je Marija prejeto zlato Jožefu v roke dala, iz Jožefovih rok pa je šlo v roke revežev. In tako sta bila ubožna kakor poprej, in sta v svojem uboštvu zadovoljna bila. — Premi-

slimo še tole: Ko je Jezus Kristus na križu umiral, je svojo ljubljeno Mater ubozemu Janezu v oskerbljevanje izročil. Zakaj pa je ni izročil bogatemu Jožefu Arimatejcu, ali Nikodemu, ali kakemu drugemu premožnemu prijatlu, kateri bi bil za njo skerbel in jo z vsim bogato previdil? Sv. Avguštin pravi, da tega zato ni storil, ker je njeno ljubezen do uboštva dobro poznal in vedil, da ona hoče vse svoje življenje dni v uboštvu preživeti. — Ljub kristjan! če si ubozega, siromaškega stanú, se po Marijinem zgledu nikar ne sramuj, tega očitno pred svetom spoznavati; zakaj Jezus Kristus je s svojim uboštvom tudi tvoj ubožni stan posvetil, če pošteno, v voljo Božjo vdan v njem živiš, in se vsake krivice skerbno varuješ; krivično, pregrešno bi namreč bilo, ko bi se ti s svojo obleko in v svojem obnašanju pred svetom ubozega hlinil iz tega namena, da bi obilnejši milošnjo prejemal, ker bi s tem v resnici ubogim milošnjo kratil. Tudi ne hrepeni po bogastvu, ker sv. apostelj Pavel piše: „Kteri hočejo obogateti, padejo v

skušnjavo in zadergo hudičevo, in v veliko nepotrebnih in škodljivih želj, ktere potopé človeka v pogubljenje in končanje. Korenina vsega hudega namreč je lakomnost. (I. Tim. 6, 9. 10.) Če te je Bog s časnim premoženjem oblagodaryl, bodi po Marijinem zgledu usmiljen do ubozih, ker Jezus Kristus pravi: „Blagor usmiljenim; ker oni bodo usmiljenje dosegli.“ (Mat. 5, 7.)

Zgled.

Usmiljeni bratje.

V Florenci na Laškem je blizo stolne cerkve neka zlo obiskovana kapela, ktera je lastnina usmiljenih bratov. V nji so vedno na straži udje te bratovšine, kateri se versté po urah, ki so jim od njih višega odločene za stražo in službo. V černo haljo so oblečeni, pa z zakritim obrazom, da jih nihče ne pozna. To so pošteni možje, mnogokrat tudi imenitni gospodje med njimi na straži, katerih naloga je, bolnikom, ubogim na pomoč priskočiti, mertve pokopavati. Kjerkoli v mestu se

kaka nesreča pripeti, bodisi po noči ali po dnevi (n. pr., če kdo na ulicah naglo oboli, ali je od konjev ali voza pomandran, ali če v vodo pade i. t. d.), precej priteče kdo h kapeli nesrečo naznaniti, pozvoni nekoliko na zvon v zvoniku, in če bi takrat tudi nobenega brata ne bilo ondi, kar se pa nikoli ne zgodi, jih v tem trenutku toliko priteče, da zadostujejo, pri nastali nesreči zdatno pomoč skazati; precej se podajo na kraj nesreče z nosilnico, in drugim potrebnim orodjem in zdravilom, ter nesrečnega, če je bolan, v bolnišnico, ako je pa že mertev, v mertvašnico prenesejo. Vsa taka dela keršanskega usmiljenja opravljajo bratje ne le brezplačno, ampak za uboge tudi vse stroške z lastnim premoženjem plačajo. V nekih obljudenih ulicah je padel delavec z visoke strehe na tla; precej pritečejo usmiljeni bratje in odnesejo pokvečenega merliča narprej v svojo kapelo, in od ondod pa na zlo oddaljeno pokopališe. V borno černo halo so oblečeni naj odličnejši možje; imenitni mestjani, plemenitaši so udje te bratovšine.

K temu, večkrat silno težkemu delu pride vsak o času od prednika odločenem. Tudi Leopold II., zadnji nadvojvoda toškanski, je bil delaven ud tega društva. Gotovo je večkrat s pokritim obrazom nepoznan ta blagi knez krasne ulice svojega glavnega mesta prehodil, da je dela keršanskega usmiljenja kakemu revnemu sobratu skazal. Te blagodušne dela vladarja, ktere so bile pred svetom skrite, so gotovo angelji z zlatimi čerkami v bukve življenja zapisali in mu iz njih lepšo krono delali, kakor je bila ona, ktero je kot vladar toškanski na glavi nosil. (Pisatelj te dogodbe je sam videl v Florenci omenjene brate v tisti ponižni obleki take velikodušne opravila opravljati; zapazil je bil pa tudi pri nekterih zlate perstane na rokah in spod halje so se videli zali čevlji in hlače iz drage robe, kar vse pričuje, da so bili bratje res iz imenitnih stanov.) — Kaj pa navdušuje te blage duše, ki bi lahko doma v mehkužnosti živeli, da tako težke dela zavoljo ubogih opravljajo? V njih kapeli imajo podobo Marije Device, pred ktero morajo vsaki dan, kakor

jih versta zadene, na straži biti; ondi pre-
mišljujejo, da je Marija, dasiravno iz kra-
ljeve rodovine, vendar radovoljno uboštvo
izvolila; njo prosijo pomoči in serčnosti v
težkem poslu, in si prizadevajo, vsaj v duhu
ubogi biti in tako Mariji podobni postati.
— Storite tudi vi tako in boste deležni po-
stali obljube, ktero je Božji Sin izrekel,
rekoč: „Blagor ubogim v duhu, ker njih je
nebeško kraljestvo“. Amen.

Molitev.

O nebeška Gospa, ki si s pre-
čudnim zgledom svojega uboštva
nam naj gotovejši pot v nebesa
pokazala, stori, da bo moje serce,
od posvetne nečimernosti ločeno,
le po nebeških dobrotah hrepenelo.
Ti si bila v svojem pomanjkanji
vesela in si se radovala, ko te je
svet za ubogo imel: oh Gospa!
sprosi tudi meni ljubezen do te

tako lepe čednosti, da bom zamogel vsaj poterpežljivo prenašati uboštvo, in da se ga ne bom sramoval. Pristudi mi vse pozemeljsko bogastvo in posvetni bliš: jaz hočem hrepeneti po nebeškem bogastvu, katero je Bog svojim zvestim služabnikom pripravil. O Marija! pomagaj mi to milost doseči. Amen.

Naloga.

Posnemajte Marijino uboštvo, in storite kako milošino revežem.

Tri in dvajseti dan.

Marijina poterpežljivost.

1. Marija je veliko terpela. Pomisli, da za Jezusom noben človek ni tolikanj terpel, kakor presv. Devica. Uboštvo, zaničevanje in bolečine so Zveličarja vse njegovo življenje spremljale; uboštvo, zaničevanje in bolečine so tudi njegovo presv. Mater ves čas njenega življenja spremljale. Kdor je ubog, ima vedno priložnost, v poterpežljivosti se vaditi. Spomnimo se, kar smo zadnjič o njenem uboštvu premišljevali. Nevesta je bila sicer svetega, pa ubozega rokodelca, ki si je mogel s potom vsakdanji kruh služiti. Kolikrat se ji je pripetilo, kakor sploh vsim rokodeljskim deržinam, da ji je vsih potrebnih reči manjkalo. Premišljujmo jo v Betlehenskem hlevu, na begu v Egipt, v delavnici v Nazaretu, in vidili jo bomo v mnozem ter-

pljenji. Pa vse to še ni nič proti temu, kar je poznejše terpela; naj grenkejša zaničevanje in žalosti so jo zadevale takrat, ko je judovsko ljudstvo začelo njenega Božjega Sina preganjati. Oh, kdo je v stanu popisati vse sramotenja, s katerimi je bila obsuta! Mislite si ženo, ktera je mati nar bolj sovraženega in preganjanega sina, ktereга bogati in ubogi, učeni in priprosti, pismouki in svetovni zaničujejo. Taka neusmiljena derhal ni zadovoljna, da le sina psuje, temuč tudi nad njegovo materjo se hoče znositi. In tako se je Mariji godilo; kolikrat je mogla poslušati naj hujše zbadanje, da je mati najhudobnišega sina, ki je zaslužil k sramotni smerti na križu obsojen biti. Oh koliko britkosti je Marija v svojem sercu čutila, ko je vidila svojega Božjega Sina pod križem padati! kako močno se je treslo v britkosti njeno blago materno serce, ko je na njene ušesa došel glas kladva, ko so ga na križ pribijali! Meč žalosti je presunil njeno mehkočutno serce, koje pod križem stala in svojega ljubeznjivega Sina v strahovitnih bolečinah umi-

rati vidila. Lehko bi bila s prerokom Jeremijem zdihovaje klicala, rekoč: „O vi vsi, ki memo greste po potu, pomislite in glejte, če je kaka bolečina, kakor bolečina moja!“ (Žalost. pesem 1, 12.) Marija je bila v morje britkosti in žalosti utopljena, zato jo sv. cerkev Mater žalosti imenuje.

2. Marija je s svojo poterpežljivostjo težave, bolečine in britkosti voljno — molče prenašala. Sv. Bonaventura piše, da prava poterpežljivost obstoji v tistem prenašanju križev in težav. Marija pa ni le molče terpela, temuč terpela je z ljubeznijo, in je želela še več terpeti, ako bi bila Božja volja. Marija je molče terpela; kdaj je ona svoje blažene usta k pritožbi ali godernjanju odperla? Samo k Bogu se je v svojih nadlogah obračala; samo Boga je hotla imeti pričo svojih težav; le pri njem je tolažbe iskala; nikoli ni britkost svojega serca drugim razkladala. — Marija je terpela v nebeškem pokoju; njena blažena duša je bila vedno pohlevna in mirna; zunanje nezgode niso nikoli skalile njenega

notranjega miru. Ona je terpela brez nevolje, brez zamerze do tistih, ki so bili krivi britkost in težav. Njeno krotko serce se ni nikoli raztogotilo nad morivci njenega Božjega Sina; goreče je nebeškega Očeta prosila, naj bi jim njihovo strašansko hudobijo odpustil. Ko je Jezus Kristus na križu za svoje sovražnike mōlil, je gotovo tudi ona z njim vred molila: „Oče odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!“ — Terpela je, hrepeneča še več terpeti; v tem terpljenju je Marija vse druge svetnike presegala, kakor jih je tudi v ljubezni prekosila. Od Marije so se svetniki učili voljno terpeti. Sv. Terezija je zdihovala: „Ali terpeti, ali umreti.“ Sv. Magdalena Paciška je vedno ponavljala: „Terpeti in ne umreti.“ Veliko drugih svetnikov se je veselilo, da so zamogli s terpljenjem Bogu znamenje prave ljubezni razodevati in so si želeli še več križev in bolezni.

Kako pa ti prenešaš majhne križe, ki ti jih Bog pošilja? ali jih nosiš molče ali pa godernjaš zoper Boga in njegovo previdnost? ali jih nosiš mirno, ali pa

razsajaš in se togotiš nad njimi, ki so ti križe naložili? Ali krotiš v sebi merzenje do tistih, ki so morda bili krivi tvoje nesreče? ali pa jim očitaš in jih zbadas? Ali mari ves nevoljen tarnaš pod težo svojega križa, in bi ga rad vsak hip iz ramen otresel in se ga znebil? — „Vojskuj se kakor hraber vojšak,“ piše sv. apostelj, „ker le po tej poti se zamoreš zveličati.“ — „V svoji poterpežljivosti boste posedli svoje duše.“

3. Marija je s poterpežljivostjo nezmerno zasluženje pridobila. Kakor je bila Marija morje britkosti, tako je bila tudi morje zasluženja. Sv. Bonaventura pravi: da poterpežljivost vse druge čednosti v zasluženji presega; zakaj v doprinašanji drugih čednost že natura človeka nekoliko podpira, ker ima nekako nagnjenje do dobrega; v terpljenju pa ga ne podpira, do kterega se naturi vedno grozi in se mu toraj ustavlja. Zatorej pravi sv. Janez Krizostom: da iz ljubezni do Boga terpeti je bolj veličastno, kakor čudeže delati, bolnike ozdravljati, mertve obujati

in angeljsko modrost posesti. Izmed vseh teh del je terpeti naj slavnnejše, ker je naj bolj zaslužljivo. In kaj misliš, ktero izmed toliko čednosti, s kterimi je bila presv. Devica, ko s toliko biseri, ozaljšana, je ona v vsem svojem življenji naj pogosteje doprinašala? Gotovo poterpežljivost. Njeno življenje je bilo iz samih del poterpežljivosti zvezano. „Kakor cvetlica med ternjem raste, tako je tudi blažena Devica na tem svetu med britkostmi rastla,“ tako je bilo namreč sv. Brigiti razodeto. — Ko je bil pa napočil čas terpljenja in smerti njenega Božjega Sina, se je ono ternje v ojstre meče spremenilo, ki so njeno serce presunjali in mučili. Po njegovem vnebohodu se je bilo mučeništvo spremenilo v hrepenenje, z Jezusom se združiti; pa to hrepenenje se ji ni bilo kmalo spolnilo, tako da je bila od začetka do konca svojega življenja v vednem terpljenji. Ako je toraj naj bolj zaslužljivo, če kdo iz ljubezni do Boga voljno terpi, kdo je tedaj v stanu zapopasti, koliko zasluženja si je presv. Devica nabrala v toliko letih svo-

jega življenja, v tako grozovitnih britkosti, s svojo tako čisto in stanovitno poterpežljivostjo? Izverstna je bila njena poterpežljivost, izverstno je bilo tudi njeno zasluženje; sam Bog zamore vse to spoznati. Bog jo je storil Kraljico mučnikov zavoljo toliko britkost, ktere ji je poslal, pa storil jo je tudi Kraljico svetnikov zavoljo velikanskega zasluženja, ki si ga je s poterpežljivim prenašanjem vsih britkost pridobila.

Oh koliko tolažbe zamoreš zajemati iz tega premišljevanja! V svojih križih se oziraš le na težo in grenkost in prevdarjaš le trud, ki ti ga prizadevajo, pa ne gledaš na zasluženje, ktero ti križi prinesejo. Vsako še tako majhno djanje poterpežljivosti ti pridobi novo zasluženje in sleherno te povzdigne na viši stopinjo tvoje prihodnje slave v nebesih. Ako si tedaj prizadevaš, vse križe in težave, ki ti jih Bog pošilja, voljno prenašati, si spletaš tukaj na zemlji — da sam ne veš kdaj in kako — venec zasluženj, kateri se ti bo v nebesih spremenil v neizvenljivi venec

večne slave. Terpljenje sedanjega časa se ne da primerjati s prihodnjim veličastvom, ktero se bo nam razodelo," piše sv. apostelj. Priporočuj se Mariji Devici, naj bi ti sprosila gnado poterpežljivosti.

Zgled.

Zveličana Katarina iz Ereve.

Iz mladih nog je zvelič. Katarina nosila v svojem sercu otroško ljubezen in pobožnost do presv. Device Marije in posebno je rada in pogostoma sv. roženkranc molila. Ko je bila dorastla, je postala nuna v redu sv. Dominika in je z molitvijo sv. roženkranca obilne milosti za svoje lastno in za zveličanje drugih prejemala. V samostanu je imela nalogo, da je móгла po mestu milošnjo za podporo ubogih pobirati. Prigodilo se je, da je neki dan šla prosit v mesnico k nekemu mesarju, pri katerem je dosihmal skoraj vselej kako milošnjo dobila; pa ta dan ni imela njena prošnja dobrega vspeha; bodisi, da je prišla o neprilичnem času, ali da je postala na-

dležna, mesar je bil ne le nevoljin, temuč razkačen, tako da v jezi zgrabi umazane volovske čeva, in jih nuni v obličje verže, ter jo ž njimi vso ogerdi. Letó surovo obnašanje poterpežljive Katarine ni nič razburilo; temuč gre drugi dan k temu mesarju, ga preponižno prosi odpušanja, kakor bi ga bila ona razžalila in mu roženkranc v njegove roke položi. Mesar je bil vsled njene junaške velikodušnosti tako omečen, da ji je obljubil, vsak dan roženkranc moliti, in jo zanaprej vselej bogato obdarovati, kadar ga bo prišla za uboge prosit milošnje.

Molitev.

O Gospa moja! groza in sramota me spreleti, ko vidim, da si bila v tolikih britkostih vsa mirna in poterpežljiva, jaz pa ne morem svojih majhnih križev voljno prenašati. Pri vsaki nadlogi in zopernosti me nevolja obide, da začnem

tarnati in godernjati; jeza me tare in mi tako pomnoži moje nadloge. O milostljiva Gospa! podpiraj mojo slabost in stori, da spoznam visoko ceno te tako potrebne čednosti, s katero si zamorem nebeško veličastvo pomnožiti. Zanaprej se hočem premagovati, da bom svoje strasti zateral in da bom voljno terpel. Podaj mi svojo roko, in s tvojo pomočjo podpiran bom zamogel sam sebe premagati. Amen.

Naloga.

Darujte Mariji vse svoje nadloge in zopernosti, ki vam jih vaši sovražniki napravljajo; prosite jo poterpežljivosti in recite: Tolažnica žalostnih, za nas Boga prosi!

Štir in dvajseti dan.

Marija, pomoč kristjanov.

1. Marija varuje kristjane krivoverstva. Peklenski sovražnik si zmirom prizadeva, ljuliko med pšenico sejati na evangeljskem polji, t. j. zmote in krivovere med kristjane trositi, da bi jim nar dražji dar sv. vere zblodil in jo jim vzel. O s kakošno zvijačo in s trudom se napenja, da bi jih zapeljal v zmote! Kaj pa Marija o tacih nevarnostih dela? Marija, ki je varhinja, besednica in mati keršanskega ljudstva, kristjanom vero oživlja, upanje poterjuje, omahljive oserčuje, k gorečnosti spodbada in jim je močna obramba. S tim še ni zadovoljna, temuč spodbada pobožne duše k gorečnejši molitvi za vterditev in brambo sv. vere, svoje zveste služabnike vzbuja k pridnemu delovanju, in učene navdušuje, da naj v spisih res-

nico sv. vere branijo, dušne pastirje pa vnema, da naj svoj glas povzdigujejo zoper zmote. Marija je zvijače sovražnikov zakrila, in mnoge podučevala kako naj krivovero in zmote zatirajo. Tako je z nebes prinesla sv. Gregorju škofu spis vere, s katerim je svoje ovčice tadanjega krivoverstva obvaroval; sv. Janeza Dzmaščana je navduševala k pisanju zoper zatiravce svetih podob, in mu pricelila desno roko, ki mu je bila po nasprotnikih odsekana; sv. Dominika je učila sv. roženkranc, s katerim je zmoto krivovercev zatiral; sv. Ignacija je učila, kako naj se Lutru in Kalvinu ustavlja; in enako je še toliko drugih sv. mož navduševala. Sv. cerkev je očitno zpoznala Marijino roko v zatiranju krivih naukov in zmot, in toraj jo v svojih molitvah pozdravlja: „Veseli se, Devica Marija, ker sama si vse krivoverstva na vesoljnem svetu zaterla“.

Marija je bila po svojem brezmadežnem spočetju sterla glavo peklenški kači, in jo vsakikrat stare, kadar jo zoper svojo izvoljeno ljudstvo vzdiguje. Srečne so dežele,

ki se Marijinemu varstvu izročujejo! strupena sapa peklenške kače jih ne bo okužila. Marija jim bo pomagala nepokvarjeno ohraniti sveto vero, ki je korenina vsega blagra. O da bi se vendar vselej keršansko ljudstvo vredno storilo, tako mogočne pomoči, in v vsaki nevarnosti k Mariji pribežalo! Pa Bogu bodi potoženo! pobožnost do Marije je po nekterih krajih pojenjala, in začjenja ugasevati! So stariši, ki v otroška serca ne vcepujejo ljubezni do Marije, ki odrašenih zanjo ne vnemajo; nekteri se sramujejo za častivce leté preblazene Gospe spoznani biti, njene podobe se iz hiš brezbožnih imenitnežev odpravljajo, namesto njih se nesramne podobe obešajo. Ali se je tedaj čuditi, da satan zmirom večjo moč in oblast dobiva, in sv. vero po družinah, mestih in deželah pokvarja? Satan dobrot ve, in je večkrat očitno pripoznal, da Marija njegovo prizadevanje nar bolj ovira in uničuje, in da mu je ona grozno veliko duš iz njegove oblasti izpulila; toraj on svoje priveržence vedno

hujska, da bi na svetu Marijino češenje zadušili, in njene podobe odpravili.

Ravno v sedanjem času je začela ta peklenska kača, posebno na Nemškem, Laškem in drugod svojo glavo kviško vzdigovati, in bi rada katoličanstvo zaterla, krivovérstvo pa razširila in uterdila. Marsikteri maloserčen bi utegnil res misliti, da se bodo satanovi naklepi izveršili; krivoverske vlade zatirajo, namreč katoličane, kar le morejo: škofo in duhovne zavoljo sv. vere zapirajo, ki ne smejo maševati, ne Božje besede oznanovati, ne bolnikov obiskovati, — cerkve katoličanom jemljejo in jih razkolnikom v rabo in last dajejo. Toda nič ne bodo opravili, zastonj se napenjajo; ker Marija je pomoč kristijanov. Mesca avgusta lanskega leta se je večkrat zaporedoma pri nekem studencu v Marpingenu na Pruskem otrokom in odraslenim prikazala, in ljudem zapovedala, da naj se v tej stiski k njej obernejo, in skozi 8 dni po trikrat na dan molitev: „Pod tvojo pomoč“ odmolijo. Ljudje so začeli na ta kraj romati, kjer se tudi čudovite

ozdravljanja godé. Satan se močno boji, da bi se ondi ne zidala Marijna cerkev, v kateri bi romarji sebe, svoje in deželo Marijinemu varstvu priporočevali, in da bi se tako njegova dozdej silno bogata žetev za pekel ne zmanjšala, in je toraj svoje priveržence našuntal, da bi ljudem zabranili, tisti kraj obiskovati. Krivoverska vlada je tudi zares žandarjev na oni kraj poslala, ki romarje s silo odganjajo, in jim ondi moliti branijo. — Toda Marija bo gotovo vse sovražnike svoje in svete cerkve premagala, ker Ona vernike preganjane podpira.

2. Razvidno je že iz tega zgleda, kako močno se Marija za vse preganjane kristjane poganja in jih brani. Koliko kervavih preganjanj je že bilo, in povsod se je mogočna roka Pomočnice kristijanov pokazala. Rimski papeži, ki so naj zanesljivejše priče, poterjujejo, da je ona večkrat čudovito na pomoč prišla. Ona je zadušila hude nevihte, ki so v času papeža Pavla II. keršanstvo stiskale; ona je ozdravila rane, ktere je bilo razkol-

ništvo skoz 50 let pod papežem Bonifacijem VIII. sv. cerkvi vsekalo; ona je otela sv. cerkev pod papežem Gregorjem IX. od sovražnikov zatirano; ona je pridobila zmago kristjanom nad krutim turkom, ki je kristijane pod papežem Pijem V. preganjal, stiskal in moril. In sedanjega sv. Očeta Pija IX. ali ni že tolikrat iz rok njegovih sovražnikov otela? in mu bo gotovo k sijajni zmagi zoper njegove preganjavce pripomogla. Toraj so ji pa tudi kristijani iz hvaležnosti toliko spominkov postavili, in sv. Cerkev jo v litanijah imenuje in na pomoč kliče „Pomoč kristjanov“; in da bi svoje vernike k priporočevanju letej mogočni Pomočnici spodbujala, je posebni praznik odločila, katerega ravno danes obhajamo. — Nikar pa ne mislite, da je ona le takrat in le tolikrat kristjanom pomagala, ko se je njena pomoč očitno razodevala; ne, ampak Marija je še veliko večkrat pomoč skazala, ko mi še vedeli nismo, da je od nje prišla. Ako bi mogli vse spregledati, bi mogli pripoznati, da je ni bilo nobene zmage

kristijanov zoper sovražnike sv. vere, h kateri bi ona ne bila pripomogla. — Ker so sedanji časi tako razburjeni, in se vera od sovražnikov tako zaničuje in napada, nikar ne obupajmo, temuč pomislimo, da je sv. cerkev vojskovalna, ktera večkrat tako rekoč omaguje v terpljenji, pa slednjič vendar le gotovo zmaga. Bolj ko se stiske množé, moramo tudi mi upanje in molitve pomnožiti, ker molitev še ni zgubila moči, in roka Marijina tudi ni še prikajšana.

Pobožni cesar Bazilij je bil poseben častivec Marijin, in je z njeno pomočjo vse dosegel, kar je želel. Prigodi se, da je l. 886. prejel od kneza neverskih Saracenov iz mesta Tarsa gerdo pismo, v katerem je ne le njega, ampak tudi Božjega Sina in posebno pa Marijo Devico psoval in zaničeval. On zbere svojo majhno armado, se priporoča Mariji, se poda v njeno cerkev, ter obesi tisto zaničevalno pismo na vrat lesene Marijine podobe, in moli k nji takole: „Sv. Mati Božja, tukaj imaš kletvine trinoškega nevernika, s kte-

rimi oskrunja veličanstvo tvojega Božjega Sina, tvojo lastno čast, in slavo naše sv. vere; pomagaj mi, da ga premagam!“ Ko je te besede odmolil, ukaže dati znamenje na vojsko, se postavi ko vojskovodja na čelo svoje armade, in neustrašljiv, z zaupanjem v Marijo, vdari na krutega in močnejšega sovražnika, ter ga popolnoma razžene in premaga. — Peklenski sovražnik tudi nas napada: pribežimo k Mariji, in bomo njega in njegovo armado premagali,

3. Marija pomaga v splošnih nadlogah. O vsaki sili: o času lakote, kuge, vojske, potresa, suše, moče, priteče keršansko ljudstvo k Mariji, ter steguje k nji roke, in jo prosi pomoči. Berači tečejo sicer po vseh hišah, kjer se jim zdi, da bi kako milošnjo dobili; vendar pa najrajše in z naj večjim zaupanjem gredo v tiste hiše in k tistim osebam prosit, pri katerih so naj večkrat in naj obilnejšo milošnjo prejeli. Tako tudi kristijani prosijo vse svetnike pomoči, vendar naj rajše pritečejo k Mariji, ker vedo, da so pri nji že toli-

krat uslišanje našli, in imajo terdno zaupanje, da tudi sedaj od nje ne pojdejo prazni. Oni tako ravnajo, kakor otrok, ki je od očeta tepen, k materi pribeži, in pod njenim krilom zavetja in brambe iše. In zakaj? Ker pri materi vselej pomoč najde. Zato si pa tudi dežele in posamezne osebe prizadevajo, varstva Marijinega se zagotoviti; zato so si jo mesta, vasi in kraljestva izvolile za svojo Pomočnico. Ni ga naroda keršanskega na svetu, ki bi se ne bil njenemu varstvu izročal.

Pojdi in prašaj, zakaj je toliko cerkvá in kapel Mariji v čast sezidanih. toliko spominkov postavljenih; zakaj toliko njenih praznikov, — — in zvedel boš, da zato: ker je bil ta ali uni kraj po Marijini prošnji kake hude nadloge otet. — V unem mestu so kužne bolezni hudo razsajale, v tem pa lakota ljudi morila; tukaj je strašna suša žugala vse pridelke posmoditi, — tam pa obilno deževanje in povodenj vse pokončati. Pritekli so ljudje v nadlogah, ali posamezni ali v procesijah, k Mariji, in vselej so ali precej ali čez

nekoliko časa, in večkrat čudovito, pri nji pomoč zadobili.

Ljudje niso vselej tako navdušeni, da bi vsi Marijo iz zgolj ljubezni do njene slave in visokosti častili; in ker jo pa vendar tako močno časté, je to očitno znamenje, da pri nji tudi lastnega dobička ali prida išejo in zadobivajo. Učimo se tedaj, koliko pomoči zamoremo od Marije pričakovati, kadar nas reve in nadloge stiskajo, in vselej pribežimo k nji s ponižnim pa skesanim srcem. Bog se ne spremeni; on nas zavolj naših grehov tepe, in hoče potolažen biti; in kdo ga bo potolažil? Blagor nam, ako bo njegova presveta Mati za nas prosila! Toda kaj se stori dandanes, da bi Marijno pomoč dosegli? kje so očitne in posamezne molitve, dobre dela, pokore in obljube? o kakošna malomarnost in mlačnost! Ti zdi-huješ in obupuješ, vsakemu svojo nadlogo tožiš, in povsod pomoči išeš, le ondi ne, kjer je gotovo dobiti moreš, le pri Mariji ne, ktera je nam kristijanom v Pomočnico dana. O pritecimo tedaj radi in vselej k

nji, posebno v napadih zoper sveto vero, prosimo jo zmage v vojskovanji zoper dušne in telesne sovražnike, prosimo jo za se in za druge, ker ona je nam od Boga v Pomočnico dana, kličimo večkrat k nji: Pomoč kristijanov, za nas Boga prosi!

Zgled.

Ozdravljeni fantek.

V mestu Gemoni, na Laškem, je opoldne nekega jesenskega dne l. 1862. neki fantiček, z imenom Henrik, veselo igral na vertu; nagloma je bil od mertuda zadet, da mu precej poklicani zdravnik ni hotel nobenega zdravila dati, češ, da njemu nobena reč ne more več pomagati, ker njegova bolezen je tako nevarna, da se njegovo življenje ne šteje več po urah, ampak le po trenutkih. Vendar ga zvečer še obiše, in se močno začudi, ko ga še živega najde; toraj fantiču nektare zdravila zapiše, pa s tako slabim vspehom, da so čez dva dni bol-

niku mogli sv. poslednje olje podeliti. Žalostni starši vendar niso popolnoma obupali, temuč storé obljubo Mariji Pomočnici v mestu Špoletu, v katerem se je v neki cerkvi njena podoba posebno zaupljivo častila, in z veliko pobožnostjo pričnejo devetdnevenco.

In glejte čudo! po 60 urah, v kterih je bil ubogi Henrik v vedni smertni nevarnosti, in ni razun rahlega dihanja nobenega družega znamnja življenja razodeval, — je prišel k zavednosti, je oči odperl, in kako besedico izgovoril. In po končani devetdnevnici je fantek popolnoma ozdravel, tako da je že po stopnicah tekal, in pri mizi jedel. Zdaj se pa prizadevajo pobožni stariši storjeno obljubo vestno izpolniti; precej se podajo na Božjo pot k Mariji Pomočnici v Špoletu, vzamejo obilnih daril, katere ji v zahvalni dar nesejo, in tudi ozdravljenega sina seboj peljejo. Ko pridejo v cerkev in pokleknejo pred milostno podobo Marijino, se ji serčno in ginljivo zahvalijo za milost z besedami (na katere posebno opozorujem vse tiste,

ki so od nebeške Pomočnice sebi ali svojim ljubo zdravje ali kako drugo milost zadobili), namreč: „Brezkončna zahvala ti bodi, naša ljuba Pomočnica! ti si tega nedolžnega sina telesne smerti otela; oh, otmi ga, te prosimo, toliko bolj dušne smerti, to je greha, vse dni njegovega življenja! Ti si ga nam ohranila, torej ga tebi vsega darujemo, tvojemu varstvu ga izročimo, in bodi mu ljubeznjiva mati“.

Zgledujte se tukaj, kako morate od Marije si zadobljene milosti obračati, in kako se ji zahvaljevati. Pa kaj se godi? Ravno nasprotno. Vi stariši ste pri Mariji sprosili zdravje svojim otrokom, ktere pa večkrat ne za nebesa, ampak za svet in za pekel izrejate, ker jih morda greha ne varujete, jim slabe zglede dajate in tako lete od Marije vam ohranjene otroke namesto Mariji le satanu darujete! Tebi, o kristjan, je Marija tvoje bolne noge, oči ali druge ude ozdravila, pa z ozdravljenimi nogami po grešnih potih stopaš, in z zdravimi očmi zavidljivo in nesramno pogleduješ. Nekdo jo je prosil za boljši

službo, za srečno rešitev kake zapletene pravde, in je bil uslišan; pa v novi sreči, v blagostanji se gizdavo in prevzetno obnaša. Ves obupan zdihuje kmet ob času suše k Mariji za potrebni dež, in za blagoslov pri poljskih pridelkih, ktere mu ona tudi sprosi; toda potem obilne pridelke v požrešnost in zapravljivost obrača. — Ali se je potem čuditi, ako Marija nas večkrat ne usliši, ker previdi, da bi dodeljene milosti napak obračali? — Popravimo toraj svojo nezvestobo, in s terdnim zaupanjem zdihnimo k Mariji:

Molitev.

O sv. Mati Božja in mogočna Kraljica nebeška! prepričani smo, da en sam tvoj zdihljej, en sam tvoj pogled k tvojemu Božjemu Sinu več premore, kakor združena prošnja vsih drugih svetnikov. Pod tvojo mogočno pomoč pribežimo v vsih dušnih in telesnih nadlogah,

posebno pa se ti priporočamo v strašni smertni uri, ko bodo nas najhujše sile stiskale, in nam nihče pomagati ne bo mogel. Vzemi nas v svoje mogočno varstvo in reši nas vseh nevarnost, o dobrotljiva in blažena Devica Marija! Amen.

Naloga.

Molite 3 Češenamarije za odvernjenje vojske in žalostnih časov, in recite 3krat: „Pomočnica kristjanov, za nas Boga prosi!“

Pet in dvajseti dan.

Marijina sramožljivost.

1. Marija je bila sramožljiva v pogledu. Pomisli, kako skerbno je Marija svojo sramožljivost varovala, predragi biser svojega devištva. Zdi se, da bi se ji ne bilo treba tolikanj bati za zgubo devištva, ker jo je bil Bog s tolikimi prednostmi obdaril. Spočeta brez madeža izvirnega greha, rojena v milosti, napolnjena s sv. Duhom, česa bi se ji bilo bati? In vendar je bila tako skerbna v berzdanju svojih počutkov in posebno oči, ki so vrata v naše serce in našo dušo, gotovo tudi nam v izgled, da jo v tem oziru zvesto posnemajmo. Kakor nekdanj Job, je gotovo tudi Marija rekla: „Zavezo sem storila s svojimi očmi!“ Toraj je pa tudi sv. katoliška cerkev o vseh časih in o vseh prilikah Marijinega življenja dajala njene po-

dobe tako pristojno slikati, da nam njena sramožljivost lahko v oči šine; slikana je namreč Marija takó, da ima svoje oči, ali na tla, ali v svojega Sina v naročji vperte ali pa kviško proti nebesom povzdignjene, kakor da bi molila ali svete reči premišljevala. Premišljujmo Marijo, ko je hodila pod milim nebom, ali po ulicah, ali ko je bila v hiši ali v tempelju, v samoti ali v družbi, povsod jo najdemo sramožljivo in boječo. Zmirom jasnega obličja, pa s pobešenimi očmi; nikoli se ni drugim na pogled nastavljala, pa tudi ne drugih ogledovala. Samoto je ljubila, bila je vedno zbranega duha, vendar se pa ni ogibala takih društev, v katerih je zamogla reveže tolažiti, ali katero drugo delo usmiljenja skazati in za blagor lastne duše skrbeti. Toraj je svojo teto Elizabeto obiskala, šla je v Kano na ženitnino, bila je med množico ljudi, ki so Božjo besedo njenega Sina poslušali; pa vselej se je takšna prikazala, da je bila njena sramožljivost drugim v naj lepši zgled.

Tako tedaj je sv. Devica vsim, mladim in starim, modrim in priprostim lep zgled sramožljivosti dajala. Kdor izmed nas po Marijinem zgledu svojih oči ne berzda, pade v skušnjave, iz skušnjav v slabe misli in želje, iz poželjenja v djanja. O koliko jih je po enem samopašnem pogledu zabredlo v naj ostudnejše grehe! Kaj je pripravilo v tako strašanski padec kralja Davida, ki je bil popred Bogu tako prijeten in se je z naj lepšimi čednostimi odlikoval, ki je pa potem postal prešestnik in morivec? En sam samopašen pogled ga je vergel. Kar se je Davidu pripetilo, se pripeti toliko in toliko drugim, ki so poprej naj sijajniši zgled čednosti in svetosti dajali. Berzdaj tedaj svoje oči, ako nočeš zgubiti gnade Božje. Kdor v svetilnici luč nese pod milim nebom, skerbno zapre vratca svetilnice, da mu veter luči ne ugasne. Ti, o kristijan, nosiš v svojem sercu luč gnade Božje. Ako pa svojih oči, ki so vrata v tvojo dušo, skerbno ne varuješ vseh nečimernih pogledov, bo veter posvetnega duha skoz nje šinil in ti ugasnil

luč nedolžnosti in vsih čednost. Posnemaj zgled Marije, ki se je bala celo angelju pogledati v obličje.

2. Marija je bila sramožljiva in zmerna v govorjenji. Marija je le malo govorila in še tedaj je bila previdna. Sv. Epifanij piše: „Marija je bila zelo priljudna, pa je le malo in potrebno govorila, tako da je s svojo modrostjo vse vnela, ki so jo poslušali.“ — Premišljuj, kako se je Marija obnašala, ko jo je angelj Gospodov imenoval: gnade polno, blaženo med ženami, in je njeno visokost oznanil; kaj je Marija takrat počela? Sv. evangelij pove: „Ona se je prestrašila nad njegovim govorjenjem in je mislila, kakošno je to pozdravljenje.“ Tedaj so jo mnoge misli obhajale, in je nekoliko časa molčala. O kako bi bila vsaka druga o enaki priliki angelja to in ono popraševala, se mu zahvaljevala in uklanjala! Vsled trdnega sklepa, da se noče z nobenim drugim ko z Bogom pomenkovati in razveseljevati, da se hoče vsih posvetnih šeg ogibati in vedno nase paziti, — vsled tega je bila

zavoljo angeljevega obiskanja osupnjena in preplašena in ni hotla nobene besede spregovoriti. Še le potem, ko ji je angelj svoje poslanstvo in veliko skrivnost razodel, je svoje usta odperla, pa je le malo in samo potrebne besede spregovorila, s katerimi mu je obljubo devištva in pokoršino do Boga naznanila. In ali je mogla na ženitnini v Kani s krajšimi besedami naznaniti potrebšino svatov, kakor da je rekla: „Glej, vina nimajo?“ — In ko je bila Jezusa v tempelju našla, ali je bila v stanu svojo žalost z manj besedami razodeli, kakor: „Sin, zakaj si nama tako storil? Glej! tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala.“ — Ravno tako so besede, ktere je bila pri obiskovanji Elizabete izrekla, naj lepši zgled nebeške zmernosti v govorjenji: ali so zamogle bolj poštene, bolj svete biti? — — Ako hočeš dopasti Mariji, posnemaj jo v tem, da svoj jezik berzdaš: kdor namreč veliko in brez potrebe govori, gotovo v marsiktere grehe pade. Toraj pravi sv. Duh: „Veliko govoriti ni brez greha.“ (Preg. 10, 19.) In pa res,

kdor veliko govori, tudi večkrat laže, opravlja, kvanta, se baha i. t. d. Večkrat se utegneš kesati, da si preveč govoril, le malokrat pa, da si molčal. Koliko nepotrebnih, nečimernih, krivičnih, lažnjivih in razžaljivih besedi ti vsak dan iz ust uteče! In vendar boš mogel od vsake nepotrebne besede odgovor dati. Prosi tedaj presv. Devico, naj obvaruje in obstraži tvoje usta, da ne bodo nobene nepotrebne in pregrešne besede izrekle.

3. Marija je pa bila tudi sramožljiva v obnašanji. Pomisli, da sramožljivost ne berzda samo oči in jezika, ampak vse zunanje obnašanje in gibanje človekovo. Iz zunanjega lepega zadržanja se lahko sklepa na notranje, in tak človek tudi v drugih pobožne misli zbuja. O kako se je Marija v tem odlikovala! Samo pogledati jo, je človeka že nagnilo, da je mogel nad njo sterméti in jo spoštovati; svoje obnašanje je vravnavala po zdravi pameti in po Božji volji. Sv. Epifanij piše, da se je Marija od mladih nog vedno tako spodobno vedla, da so jo vsi ko čudež sramožljivosti

imeli. Njena postava ni bila mehkužna, njena hoja ni bila ošabna, njen glas ni bil razposajen: vse zunanje je bilo živa podoba njene notranje lepote. Kako boječa je stala pred angeljem, kako ponižno je sedela na ženitnini, kako zamišljena v nebeške skrivnosti je stopala čez Judovske gore, ko je šla svojo teto Elizabeto obiskat! Kako sramožljivo se je obnašala, ko je navadne dela opravljala, ko je Detetu Jezusu stregla! Pa nikar ne ostanimo samo pri občudovanju njene sramožljivosti, temuč prizadevajmo si, jo v vsih primerljajih in okolišinah tudi posnemati in tudi druge k posnemanju spodbujati.

Zvesti Marijini služabniki so to Marijino čednost na tanko posnemali. Omenim samo sv. Alojzija, ki je bil obljubo storil, da hoče devišтво in čistost ohraniti; po Marijini priprošnji je angeljsko čistost vse žive dni neoskrunjeno ohranil, ker je bil storil sklep, da hoče Marijino sramožljivost v pogledu, govorjenji in v vsem obnašanji posnemati. Nikoli ni poslušal spotikljivih besedi in v pričo njega se tudi nobeden

ni prederznil naj manjše take besede spregovoriti. On je vedno molčal in le takrat govoril, kadar ga je dolžnost in potreba vezala, pa je vsako besedo dobro pretehtal, preden jo je izrekel. Posebno je pa svoje oči berzdal, tako, da si še celo svoje lastne matere ni upal pogledati. Bival je ko častni blagič (gospodič) na španjskem kraljevem dvoru in je svoje oči tako krotil, da ni poznal avstrijske cesarice Marije, dasiravno je velikokrat v njeni družinji bival. Prigodi se, da mu je bilo nekdam pri otroških igrah naloženo, da bi bil na steni senco neke nedolžne deklice poljubil; svetnik pa od sramožljivosti obledi, uteče, in od tistihmal ga nikoli več niso mogli ne k tisti, ne k drugi šaljivi igri napraviti, ker je spoznal, da v nji pretí nevarnost njegovi tolikanj ljubljeni čistosti.

Ako hočeš biti zvest služabnik Marijin, berzdaj in kroti svoje počutke in obleci sramožljivost. Nikar ne misli, da je to malenkost, ako svojim očem vsakoršne nečimerne poglede dovoliš, s svojim jezikom šale uganjaš in ušesa nepotrebnim besedam

odpiraš. Znabiti, da klečiš pred Marijinim altarjem in vidiš, kako so njene sramožljive oči na njenih podobah v tla obrnjene, ti pa ravno takrat, — ko moliš, hočeš s svojimi očmi vse viditi, kar se okoli tebe godi. To se ne pravi njo častiti in ona ne more nad tabo in nad tvojo samopašnostjo se veseliti. Pobožne duše se že po zunanjem obnašanju od posvetnih otrok razločujejo. Ako nočeš veljati ko posveten, ampak ko Marijin otrok, posnemaj jo v sramožljivosti.

Zgled.

V ognjeno peč verženi otrok.

O času, ko je očak Mena vladal cerkev v Carigradu, je bila navada v tem mestu in po drugih krajih na Jutrovem, da so nedolžni otroci po maši povžili sv. hostije, ki so pri sv. obhajilu ostale po razdelitvi med odrastle kristijane. S temi otroci pride neki dan tudi judovski otrok, sin nekega steklarja po rokodelstvu, in je tudi ž njimi vred prejel ostanke sv. obhajila. Ko domu pride, pove očetu v otroški

priprostosti, kar se je bilo pripetilo. Letá pa, ker je bil terdovraten jud, in ves goreč za svojo vero, se nad svojim sinom silno raztogoti in v svoji satanski zdivjanosti ga verže v razbeljeno steklarsko peč.

Kmaló potem pride mati domu, praša po otroku in ker o njem nič ne more zvedeti, preteče skoraj vse mesto, in poprašuje v britkosti matrne ljubezni po vsih krajih po zgubljenem fantiču, toda zastonj. Poslednjič gre tudi mimo steklar-nice, ter zdihuje in kliče. Kar na enkrat zasliši glas, ki jo mater imenuje; precej spozna, da je to glas njenega sina, pa kako silno se prestraši, ko se prepriča, da ta glas iz steklarnice prihaja; hitro priskoči, ter s takošno močjo, kakoršno ji je le materna ljubezen zamogla podeliti, odpre vrata, in kako ostermi, ko vidi sin-čeka vsredi plamena zdravega in veselega stati. Polna strahu in veselja skliče so-sede, naj čudež gledajo, ter so otroka ne-poškodovanega iz peči izlekli in ga iz-praševali o dogodku. Fantič pripoveduje: da ga je bil njegov oče v peč vergel, ker

se je bil Božje službe kristijanov vdeležil; neka prelepa gospa, obdana z blišečo svetlobo, mu je na pomoč prišla, ga s svojim plajšem ogernila, da mu plamen ni mogel škodovati. Pristavil je še to, da je bila tista gospa prav podobna podobi, ki jo je videl v cerkvi kristijanov, pred katero je z drugimi otroci klečal in prav ginljivo vanjo gledal. Bila je pa ta podoba v cerkvi podoba presv. Device.

Ta dogodek so precej naznanili cesarju in patrijarhu. Nesrečni oče je bil ko otrokomorec k smerti obsojen, mati in sin sta pa sv. kerst prejela; vse ljudstvo je Boga hvalilo in Marijo preslavljaló za voljo milosti, katero je ona tudi takim skazala, ki je še prav ne poznajo.

Molitev.

O podoba sramožljivosti in poštenosti, Devica prečista! Groza me obide, ko se vidim tako ognjusnega pred tabo stati; ti polna mi-

losti si imela takošno skerbljivost za berzdanje svojih počutkov; — jaz poln grehov, pa brez vse čujočnosti nad njimi! Ti tako varna v pogledu, tako modra v govorjenji in tako previdna v vsih svojih delih, da si pri Bogu veselje, pri ljudeh pa občudovanje zadobila; — jest pa tako nepremišljen in razposajen, da pri Bogu in pri ljudeh v zamero pridem! Obžalujem, o Gospa, da sem svojim počutkom vso razberzdanost dovolil in pred tabo klečé ti danes obljubim, da hočem posihmal z večjo skerbljivostjo nad svojimi pučutki čuti. Po tvojih deviških očeh, po tvojem blaženem jeziku in po milosti, ki je vse tvoje djanja spremlevala, te prosim, o prečista Devica, pomagaj mi, da postanejo

sramožljivi vsi moji počutki, da ne bom s svojim obnašanjem nobenemu v spodtikljej, temuč vsem v lep zgled služil. Amen.

Naloga.

Kadar delate, greste, ali počivate, ponovite v sercu besede: „Bog me vidi,“ k Mariji pa zdihnite: „Oberni k nam svoje milostljive oči!“

Šest in dvajseti dan.

Marija naše upanje.

1. Marija pozna vse naše potrebe. Pervi pogoj, pod katerim smemo od koga pomoči upati, je ta : da naše potrebe pozna ; sicer ne bo omečen k usmiljenju ; saj tudi tebe ne omeči ubožec, bodisi še tako potreben, ako ne poznaš in ne veš njegovih potreb. Pri Mariji se ni tega bati ; ona vidi po Bogu vse naše potrebe, sliši vse naše molitve ; ona ne zgreši nobenega zdihljeja, nobene prošnje. Ako Bog angeljem, ktere nam je za varhe dal, razodeva naše potrebe, zakaj bi jih prikrival Mariji, kateri je skerb za zveličanje nas vsih bolj živo priporočil, kakor angeljem varhom skerb za vsakega posameznega ? Zatoraj ona vidi vse naše potrebe, vse zadeve naše duše ; nji so znane vse naše nevarnosti, vse skušnjave in britkosti. Nikar se ne boj, da bi ne poznala tvojih nadlog, pozna

jih dobro z vsemi grenkostmi; nikar ne misli, da bi ne slišala tvojih zdihljejev, dobro jih sliši in nobenega ne presliši. Ako druge ljudi kaj prosiš, se večkrat primeri, da te ne zastopijo, ker jim svojih potreb ne znaš prav razložiti, ali da pozabijo na tvoje prošnje in zato nisi uslišan. Pri Mariji ni tako; ona te dobro zastopi, akoravno bi ne znal prav govoriti; ona ve, česa jo prosiš in česar nar bolj potrebuješ, še preden si začel svoje prošnje razkladati. Kakor izurjeni zdravniki precej spoznajo nekatere bolezni, da le bolnika zagledajo, še preden jih ta začne razkladati; ravno tako sprevidi tudi Marija ne le nekterih, ampak vse dušne in telesne potrebe pri vsakem prosilcu, še preden jih začne razgrinjati. Ali mar nisi še nikoli skusil, da je ona natančno poznala tvoje reve in potrebe? O kolikrat si se zaupljivo vergel k njenim nogam in ona ti je po notranjem glasu dala na znanje, da ona vidi vse tvoje grenkosti, ter ti je pomoč obljubila! Majhni otroci ne znajo prav prositi, pa ljubeznjiva mati

jih dobro zastopi, ter jim da, česar želijo in večkrat še kaj boljšega. Marijini otroci smo vsi, in večkrat ne znamo prav prositi, toda ona bere naše potrebe že na obrazu in večkrat nam še kaj boljšega da, kakor smo pričakovali. Večkrat si klečal pred njenim oltarjem ali podobo, ter si se potolažen domu vernil in glej, še tisti dan ti je nenadoma naklonila kako milost in ti pomagala v kaki posebni potrebi, ktere še sam nisi poznal. O kako tolažljivo je toraj, da moremo zaupati v Marijo, ktera nas vsak čas, na vsakem kraju, v vsih zadevah vidi in sliši in je vselej pripravljena nam pomagati. Pozdravljajmo jo toraj večkrat z besedami: „Upanje naše, bodi češena!“

2. Marija pomiluje naše nadloge. Ona ni taka, kakor marsikteri ljudje, ki gledajo in poznajo reve svojega bližnjega in vendar ostanejo neobčutljivi, enaki evangeljskemu levitu in judovskemu duhovnu, ki sta gledala kri in rane med tolovaje padlega, pa mu nista hotla pomagati; nasproti pa ima Marija veliko sočutje, da

le zagleda naše potrebe. Odpri sv. evangelij in prepričal se boš, kako je sočutna. Na ženitnini v Kani je zapazila, da je vina zmanjkalo in to ji je bilo zadosti, da je bila k usmiljenju nagnjena; neprošena se obernje k svojemu Sinu, ter ga prosi, naj bi ženinu v zadregi pomagal. — Poglej v zgodovino in najdel boš, da je usmiljeno serce razodevala, kolikorkrat je zagledala reveže, ki so jo pomoči prosili. Koliko sočutja je pokazala nesrečnim kristijanom, ki so v hudi sužnosti pod grozovitnim turkom zdihovali. Njihovih stisk in nadlog ni mogla gledati brez sočutja, torej jim je čudovito na pomoč prihitela. V neki noči se prikaže sv. Petru Nolaškemu, sv. Rajmondu in kralju Jakopu, ter jih navdušuje, nov red vstanoviti v rešenje sužnih in jetnikov iz turške grozovitosti; in koliko jetnikov je po tem redu doseglo prostost, koliko solz je bilo obri-sanih!

Vsaka mati ima sočutje z nadlogami svojih otrok, akoravno vselej ne priteče, ko sliši otroka jokati, posebno če vidi, da

mu nobena nevarnost ne preti, ga vendar pomiluje in ga potem toliko bolj razveseli, ko mu skaže pomoč. Ravno tako tudi Marija mnogokrat z nami ravna. Neki dan se je zveličani Anfonz Rodrigvec, od hudih britkost stiskan, po navadi k Mariji zatekel; ker se mu pa zdi, da ne dobi nobene zdatne tolažbe, se ji ljubeznjivo pritoži, rekoč: „O ko bi ti vedela, presv. Devica, kako te jest ljubim, gotovo me ti tako ne ljubiš, kakor jest tebe ljubim. Komaj je te besede izrekel, se mu Marija prikaže, in mu ljubeznjivo očita; „Sin moj! ljubezen, ktero imam jest do tebe, se ne da primerjati s tvojo.“ S tem je hotla naznaniti: nikar ne misli, da sem neobčutljiva pri tvojih britkostih, ali da sem ti pomoč odrekla; dasiravno še ne občutiš tolažbe, ktero želis, vendar te pomilujem in te pokrivam s svojim plajšem. Nektere duše obupajo nad Marijino pomočjo in menijo, da se ona zanje ne zmeni, ker precej ne dosežejo, česar prosijo; pa kako zlo se motijo! Marija jih sliši in pomiluje v nadlogah, dasiravno

svojega sočutja ne razodene. Bodi zagotovljen, da ona bolj nate misli, kakor misliš ti na njo, in kolikrat je ona, ko misliš, da je daleč, prav blizo pri tebi. O ko bi prav spoznali usmiljenje, ljubezen in sladkost njenega maternega serca, s koliko večjim zaupanjem bi se v vsih potrebah k nji zatekali, koliko več milost bi od nje zadobili!

3. Marija odvzame ali polajša naše reve. Veliko nadlog na svetu je neogibljivih in so nasledek popačene nature. Po grehu naših prvih starišev je Bog zemljo preklel, ki rodi ternje in osat. Trud, bolečine in smert so naša splošna dedšina; pa vendar vliva Marija tudi v te britkosti tako zdravilno mazilo, da postanejo prenesljive, ona jih manjša in lajša. Marija se v sv. pismu primerja jutranji zariji zavoljo njene lepote in drugih lastnost, pa tudi zato, ker jutranja zarija bolnikom sladko tolažbo prinaša. Znano je, da noč bolnikom najhujše bolečine prinaša in komaj čakajo, da bi se dan zaznal. Ko zarijo zagledajo, čutijo sladko hladilo in bolečine

se jim polajšajo. O kako dobrotljiva jutranja zarija je Marija za nas! kako veliko polajšanje prinese našim nadlogam! kako hladilno mazilo rosi v naše dušne in telesne rane! Marijine oči so vedno na reveže obernjene in nobene reči bolj ne želi, kakor svoje milosti nad nje izlivati. O koliko revežem je že solzne oči posušila! koliko jih je iz prepada otela! kolikim je zljajšala bolečine! koliko jih je v njih britkostih potolažila! koliko iz nevarnosti potegnila! kolikim je v nar večjih silah zadobila popolnoma vdanost in nebeški mir! Toraj jo imenujejo ss. cerkveni učeniki: „Mati svetega upanja.“ — Res je sicer, da ona vselej našim željam ne vstreza. Pa zakaj ne? Zavolj našega prida. — Nikakor ni dobra taka mati, ki vse želje svojim otrokom spolni; temuč ona je mati dobra in ljubeznjiva, ki jih pusti jokati, ako bi jim spolnjenje njihovih želj bilo v kako škodo. Tako ravná tudi Marija z nami. Ona nas usliši, kadar naš dušni blagor nobene škode ne terpi, nasproti pa nas pusti jokati, ako bi dovoljenje naših prošenj nam utegnilo

škodovati. Ti pa, o kristjan, se v vseh dušnih in telesnih potrebah k tej presladki Gospej zatekaj; v skušnjavah in britkostih se k nji obračaj in če se ti zdi, da odklada pomoč, nikar ne obupaj in ne misli, da ti noče pomagati, ker sv. Bonaventura pravi: „da nobenega zapuščenega ne odžene, nobenega grešnika ne zaverže.“ — Ako ti onih milost ne da, katerih želiš prejeti, ti bo pa še dražje zadobila. Akoravno že morebiti dolgo časa in brez vspeha k nji zdihuješ, vendar zato ne bodi maloveren; temuč ne utrudi se, jo klicati in prositi, velikoveč pomnoži svoje prošnje in svojo gorečnost; reci ji: da ne dvomiš in da gotovo pričakuješ njeno pomoč in brambo, in ona te bo v djanji prepričala: „Da še nobeden ni bil osramoten, kdor je v njo zaupal.“

Zgled.

Pod plazom zagreben.

Debel sneg je bil po zimi l. 1850 na Tirolskem zapadel. V neki zasneženi vasi je živel Jože mirno in pošteno s svojo ženo

in se z rokodeljstvom preživel. Sred nar hujše zime so mu derva pošle, torej vzame neko jutro prav zgodaj sekiro in sani in se napoti v zametení gozd. Serčno vleče sani, na ktere je tudi kmalo derva naložil. V Božjem imenu se vpreže pred sani in verne proti domu; skerbno opazuje vsako stopinjo, da bi se kje ne spodersnil in v globoki prepad ne zderčal. Pa kmalo se mu udere ledena ploša pod nogami, zgermi po kamniti steni in tudi sani seboj potegne v globočino. Bilo je že poldne, Jožefa še ni bilo domu. Milo se žena ozira v Marijino podobo, pa mož le ne pride. Tedaj se verže na kolena pred njo, ter ji moža goreče in zaupljivo priporoča. Že se je mrak delal, pa Jožefa ni bilo domu. Z vpijočim glasom zleti v bližnje hiše, ter prosi jokaje in zdihovaje sosede, naj bi šli njenega moža v gozd iskat. Štirje korenjaki se mahoma odpravijo iskat nesrečnega. Toda veter je bil steze in sled zametel in vkljub vsemu klicanju in prizadevanju ga niso mogli najti. Žalostni se vernejo domu.

Pobožna žena vendar ni upanja zgubila, kajti zanašala se je na Marijino pomoč, na katero je vedno zaupala. Po vasi hodi, vpije, kliče in prosi pomoči; njeno vpitje je vse presunilo. Truma serčnih možakov se zbere, da bi še v pozni noči rešitev poskusili. Išejo, ogledujejo vsak prepad, plezajo z lastno nevarnostjo po skalovji, kličejo in vekajo, toda vse zastonj. Ura mine za uro, vendar o Jožefu ni sledu, dasiravno so bili že ves gozd preiskali. Upehani in obupani se moške blizo 11. ure po noči na nekem prostoru skupaj snidejo, in si brezuspešni trud dopovedujejo; vendar se brez Jožefa nočejo k njegovi prežalostni ženi verniti. Tedaj se vstopi eden zmed njih in pravi: „Molimo k Materi Božji, ktera kristijana v sili ne zapusti, gotovo bo nam pokazala, kje Jožef tiči“. Vsi pokleknejo in zaupljivo molijo k Mariji in med tem, ko molijo, se jim dozdeva, da slišijo iz daljave klic: „Tukaj sem! tukaj sem!“ Polni veselja skočijo na noge, prašaje: kje? kje? in zopet se odmeva: „Tukaj

sem!“ in že zapazijo možje sled plaza (rižo), ter se dva spustita po vervi v globočino; z velikim trudom odgrebeta sneg in kmalu najdeta sani, pod njimi pa Jožefa. — To je bilo veselje! Skerbno ga izvlečejo; vsak je hotel živega najdenega na svoje serce pritisniti; Jožef globoko vzdihne in se najpred Bogu, potem pa Mariji za srečno rešenje zahvali. Neki star kmet vpraša Jožefa: „Ali si se ti odglasoval, rekoč: Tukaj sem!“ „O kako bi bil mogel se oglasovati, pravi Jožef, ko sem komaj dihal pod sanmi.“ Ali si bil v strahu? „Nič se nisem bal, odgovori Jožef mirno, k Mariji sem zdihoval, in se ji priporočal, vedel sem, da ne bom pod snegom poginil.“ Možje so bili do solz ginjeni, in so si oči brisali, ker prepričani so bili, da je tukaj nadzemeljska moč pomagala, namreč Marijina pomoč. Polni veselja ga peljejo domu, oveseljena žena pa mu naproti hiti; ko ga ugleda, ga objame in reče: „Vedela sem, da ne moreš zunaj umreti, ker sem zaupljivo

prosila Marijo, naj ti pomaga“. Gotovo je Marija tukaj pomagala.

Molitev

O presladko upanje naše, o milostljiva Devica! ako še nobeden onih, ki so v tebe upali, ni zastonj upal, ali bom mar jaz prvi neuslišan od tebe šel? Ako so vsi, ki so v tebe upali, milosti in dobrote dosegli, ali te bom mar jaz prvi prazen zapustil? O ne! nočem in ne morem dvomiti nad tvojo ljubeznijo. V tebe upam in bom vselej upal, ti vidiš potrebe moje uboge duše, ti vidiš križe in britkosti, ki moje ubogo serce tarejo, ti pomiluješ moj revni stan. O hiti mi na pomoč, daj mi svojo tolažbo, skaži mi svojo milost; stori, da bom sladek sad svojega upanja

do tebe okušal in da bom potem tvoje brezkončno usmiljenje pove-
ličeval v tem in v drugem življenji.
„V tebe, presv, Devica, hočem
terdno zaupati, in ne bom veko-
maj osramoten“. Amen

Naloga.

Pribežite v svojih britkosti k presv.
Sercu Jezusovemu, in recite 3 krat: Presv.
Serce Jezusovo, usmili se nas!“ (100 dni
odp.)

Sedem in dvajseti dan.

Marijino varstvo.

1. Ali bom zveličan, ali pogubljen? Grozovita misel, ktera me teži, mi nepokoj dela in me povsod spremlja. Gorje meni! Ako so bili pravični že v skerbi, če jih Bog ljubi ali sovraži, — če bodo zveličani ali pogubljeni, kaj bo potem z mano ubogim grešnikom? Veliko let že služim svojemu poželenju, svetu in satanu: koliko upanja morem pač imeti za zveličanje? Groza me obhaja; zaslužil sem tolikrat pekel! Tolikrat sem Boga s svojimi grehi razžalil, ter se vedno bojim, da bi me strela njegove pravične jeze ne zadela.

Prav je, da obžaluješ svoj žalostni stan; prav je da se bojiš pravičnega sodnika; vendar pa bodi potolažen, kdorkoli si, grešnik, ker v nebesih imaš mater milosti, Marijo, mogočno in usmiljeno Kra-

ljico. Ona ti pomaga, da se iz greha izkoplješ in k nji pribežiš, ker njene priprošnje so pred Bogom mogočne. Egipčanski Jožef je bil zavljo čednost in zasluženj kralju Faraonu tako ljub, da mu je oblast dal v kraljestvu zapovedovati, kakor bi bil drugi kralj. Kaj menite, da ima Marija manj čednost in zasluženj memo Jožefa? Ali mar Bog ni proti Mariji tako dober, kot je bil Faraon proti Jožefu? O pač da! Marija je brez primere veliko boljši od Jožefa, in Bog neskončno boljši od Faraona. Tedaj Marija veliko premore v nebeškem kraljestvu in deli milosti njim, kateri k nji pribežijo.

Mojzes je vsled svoje svetosti Bogu tako silo delal z molitvijo za malikovavsko ljudstvo, da mu je sam Bog rekel, naj mu ne dela take sile; toda Mojzes ni nehal moliti, in je tako potolažil jezo Božjo. — Marija je pa brez primere veliko svetejši od Mojzesa in je toraj tudi toliko močnejši njena priprošnja, katero pred božji sedež za te, o grešnik, poklada. Marija se imenuje pervorojena hči nebeškega Očeta, zato

sv. cerkev na njo obrača besede sv. pisma: „Jaz sem iz ust Najvišega prišla“ (pervorojena pred vsemi stvarmi). (Sir. 24, 5.) — Kakor imajo pervorojenci v vsaki deržini nekako očetovsko oblast, tako se vdeležuje tudi Marija oblasti Boga Očeta v nebeškem kraljestvu.

Marija je dalje nevesta sv. Duha. Sv. cerkev tudi na Marijo obrača besede sv. pisma iz visoke pesmi: „Pridi z Libana, nevesta moja, pridi z Libana, pridi, boš kronana!“ (48.) O, kako pomenljive in tolažljive so te besede za nas! Pred vsemi drugimi ima nevesta naj večji vpliv do svojega ženina, tako da ona njegovemu sercu zapoveduje. Sv. Duh sam pravi: „O kako lepa si, prijateljica moja! kako lepa si! Moje serce si ranila, nevesta moja!“ Ako je pa Marija serce svojega ženina, sv. Duha, nase potegnila, gotovo od njega vse zadobi, česar prosi. Kdo je pa sv. Duh? Sv. Duh je delivec in vir vsih milost in darov; toraj ti zamore Marija vse milosti in tedaj tudi spreobrnjenje in zveličanje sprostiti.

2. Marija je tudi Mati Božja, Mati našega Gospoda Jezusa Kristusa, in kakor taka pri njem vse premore; ona ne prosi Jezusa kakor dekla, ampak kakor mati in gospa. Torej piše sv. Bernard: „Marija je gospodovavka nebeških zakladov in jih zamore odpreti, kakor in kadarkoli hoče.“

Absalon je bil umoril svojega brata Amnona in je daleč z doma bežal, ker se je bal pravične jeze svojega očeta Davida, ter se ni upal verniti. Neka razumna žena, s Tekue, je hotla sina z očetom spraviti, se vstopi pred sedež kralja Davida, ter ga takole nagovori: „Kralj moj, imela sem dva sina, ki sta se med sabo sperla in stepla na polju, tako da je eden izmed nju mertev obležal; zdaj mi ostane le še drugi, kteremu hoče tvoja pravica vzeti življenje. Oh! jest uboga mati, tako bom sama in zapušena ostala! Usmili se, o kralj mene, žalostne matere, ako te že ne omeči žalost grozovitega sina!“ David usliši prošnjo matere, pomilosti v smert obsojenega sina, kar je s toliko večim veseljem storil, ko je zvedel, da žena s

Tekue ni za svojega, ampak za njegovega lastnega sina Absolona prosila.

Glej, o grešnik! tudi ti si z mečem svojih grehov umoril Sina nebeškega Kralja in Sina prečiste Device Marije, saj bil si namreč kriv njegove strahovite smerti na križu, in ti ga v novič križaš, kadar smertno grešiš. Pa glej, tvoja Mati Marija stopi pred sedež večnega Kralja, ter zate prosi, rekoč: O moj Bog, Kralj večne časti in slave! prizanesi mojemu otroku, ki je bil kriv smerti tvojega edinorojenega Sina; nikar ga ne obsodi k smerti večnega pogubljenja; zavoljo mene se ga usmili! Ali bi bilo tedaj mogoče, da bi Bog, ki je neskončno bolj usmiljen od Davida, ne uslišal prošnje Marijine, ki ima brez primere več zasluženja, kakor žena s Tekue? — Pribežite toraj k Mariji, ker je vaša mogočna Mati! Zakličem vam s sv. Bernardom: „Bodite potolaženi, spokorni grešniki; ako je Marija z vami, kdo bode zoper vas!“

3. Marija pa ni le mogočna, ampak tudi dobrotljiva, usmiljena Besednica, ker

želi in hoče vsem pomagati. Kakor Bog vse ljudi zveličati želi, ravno tako tudi Marija, ki je naj popolniši podoba Božja v vseh rečéh. Bog je Marijo odločil za našo srednico, besednico in v pribežališe grešnikov; kako bi tedaj ona mogla ta posel opravljati, ako bi ne imela terdne volje in usmiljenega serca, vse ljudi briniti in varovati?

Marija je tudi naša mati. Ali je mar svet že kedaj videl ali slišal o materi, ki bi svojemu v ogenj padlemu sinu na pomoč ne pritekla? Ni je bilo, in je ne bo take neusmiljene matere. Ali tedaj menite, da samo Marija bi bila taka mati, ki bi nas grešnike, svoje otroke, vidila na kraju peklenškega brezna, v naj večji nevarnosti, da se v večni ogenj pogreznejo, in bi ne hotla nas oteti? O ne! — Toraj sv. Rihard celo piše: „da ona nam v naših potrebah na pomoč priskoči, preden jo zanjo prosimo.“ Ona tako hrepeni nam pomagati, da se po besedah sv. Bernarda razžaljeno čuti, kadar je ne kličemo na pomoč.

Drugi svetniki pomagajo le nekterim častivcem, le v nekterih zadevah; Marija je pa besednica vsih, srednica in mati vsih, pribežališe vsim, — ona nobenega ne zaverže, ampak vsakega sprejme, tolaži, vse zveliča, ki se ji priporočajo. — Gotovo ste že kterikrat vidili kako mater, ki ima veliko otrok, in prigodi se, da jo včasih vsi ob enem obsujejo in s prošnjami nadlegujejo. Eden hoče mleka, drugi kruha; ta se smeja, oni joka, drugi jo vleče za obleko; ta hoče to, drug drugo. In dobrotljiva in ljubeznjiva mati želi vsem vstreči, vse storiti zadovoljne; enega vzame v naročje, družega na kolena; tega prime za roko, onemu da košček kruha: temu da prijazno besedo, onega poboža; tega ljubeznivo pogleda, onemu se nasmeja; — — vse ljubi, vse objema, vse tolaži, vsem pomaga. — O koliko boljši od one telesne matere je Marija, naša ljubeznjiva Mati! Ona je Mati vseh; in vsi revni zemeljski otroci jo obdajajo in s prošnjami nadlegujejo. K nji pribežé bogati in ubogi, veliki in majhni, močni in slabotni, zdravi

in bolni, veseli in žalostni, učeni in priprosti, pravični in grešniki, prosti in jetniki: in Marija da nekemu radodarnost, drugemu poterpežljivost; — temu mogočnost, drugemu pokoršino; enemu moč in krepost, drugemu veselje in tolažbo; nekemu da učenost in modrost, nekemu pa priprostost; temu zdravje, onemu milost in svetost; vse ljubi, vse tolaži, vsem pomaga, za vsih zveličanje skerbi. Ako bi vam zamogel odpreti vrata nebeške in odpah-niti peklenške duri, pokazal bi vam, da so se vsi nekdanji grešniki, ki so zdaj v nebesih, le po Marijini priprošnji zveličali, — — in se vsi grešniki pogubljeni le zato pogubili, ker niso k nji pribežali in so terdovratni grešniki ostali. Ako se tedaj hočete zveličati, le hitro pribežite k Mariji.

Marija ima tudi enako dolžnost nam pomagati, ker smo nji izročeni otroci. Vsak človek, če je zmožen, je dolžen svojemu bližnjemu v potrebah pomagati vsled postave keršanske ljubezni, Marija zamore lahko pomagati grešnikom v zveličanje in

jim v dušnih in telesnih potrebah na pomoč priti, toraj je tudi dolžna to storiti; ona je pa tudi naša mati in vsaka mati pa mora za svoje skrbeti. — Kaj hočete še več zahtevati? Marija nam zamore pomagati kot pervorojena hči nebeškega Očeta, kot ljubljena nevesta sv. Duha in kot Mati Sina Božjega; Marija nas hoče zveličati, ker je vselej pripravljena, vsem pomoč skazati. Toraj vsi k nji pribežimo, in se njenemu varstvu izročimo.

Zgled.

Marija otme nesrečnega mladenca.

O nekem plemenitem mladenču pripoveduje obširnejše Alfonz Ligvorjan, da je bil vsled hudobij iz poprejšnega bogastva, katero mu je bil umerli oče zapustil, v tako siromaštvo prišel, da je mogel berачiti, ako se je hotel preživiti. Da bi svojo sramoto prikril, se poda v daljno deželo, v kateri bi ga nobeden ne poznal. Na tej poti ga sreča neki star služabnik

njegovega ranjcega očeta, in ko ga vidi zarad uboštva silno žalostnega, mu reče; da mu hoče pomagati, ako zataji Boga in se hudobnemu duhu zapiše. Nepremišljeno stori mladenec oboje; toda goljuf nadalje prigovarja, da naj se tudi Mariji odpove. Tega pa ne storim, mu odverne prestrašeni mladenec, ampak rajši hočem vse žive dni beračiti, kakor Marijo zatajiti; spoznal je namreč, da ima s poslancem hudobnega duha opraviti. In tako zapusti mladenec goljufa; gre pa mimo neke Mariji posvečene cerkve. Žalosten se vanjo podá, poklekne pred njeno podobo, se začne milo jokati in sv. Devico prositi, naj bi mu odpušanje grehov sprosila, ker je ravno kar Boga in njenega Sina zatajil. Marija, ki nobenega skesanega grešnika ne zaverže, se usmili tega mladenča, ga vzame v svoje varstvo, in on se po dolgi in zaupljivi molitvi ves potolažen iz cerkve poda in na svoj dom verne. Pridno je delal, goreče je molil in zaupljivo Marijo častil, ter se ji vedno priporočeval. S tem si je pridobil splošno spoštovanje, in blagoslov

Božji in še veliko časno srečo. — Hvaljen bodi tedaj Bog, kateri je dal nam ubogim grešnikom Marijo, tako milostljivo in tako mogočno varhinjo! Ona nas čaka, nas želi, nas kliče. Verzimo se vsi k nogam njenega prestola in zdihnimo:

Molitev.

O Marija, naša ljuba varhinja! glej, tukaj pri tvojih nogah nas uboge, zapušene reve, ki nas dušne in telesne nadloge tlačijo, in nikjer pomoči ne najdemo. O Marija! ti edina za Bogom si do nas naj bolj milostljiva in mogočna, ti nam hočeš in zamoreš pomagati; pod tvoje varstvo tedaj pribežimo, ne zaverzi naših prošenj, s svojim mogočnim plajšem nas pokrij; svojemu Sinu nas priporoči in izroči, kakor si unega mladenčca priporočevala, — in kakor njemu,

sprosi tudi nam vsem odpušanje grehov, pomoč v dušnih in telesnih potrebah in slednjič nebeško zveličanje. Naša ljuba Gospa, varhinja in pomočnica, prosi za nas Boga! Amen.

Naloga.

Izročite se v Marijino varstvo z molitvijo: „Pod tvojo pomoč pribežimo.“
(100 dni odp.)

Osem in dvajseti dan.

Marija tolažnica žalostnih.

1. Marija je pravo tolažbo prinesla na svet. Pomisli, da je bila presv. Devica tista blažena jutranja zarija, ki je svetu rodila Božje Solnce, ktera je nas k novemu življenju prerodila. Preden se je tista jutranja zarija prikazala, je bil svet v temi in zmoti. Mislite si kako daljno neznano deželo, v kateri že več stoletij solnce ni sijalo; kako je ondi? Vse reke in vode so zmerznjene, rastljine oterpnjene, travniki pustotni, živali na pol žive, ljudje v tako dolgi noči vsi blede, bolj merliču, kakor živemu človeku podobni. Ako bi se v oni strašanski temoti nenadoma jutranja zarija prikazala, iz ktere bi v nesrečno deželo solnce prisijalo, o kako neprecenljiva dobrota bi to bilo za deželo in ljudi! Vedi pa, da je bil vesoljni svet

pred prihodom našega Zveličarja še v bolj žalostnem stanu in da je presv. Devica prinesla še večí dobroto in dražji tolažbo, kakor bi jo bila narlepši zarija prinesla oni nerodovitni deželi. Marija je namreč rodila solnce pravice, Jezusa, pred katerim so zbežale nočne teme, v ktere smo bili vsi zakopani. Premisli vse dobre, ktere so ti došle po tvojem Zveličarju, vse neskončne zaklade Božjih milost in reci sam pri sebi: vse to mi je prinesla ona blažena jutranja zarija, „iz ktere je rojen Jezus, ki je imenovan Kristus.“ Toraj jo smemo po pravici pozdraviti z lepim naslovom: „Tolažnica žalostnih“. Ako je Estera postala tolažnica judovskega ljudstva, ker je kralja napravila, da je preklical sodbo smertne kazni, — kaj moramo še le o Mariji reči, ktera je nam dala vir življenja in je ž njim vsemu svetu zveličanje prinesla? O ljubeznjiva naša Tolažnica, koliko hvaležnost smo ti dolžni! vredna si, da te neprenehoma častimo in hvalimo. In vendar, lejte, kako zanikerno se proti nji obnaša nehvaležni

svet! Koliko jih je, ki se ji zahvaljujejo za tako imenitno dobroto in ji ljubezen z ljubeznijo povračajo? Veliko jih je res, ki jo ljubijo in časté, pa nasprot jih je zopet veliko, ki se za njo ne zmenijo, jo zaničujejo, jo preklinjajo; o kako grozovitna slepota! Obžaluj tako hudobijo in popravljal jo z svojo zvestobo.

2. Ni je nadloge, ktere bi Marija ne polajšala. Neštevilne so reve, ki tarejo našo dušo in telo, in vender se je Marijina tolažba pri vsih že razodela in v vsaki bolečini je ona že mnogokrat prinesla zdravilo in pomoč. Dolge, noozdravljive bolezni, strašne nevarnosti, grozovitne preganjanja, smert svojih ljubih, zguba premoženja, pomanjkanje, opravljanje, ječa, silovite skušnjave, otožnost, peklenski napadi, strah, žalost, potrebe, grizenje vesti, take in enake so nadloge, ktere človeka stiskajo, in za vse ima Marija hladilno mazilo in sicer tako, da jih ali sicer popolnoma ozdravi, ali pa polajša, kakor namreč previdi, da nam v naš dušni blagor bolj služi. Ako se ozremo v življenje

svetnikov, najdemo to resnico z neštevilnimi dokazi pojasnjeno. Nahajamo strahovite skušnjave, katerih so bili svetniki na Marijino priprošnjo ali popolnoma oprosteni, ali so pa vsaj moč zadobili, da so jih vselej premagali, kakor se je zgodilo sv. Bernardu, sv. Benediktu, sv. Nilu in tisočerm drugim. — V dušni britkosti in otožnosti je potolažila sv. Ignacija, sv. Terezijo in veliko drugih, — tolažbo v telesnih potrebah je prinesla sv. Klari, kateri je v samostanu olja zmanjkalo, k Mariji se oberne in je uslišana; sv. Frančišek Regis je bil večkrat v hudi zadregi za živež, in Marija mu prazno žitnico z žitom napolni, tako da so imeli on in njegovi sobratje zopet kaj jesti; v enaki stiski je bil sv. Kajetan, ki poklekne pred altar Marije Tolažnice, ktera mu ni le tolažbe in pomoči zadobila, temuč se mu očitno prikaže, ter Jezusa z lastnega naročja svetniku v naročje podá, kar se je v Rimu zgodilo. Koliko jih je ona potolažila v dušnih potrebah, obrekovanih, preganjanih, celo v temni ječi; n. pr.

zveličano Germano devico, ktera je mogla od svoje mačehe velike tuge prestajati. — Nahajaš žalostne, ki so imeli slab um, kratek spominj, da se niso mogli učiti; k Mariji so zdihovali in ona jim je dala tako bistrournost in modrost, da jih je ves svet občudoval, n. pr. sv. Albertu, Suarecu, Alvarecu in drugim. Zakonski so k nji zdihovali zavoljo neugodnosti v svojem stanu, stariši zavoljo razuzdanosti svojih otrok, od hude vesti grizeni, in takih je brez števila, ki so pri nji tolažbo našli. Zares, ni je britkosti, od ktere nadlegovani bi od Marije ne bili že tolažbe dosegli. Zatoraj jo je sv. Lavrencij imenoval „sladka tolažba na našem zemeljskem potovanji.“ Bodi toraj prepričan, da pri Mariji najdeš vselej hladilo in zdravilo, naj si bodo še tako veliko tvoje grenkosti. Kakoršnakoli je tvoja bolečina, vedi, da ona ni prva ne zadnja, ki jo je Marija že ozdravila; misli tedaj, ktere te večkrat obidejo: da zate ni več pomoči, da za tvoje britkosti ni več zdravila, izhajajo od satana, kateri te hoče v obup

ljivost pahniti in storiti, da bi nehal moliti in se letej milostljivi Tolažnici priporočevati. Stori tedaj sam, kar moreš, sicer pa terkaj poterpežljivo in zaupljivo na njeno serce in ona ti bo pokazala, da je ne kličemo zastonj, rekoč: „Tolažnica žalostnih!“

3. Marija deli tolažbo vsakemu brez izjeme. Ni težko koga prepričati, da ona zamore vse grenkosti polajšati, ampak težje je ga prepričati, da vsak, ki se v takem stanu znajde, zamore pri nji tolažbo najti, ako k nji pribeži. Teža lastnih grehov, naša nehvaležnost, zvitost peklenškega sovražnika, vse to sili naše pobito serce k maloserčnosti in nas slepi, kakor da bi Marija ne hotla nas tolažiti; pa kaj je to družega, kakor prekanjena zvijačnost satanova? Res je sicer, da jih je veliko nevrednih, da bi jih presv. Devica tolažila. Pa kaj? ali mar gleda Marija na vrednost ali nevrednost taci, ki k nji pribeže? Gorje nam, ako bi se ona na to ozirala! Ona je Kraljica milosti; in kdo so njeni podložni? vpraša sv.

Bernard in odgovori: „Ti si Kraljica milosti in tvoji podložniki so vsi reveži“. — Kdor hoče tedaj imeti pravico do njenega usmiljenja, je zadostna ta lastnost, da je v številu revežev. Ako si tedaj grešnik, ako si nevreden njenih milost, ker si tolikrat njene dobrote zlorabil, ako si z grehi tako obložen, da se bojiš njene podobe pogledati, — — si v številu revežev in imaš vso pravico, k nji pribežati in vanjo zaupati. Ako se ti dozdeva, da si še slabši, da si ves obupan, — vedi, da jo cerkveni učeniki imenujejo: „upanje obupanih“, ter so si svesti, da ona nobenega ne zaverže, da vsakega tolaži, ki se ji zaupljivo in stanovitno priporočuje. Da! nekteri mislijo: ako bi bil Juda Iškarijot po storjeni hudobiji, ko je bil Jezusa izdal, namesto da je obupal, — k Mariji pritekel in se pred njo na kolena vergel, bi ga bila gotovo z materno ljubeznjijo sprejela, potolažila in mu odpušanje zadobila, dasiravno je bil toliko hudobijo storil. Tedaj nobenemu ni zabranjeno, k Mariji pribežati in vanjo zaupati.

Ali pa veš, kaj se pravi v Marijo zaupati? V Marijo zaupati se pravi: usmiljenje, dobrote, tolažbo in vsako pomoč od nje terdno pričakovati. Živo zaupanje ima terdno moč do nar bolj mehkega in sočutnega serca. Med vsimi, ki so upanje na to serce stavili, še nikdar nobeden ni šel brez tolažbe od njega. K nji so zaupljivo pribežali vsakoršni reveži, grešniki vsakega stanú, osebe tako globoko v hudobije zakopane in tako ostudne, da jih svet le enega pogleda ni storil vrednih, in Marija jih je sprejela in potolažila: „nobenega ni odgnala brez tolažbe in tedaj, nobeden, ki je v njo zaupal, ni bil osramoten“. — Neka uboga grešnica, ki je bila zavoljo svojega razuzdanega in pohujšljivega življenja iz mesta izgnana, oboli za smert; v tem revnem stanu se oberne k Mariji, rekoč: „Ti si pribežališe vsih zapušenih; sedaj sem jest od vsih zapušena, ti si moje upanje, ti moreš pomagati, imej usmiljenje z menoj“. Presv. Devica se milostno ozre na siroto, ji sprosi skesano serce, odpušenje grehov, tako, da

je vsa potolažena v gnadi Božji mirno umerla. Da! „Nobeden, ki je vanjo zaupal, ni bil osramoten!“ Tudi ti zamoreš pri nji tolažbo zadobiti, ako se k njenim nogam veržeš. Pribeži k Mariji, prosi jo z besedami sv. kat. cerkve: „Sveta Marija, podpiraj reveže, pomagaj maloserčnim, potolaži žalostne.“

Zgled.

Sv. Elizabeta devica.

Elizabeta, ki je terpela grozovitne notranje britkosti in telesne bolečine, je bila neki dan osrečena, da se ji blažena Devica Marija, obdana od trume čistih in svetih devic, prikaže; tedaj začne k nji takole zdihovati: „O sv. Devica! imej usmiljenje z menoj, ker me strašne britkosti stiskajo; pomagaj mi, ker me od moje mladosti vedno hude bolečine tarejo in sedaj je pa moje življenje nepretergano mučeništvo!“ — In Marija ji ljubeznjivo odgovori: „Hči moja, Gospod te skuša v

tem življenji, pa v drugem te bo potolažil; on te hoče očistiti na tem svetu, da se boš zamogla po smerti v večnem miru in zveličanju veseliti. Ozri se na lete device, ki stojé okoli mene; one so iz ljubezni do Boga rade terpele in sedaj vživajo čast pred Božjim obličjem; zakaj vse časno terpljenje ni vredno veličanstva, ki ti ga je Bog v nebesih pripravil“. — Oserčena je bila Elizabeta po teh besedah in je potem voljno terpela vse bolečine, ktere ji je Gospod pošiljal. Marija ji je obljubila v zadnjem trenutku življenja na pomoč priti in je tudi spolnila svojo besedo. Soboto pred njeno smertjo se ji je presv. Devica prikazala, jo tolažila in oserčevala ter tisti dan pri nji ostala. Presladko tolažbo je imela Elizabeta v zadnjem trenutku, da je izrekovala sladko serce Marije, ter je nji v roke svojo pobožno dušo izdihnila.

Molitev.

O Marija, moja presv. Gospa! ktere slava in veselje obstoji v tem, da reveže podpiraš, žalostne tolažiš; glej tukaj pri tvojih nogah jaz žalosten, nar veči revež klečim in zdihujem k tebi pod težo svojih križev. Ozri se milostno na moje dušne britkosti in na rane mojega serca; ti poznaš zdravilo za moje bolečine in me zamoreš oteti. Oh, vlij v moje rane eno kapljico svojega zveličavnega mazila, ktero osladi vse grenkosti. Potolaži me ubozega grešnika, ki v te zaupam, in stori, da bom zamogel tukaj na zemlji tvojo slavo prepevati, po smerti pa v nebesa priti, kjer ni ne smerti, ne žalosti, ne britkosti. Amen.

Naloga.

Obišite kakega bolnika, in tolažite ga; če nimate priložnosti, pa molite eno Češenamarijo za vse bolnike in žalostne, s pristavkom: „Tolažnica žalostnih, za nas Boga prosi!“

Devet in dvajseti dan.

Marija varuje svoje častivce o smertni uri.

1. Ona jih brani satanovih napadov. Marija ne ravna tako, kakor pozemeljski prijatli, ki nas v nar veči sili zapusté, temuč ona po primeri sile tudi svojo pomoč pomnoži. Ona stori tako, kakor mati, ktera s toliko večjo skerbljivostjo pri postelji svojoga sina čuje, kolikor veči je njegova nevarnost; in kateri trenutek je za nas naj nevarnejši? Tisti ob času smerti. Takrat satan svoje napade pomnoži, ker ve, da mu že malo časa ostane za skušnjave. Storjeni grehi umirajočega, bližnja sodba, hudobije, ki vest težijo, vse to satana v silovitosti napadov oserčuje, umirajočega pa maloserčnega dela. Toda kaj se je bati pobožni duši, ki je Bogu zvesto služila, Marijo prav častila? Nič, prav nič ne.

Marija mu v tisti uri stoji na strani, ter ga oserčuje z zaupanjem v Kristusovo neskončno zasluženje. „Ona umirajočim, pravi sv. Jeronim, ne le pomaga, ampak jim naproti pride.“

Marija je to sama poterdila sv. Janezu od Boga, ki se je pritožil, da ne zapazi pomoči svoje varhinje; ona se mu prikaže, ter ljubeznjivo pokara njegovo malovernost: „Janez, mu reče, ni moja navada svojih častivcev zapustiti.“ — In če jih tudi skušnjave napadajo, saj jim Marija pomaga jih premagati, in v skušnjavah si tolikanj lepši krono služijo. Kako močno so hudobe napadale častitega Emanvela iz Jezusove družbe, in posebnega častivca Marijinega: pa kaj? Marija vidno stopi v njegovo sobo in njena pričujočnost je enako strelj vse hudobne duhove v beg zapodila, da so z divjim krikom vpili: „Oh, nič ne opravimo, ker ga brani Ona, ki je brez madeža“. — Napadali so čast. Gašparja, redovnika, tudi pobožnega služabnika Marijinega; pa on jo je na pomoč poklical in kmalo je zamogel izdihniti: Zahvalim

se ti Marija, da si mi na pomoč prišla. — Napadali so sv. Andreja Avelina, paskušnjava mu je bila v zmago; med napadom je imel vedno v Marijino podobo vperte oči, in kmalo potem je mirno in sladko umerl. Nobeden ne bo premagan, ki je pod brambo te mogočne Gospe. „Ako je Marija z nami, je rekel sv. Antonin, kdo bo zoper nas?“ „O Bog! kakošna tolažba bo nas obhajala ob koncu našega življenja, ko se bode v kratkem obravnavala reč našega večnega žveličanja, ako bomo vidili, da se nebeška Kraljica bliža, ki bo nam na strani stala, nas tolažila in varovala,“ tako piše sv. Ligvorjan. — Bodi tedaj potolažena, pobožna duša; Marija nobenega ne zapusti v smerti, kdor ji je v življenji služil in jo ljubil; naj le bodo siloviti satanovi napadi, že samo ime naše varhinje bode vse v beg zagnalo. Ponavljajmo večkrat: „Hudobnega sovražnika brani me, ob smertni uri vzemi me!“ večkrat ji priporočujmo svojo zadnjo uro in pobožno zdihujmo k njej z besedami

angeljevega češenja: „Prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smertni uri. Amen.“

2. Marija olajša britkosti smertne ure. Marija z materno ljubeznijo zljajšuje tudi vse muke in terpljenja, ktere smert spremljajo. Ni še s tem zadovoljna, da reši duše svojih častivcev, temuč ona jim tudi manjša strah pred britko in strahovito smertno uro. Ona je sama sv. Brigiti razodela: „Tedaj jim bom jest, njih ljubeznjiva gospa in mati, naproti prišla, da zadobe tolažbo in hladilo.“ Ali si razumel te besede? Marija pride naproti, ne le kot gospá, ampak kot mati, in ne prinese le tolažbe, ampak tudi hladilo; hladilo v terpljenji, hladilo v revšini, hladilo v kakoršnikoli nadlogi. Ona jim skazuje dušno in telesno pomoč, ako je potrebujejo; jim podeli nebeški mir, jih zagotavlja svojega varstva, jih oserčuje k poterpežljivosti v bolečinah, da se zamorejo mukam vic odtegniti, ali jih vsaj zmanjšati; mnogim tudi naznanja čas ločitve, ter jim razne poterjenja podeluje. Kdor je že kedaj na smertni postelji kteremu teh srečnih Ma-

rijinih ljubljencev stregel, mu ni treba vsega tega dokazovati, ker se je sam prepričal, da je temu res tako. — Adolf, nemški grof, in potem redovnik sv. Frančiška, se je grozno bal umreti; sv. Devica se mu, od veliko drugih svetnikov spremljana, prikaže rekoč: „Zakaj se bojiš, moj ljubi Adolf? saj si ti v številu mojih častivcev, zakaj se tedaj toliko bojiš smerti?“ — Oče Suarez, njen zvesti častivec, je bil o smertni uri tako vesel, da je rekel: „Nikoli bi ne bil verjel, da je tako sladko umreti?“ — Knez Feria je bil s takim veseljem za plačilo svojega češenja do Marije napolnjen, da je svojega pervorojenega sina k postelji poklical, in mu rekel: „Sin moj, naj drajši dedšino, katero ti zapustim, je pobožnost do Marije; v teh svojih zadnjih trenutkih nimam boljšega poživka, kakor to, da sem bil zvest služabnik nebeške Gospe.“ — Oh, blagor njemu, kdor se Mariji v varstvo izroči, ker ona svojim ljubljenim otrokom take hladila podaja, da vse bolečine voljno prenašajo. Sedaj se ti morebiti težavno zdi, njej v

čast nektere pobožnosti opravljati, težko se ti zdi roženkranc moliti, pred njenim altarjem klečati, se pred njenim praznikom postiti, šmarnice opravljati; pa prišel bo trenutek, ko bo nji skazana pobožnost tvoja presladka tolažba. Kar sedaj zavoljo Marije storiš, vse ti bo obilno povernila; takrat te bo prišla ona obiskat in ti bo dala okus tiste sladkosti, katero boš vso večnost vžival.

3. Marija spremlja svoje izvoljene duše v nebesa. Kakor si niso v velikosti in svitlobi vse zvezde enake, tako si tudi vsi Marijini častivci niso v zaslugah enaki. Nekteri imajo posebno zasluženje, in presegajo druge: neomadežna nedolžnost, neutrudljiva skerb v posnemanju njenih čednostih, goreča ljubezen do nje jih stori Mariji kaj drage. Sv. Vincencij Fererij piše: da sv. Devica sama pride po duše svojih umirajočih ter jih v nebesa spremlja.

Take milosti je ona že tisočkrat skazovala, postavim sv. Bernardu, Frančišku Regisu, Filipu Neriju in toliko drugim, katerih sicer še ne častimo na naših altar-

jih, pa vendar oni že uživajo nebeško veselje.

Sv. Stanislav Kostka, mladeneč angeljskega življenja, je vedno hrepenel, da bi se pri svoji ljubi Materi v nebesih znašel v praznik njenega vnebovzetja; Marija usliši njegove prošnje, in ga zagotovi te milosti; popred popolnoma zdrav kar na enkrat nevarno oboli v predgod tega praznika in nebeška Kraljica pride od množice devic spremljana v njegovo ponižno sobico, se vstopi k njegovi postelji in ga prijazno seboj povabi. Oh kako nebeško veselje, kako nepopisljiva radost je Stanislav pri tem vabilu okusil! Ves zamaknjen ogleduje veličastno pomočnico, obraz mu je ožarel in sladko v njenem naročji izdihne dušo, ktera je šla uživat večno slavo svoje nebeške Gospe in Matere. „Sv. Devica tedaj duše umirajočih spremlja.“ To so sicer nenavadne milosti, pa nikar ne misli, da so to tako redke, da bi se dale prešteti. Marija ima o vseh časih svoje ljubljence, in vedno enake milosti deli. Tebi se dozdeva, da ne boš

vreden tolike gnade od nje doseči; pa kdo ti brani želeti, prositi in pričakovati, naj bi tudi tebe nevidoma obiskat in tolažit prišla? Ali bi se ne štel srečnega, ako bi ti vsaj nevidoma pri tvoji postelji na strani stala, te zmage zoper sovražnike zagotovljala in ti tvoje bolečine zljajšala? O gotovo da! toraj se vsak dan Mariji priporočaj, naj ti pride na pomoč o tvoji smertni uri.

Zgled.

Devet in petdeset Poljskih mučencev.

Bilo je leta 1260, ko so Tartari, divje roparsko ljudstvo, napadli Poljsko deželo in povsod, koder so šli, so vse vasi in mesta požgali in ljudi pomorili. Mesto Sandomir je bilo terdnjava, v kateri so ubogi Poljaki iskali zavetja; v tem mestu je bil dominikanski samostan, katerega prednik je bil svet mož, z imenom Sadoc. Tisto noč, v kateri so bili divjaki pred mesto prihruli, so menihi skupaj na koru molili;

ponočna ura je minula, vsi bratje so sedeli, le eden izmed mlajših novincev je sredi kora stal, in se je pripravljaj, da bi bral imenik mučenikov (Martirologij), to je, imena svetnikov, katerih spominj je cerkev nasledni dan obhajala. Pa glej! ko bukve odpre, ga je groza spreletela — in molči en trenutek, ter dvomi, ali prav vidi ali ne. Stale so namreč na dotični strani v bukvah besede ne s črnilom pisane, temuč bile so silno bleščeče, ktere glasno prebere: „Jutri se obhaja v Sandomiru spominj 59 mučencev.“ Te besede so kot strela zadonele na ušesa sobratov: prednik Sadoc vstane in novincu k sebi pomigne; „Ali je to tvoja šala (norčija), moj sin? ga vpraša; ako je šala, ni na pravem mestu in ne o pravem času!“ — „Oče, odgovori mladeneč, bral sem kar sem v bukvah vidil“ — in odperte bukve predniku podá. Tukaj je bil Sadoc od sv. Duha razsvitljen in je spoznal, da je bilo to po Božjem perstu zanj in za njegove brate pisano in k njim obernjen reče: „Bratje, vsegamogočni Bog nam je to noč blaženo naznanilo po-

slal. Glejte, v Sandomiru 59 [mučencev]! Kteri drugi bi pač utegnili biti 59teri mučenci, kot mi, ki nas je ravno toliko? Jutri se bodo nam tedaj zlate vrata v nebesa odperle; čas nam odločeni je kratek, toraj obernimo to noč v molitev in v očiščenje svoje vesti, da prejmemo jutre nebeški kruh, ki pravim mučencem moč in serčnost daje.“ — Bratje so z veseljem te besede poslušali, ter vso noč v pripravljanji na smert čuli. Vsak se je svojih grehov skesano spovedal, in potem so vedno pred Marijinim altarjem klečali, ter jo za srečno smert na pomoč klicali. — Drugo jutro se je ena sama maša brala (dasi ravno jih je bilo sicer po 30), in potem ko je Sadoc sebe obhajal, je podelil sv. obhajilo vsim bratom, kakor Cerkev na veliki čertek zapoveduje. Zdaj so bratje mirno svojih morivcev čakali; pa ura, o kateri bodo prišli, jim ni bila znana; kakor druge dni jih je zvon klical h kosilu in k opraviлом. Nobena reč jih ni v miru motila, le posamezni zdihljeji so se slišali, kakor: „Oh, ali še ne bodo prišli! kje so toliko časa?

— v tem trenutku sem se že pri Jezusu in Mariji veseliti nadjal.“ — Dan se je že nagibal in vendar je bilo vse po navadi. Samostan je stal na koncu, toraj niso mógli slišati krika, joka in stoka, ki se je po mestnih ulicah razlegal, in bili so v svetih mislih utopljeni. Večer je nastopil in zvon kliče menihe k sklepni molitvi; kakor po navadi, začne prednik moliti: „Mirno noč in srečen konec naj nam vsegamogočni Gospod podeli“ — potem nasledvajo psalmi. — Že se sliši divje vpitje Tartarov; že butajo na samostanske vrata, pa menihi se zato nič ne zmenijo, temuč pričnejo mirno in v navadnem redu obhod ali procesijo po cerkvi, in pojejo: „Češena bodi Kraljica!“ in to tako milo in veselo, kakor bi se bili znajdli že med angeljskimi kori. V tem trenutku se cerkvene vrata silovito odpro, in truma divjakov pridere; njih obleka in roke so bile vse okervavljene, njih obrazi divjaški. Silovito dirjajo proti menihom, vendar pa na enkrat obstoje, kakor bi jih bila Božja roka prideržala. Prizor v dveh verstah pred Ma-

rijinem altarjem klečečih belo oblečenih menihov, ki so svoje oči na Marijino podobno obračali, je tudi nečloveške morivce osupnil; nobena glava se ni gibala, temuč s čistim in krepkim glasom so molili ravno besede: „In pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad tvojega telesa!“ Te so bile zadnje besede menihov; z divjim krikom so divjaki na nje planili in vsacega ondi umorili, kjer je ravno klečal. Le eden se je iz mesta odmaknil, in je hotel zbežati. Pa Marija mu pride na pomoč, ter mu serčnost vdihne in tudi ta se da morivcem v roke in junaško pade pod mečem. — Tako je Marija tem mučencem o smertni uri na pomoč prišla, jim strah pred smertjo in vse grenkosti odvzela, jim serčnost dala, ter njih duše v nebesa spremila.

Molitev.

O sv. Gospa! ne zameri mi moje prederznosti, ko te prosim:

pridi o moji smerti me obiskat in s tvojo pričujočnostjo me tolažit; to milost si že tolikim skazovala, in tudi jaz je želim in prosim. Ako je moja prošnja velika in prederzna, — je še večji tvoja ljubezen do nas Evinih otrok. O Marija, takrat te pričakujem, nikar me ne pusti brez tolažbe. Amen.

Naloga.

Prosimo Marijo odpušanja za vso mlačnost in zamude, s katerimi ste jo v teh šmarnicah razžalili, in molite v ta namen: „Češena bodi Kraljica.“ (100 dni odp.)

Trideseti dan.

Marija pomočnica vernih duš v vicah.

1. Marija spodbada vernike k molitvi za uboge duše. Marijina ljubezen do njenih častivcev je tako velika, da ona ni zadovoljna s tem, da jih varuje v življenji in jim na strani stoji pri njihovi smerti, temuč jim pride tudi v grozovitih mukah v vicah na pomoč. To je ona sama razodela sv. Brigiti in to poterjuje neki svet služabnik Marijin, ki je bil v vednem strahu pred mukami v vicah, in se ji je torej goreče priporočal. „Jest sem, mu je rekla, ljubeznjiva besednica svojih častivcev ne samo na tem, ampak veliko več na onem svetu.“ In kako je v stanu njeno materno serce prenesti, da bi jim ne pomagalo, ker njene milosti nar bolj potrebujejo in si same nič pomagati ne morejo? Zato jim ona po mnogoterih

potih svojo pomoč skazuje: ona navdušuje vernike, da Bogu zanje darujejo molitve, milošnje, poste, spokorilne dela, in posebno svete maše. K temu djanju usmilenja ona svoje častivce nagiba in spodbuja zdaj po notranjem glasu, zdaj po zunanje in večkrat tudi čudovito: ona zadobi tudi dušam včasi posebno milost, da zamorejo živih vernikov pomoči prositi, kar se je bilo zgodilo papežu Inocenciju III., ki se je bil prikazal sveti Lutgardi, in jo prosil pomoči; prigodilo se je celo, da je ona sama vernikom priporočevala in jih spodbadala, pobožne, milodarne vstanove kjer koli napraviti v prid vernim dušam. Kako si moremo drugače misliti začetek toliko bratovšin in toliko od papežev v prid vernim dušam podeljenih odpustkov, kakor da jih je Marija k takemu početju spodbujala? Kdo je navdihnil vernike, da vse dobre dela v Marijine roke izročujejo, da bi jih ona po svoji volji med verne duše razdelila? Marija je pokazala materno ljubezen do keršanskih otrok, ki so bili v turški sužnosti in so

zdihovali v grozovitnih ječah, ker je svoje zveste služabnike spodbujala, da so se podajali v tiste kraje nevernikov reševati kristijane iz turške sužnoti. Ali mar smemo misliti, da Marija ne bo enake in še veliko večji materne ljubezni in skerbi razodevala do drugih svojih ljubljenih otrok in posebno do tistih častivcev, ki so v veliko grozovitnejši ječi, namreč v vicah? — Vsak kristjan se veseli pobožnih opravil tega mesca; neki skriven glas nas žene k šmarnicam; in od kod pride ta glas? Marija nas vabi in vnema k tej lepi pobožnosti, ker želi, da bi molitve, odpustke in vsaktero zasluženje tega mesca darovali vernim dušam, in zares tudi one nar več tolažbe, polajšanja in rešenja v tem mescu zadobivajo, ker se po vsem keršanskem svetu šmarnice obhajajo, in tedaj kristijani toliko dobrih del storé za uboge duše. Premišljuj večkrat grozovito terpljenje ubogih duš v vicah in spolnui želje Marije Device, da jim boš s svojimi molitvami hladila in rešenja sprosila. Vsaki pozemeljski materi se močno

prikupiš, ako njenemu otroku kaj dobrega storiš; še bolj si jo navežeš, ako njenemu bolnemu otroku pomagaš, ali ga celo ozdraviš; kaj bi pa taka mati samega veselja počela, ako bi ti njenega sina iz kakega brezna, iz vode ali iz ognja potegnil, in ga ji zopet živega in zdravega izročil? Vse žive dni bi ti bila hvaležna, in bi si prizadevala otroku skazano dobroto tebi povračevati. Glej, Marija je brez primere veliko ljubeznjivši Mati od vsake pozemeljske matere, pa tudi mogočnejši tako, da ti zamore vse njenim otrokom storjene dobrote v naj obinejši meri poverniti. Ako ti živemu, zdravemu pomagaš, je to zelo všeč Mariji, ker smo vsi ljudje njeni otroci; ako pa vernim dušam pomagaš, jih iz ječe vic, iz strašnega ognja potegneš, se ji toliko bolj prikupiš, ker te duše so od vsih zapušene in toraj njeni skerbi nar bolj priporočene. Mariji nar dopadljivejše počesenje skažeš tedaj, ako vernim dušam pomagaš, sam sebi pa s tem naj bolj koristiš, ker ona bo tebi vse vernim dušam storjene dela usmiljenja obilno povrače-

vala, in ako boš sam po smerti v ječovic pahnjen, bo ona druge spodbadala, da bodo zate molili; pa tudi od tebe rešene duše se bodo hvaležne skazovale, in vedno Boga prosile za te. Stori tedaj danes terden sklep, da boš vsak dan vernim dušam nekoliko dobrih del daroval; priporočuj in vnemaj pa tudi druge k enaki pobožnosti.

2. Marija vernim dušam v vicah muke polajša. Vidili ste, da Marija spodbuja žive kristijane k molitvi za uboge duše v vicah, pa ona jim tudi sama na pomoč pride, in rabi svojo mogočno oblast, ker sv. Bernardin piše: „da ona v kraljestvu vic gospoduje“. Ni je muke v vicah, ktera bi ne bila po njenih prošnjah polajšana; nobena ura ne mine, v kateri bi ne kapljala hladilna rosa njene milosti na terpeče v vicah. Marija je neki dan sv. Brigiti takole govorila: „Jaz sem Mati vsih vernih duš v vicah, in vse kazni, ki so jih one zaslužile zavolj storjenih grehov, so jim vsako uro polajšane.“ Pristavila je bila tudi, da že samo njeno ime prinese dušam

nekako hladilo, kakor tudi revnega zapušenega bolnika okrepčujejo besede, ki jih njegov prijatelj spregovori. Vse to poterjujejo tudi cerkveni učeniki, sv. Bernardin, sv. Bonaventura, sv. Vincencij Fererij in drugi, ki povečujejo Marijino usmiljenje. Ali pa Marija skazuje milost vsem dušam? Gotovo, ker je mati vsih; toda ona pomaga v obilnejši meri svojim častivcem. Tudi ti bi vsled svojega usmiljenega serca, ako bi bil zmožen, vsim potrebnim rad pomagal, vendar bi s toliko večjo velikodušnostjo pomoč delil tistim, ki so tebi večji vdanost in spoštovanje razodevali; ravno tako dela tudi Marija razloček pri delitvi svojih milost, ter ranjke svoje častivce bogatejše obdaruje. — Sv. Bernardin popisuje Marijo, ko gre med plamen verne duše tolažit, ter pred vsimi drugimi svojo rešilno roko podaja svojim častivcem.

Oh, kako vspešno in koristno je, v življenji Marijo častiti, ker ona ti bo po smerti v vice posebno hladilo prinašala! Posnemaj pa tudi v tem zgled Marijin,

da boš ne le drugih spodbadal, naj dušam pomagajo, temuč da jim boš tudi sam pogosto in obilno pomagal. In ako se hočeš posebno skazovati in se Mariji prikupiti, izročuj vsak večer vse svoje dobre dela vsega dneva, kakor tudi tiste, ki so jih drugi stóрили, v roke Matere Božje, naj jih ona razdeli med naj bolj potrebne in vredne duše, in kar je pri tvojih dobrih delih pomanjkljivega, naj ona s svojim zasluženjem nadomesti. Nikar pa ne misli, da boš s tem darovanjem zgubil dobre dela, temuč one se ti bodo v bukvah življenja še le namnožile, ker tako početje je junaška čednost. Naš Zveličar je v tej zadevi rekel sv. Brigiti: „Jaz bom tvojo slavo v nebesih pomnožil, ker si se vsim svojim zaslužljivim dobrim delom odpovedala, in si jih mojim ljubljenim dušam v vicah naklonila“.

3. Marija vernim dušam v vicah rešitev pospešuje: Marija s svojo priprošnjo prikrajša svojim častivcem terpljenje na unem svetu. Kakor včasi kaka kraljeva princesinja od svojega očeta sprosi pomi-

lostenje jetnikom, da nekterim po eno, dve ali tri leta kazni odpusti; tako oprosti ta veličastna nebeška kraljica, delivka vsih Božjih zakladov, svoje ljubljence iz grozovitne ječe vic in jih slovesno pelje v nebesa. Tako so učili cerkveni učeniki, tako uči posebno sv. mati katoliška cerkev, ktera je v svoje duhovne molitve, ktere se berejo v god Marije Device Karmelske, dala zapisati besede: „da Marija umerle ude Škapolirske bratovšine, ki se v ognju vic pokoré, z materno ljubeznjivostjo tolaži, in jih po svoji priprošnji pred ko pred pelje v nebeško domovino.“ — — Sloveči učeniki tudi menijo, da je Marija dan svojega častiljivega vnebovzetja zadobila od svojega Božjega Sina posebno oblast, seboj v nebesa peljati duše, ki so takrat v vicah bile, tako da so bile, po besedah učenega Gersona, tisti dan vice izpraznjene. — Tudi pristavljajo nekteri učeniki, da je Mariji enaka oblast dodeljena o vsih njenih večjih praznikih, tako da tiste dni nekterim dušam terpljenje prikrajša, drugim polajša, nektore pa popolnoma reši,

ter jih pelje v nebesa kot svoje ljubljene otroke. Sv. Alfonz Ligvorjan veruje tako terdno v to Marijino oblast, da pobožne kristijane spodbuja, naj Marijo tudi zase prosijo te milosti; on še dalje sega in pravi: naj v Marijino priprošnjo zaupajo, da bodo vic popolnoma oprosteni, to je, da ne bodo v tisto grozovitno terpljenje obsojeni. In če bomo, pravi ta svetnik, Marijo prav goreče častili, zakaj bi se ne smeli nadjati, da bomo precej po smerti v nebesa vzeti.

Prizadevajmo si, njeni zvesti in goreči častivci biti, si njeno ljubezen zmirom bolj pridobivati, in potem tudi upajmo, da bomo od nje enako milost dosegli. Opravljajmo o njenih praznikih posebne pobožnosti, prejemajmo svete zakramente, udeležujmo se odpustkov, ktere potem vernim dušam v prid darujmo. Tako bomo naj bolje Marijo častili, vernim dušam pomagali in sebi koristili.

Zgled.

Spreobrnjenje velikega grešnika.

Visok gospod, pa najostudnejšim hudobijam vdan, se je bil satanu prodal, kteremu je 60 let služil. Ko se mu smert približa, mu hoče Jezus Kristus usmiljenje skazati. Toraj zapove sv. Brigiti, kakor se v njenem razodenji bere, naj pošlje k njemu svojega spovednika. Mašnik se precej poda k njemu, ter ga opominja, naj bi se spovedal; pa bolnik mu odgovori, da ga ne potrebuje, in ga od sebe odžene. Spovednik se v drugič verne, pa zaslepljeni satanov suženj ga zopet terdovratno od sebe odžene; vendar se duhoven ne da ostrašiti, temuč se v tretje k bolnikovi postelji vstopi, ter mu oznani razodenje svetnice, in usmiljenje Gospodovo, vsled kterega mu hoče vse grehe odpustiti. Ko bolnik to sliši, je ves ginjen postal in se milo zjoka. „Pa kako, zdihne, kako se se zamorem jaz zveličati, — jaz, ki že

60 let satanu služim, kteremu sem se prodal in ki sem brez števila veliko pregreh storil?“ Sin moj, mu odgovori duhoven, nikar se ne boj; ako se resnično kesaš, te v Božjem imenu zagotovim odpušanja. V bolniku se terdno upanje vname in reče spovedniku: Duhovni oče, jaz sem se že pogubljenega mislil, ter sem nad svojim zveličanjem obupal; zdaj pa občutim tako žalost nad svojimi grehi, da sem zopet začel upati, in ker me Bog s svojo milostjo ni zapustil, se hočem spovedati. Še tisti večer prav skesan spoved opravi, drugo jutro prejme popotnico, in čez 6 dni ves v Božjo voljo vdan mirno umerje. Po njegovi smerti je pa Jezus Kristus sveti Brigiti razodel, da je bil na priprošnjo njegove Božje Matere kmalo rešen, ker je vkljub strašnih hudobij vender le v svojem sercu nosil nekako pobožnost do Marijinih 7 žalost, in jo je vselej, ko je njene britkosti premišljeval, v svojem sercu pomiljeval in z njo sočutje imel.

Molitev.

O mogočna kraljica nebes in zemlje! verujem, da imaš ti veliko oblast, verne duše iz plamena vic reševati, posebno pa duše svojih častivcev; prepričan sem, da imaš tako usmiljeno serce, da jih ne moreš dolgo časa v terpljenji pustiti, toraj se nadjam in te prosim, da boš tudi meni to milost skazala. Stoj mi na strani ne le ob moji smertni uri, ampak reši me tudi iz vic, ako bom v nje obsojen, in pripelji me v nebesa. To milost si skazala že premnogim svojim služabnikom, torej se tudi jaz nanjo zanašam. Pridobi tudi vsim ubogim dušam v vicah večni mir in pokoj, naj jim dojde hladilo iz Jezusovih ran, in po Božji

milosti naj jim hitro večna luč zasveti po ravno tistem Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Naloga.

Sad današnjih šmarnic darujte vernim dušam v vicah.

En in trideseti dan.

Lastnosti prave hvaležnosti do Marije.

1. Z Božjo in Marijino pomočjo smo dospeli do konca letošnjih šmarnic. Ni mi znano, katerih milost je slehern izmed nas prosil Marijo v tem mescu; to pa je gotovo, da ona nobenega ni izpustila praznega od sebe. Kdo zamore prešteti dobrote in milosti, ki jih je ona podelila v tem mescu svojim častivcem? Akoravno vsakteri izmed nas morebiti ni zadobil ravno tiste milosti, za katero je v teh šmarnicah posebno prosil, mu je pa Marija drugih še bolj potrebnih in imenitnih gnad od Boga sprosila. Dolžni smo toraj zahvaliti se Bogu, da je nam po Marijinih rokah toliko dobroto dodelil v tem mescu. Ker smo dozdej vsaki dan njene čednosti in prednosti premišljevali, toraj se hočemo tudi danes od nje učiti, kakošne lastnosti mora imeti naša zahvala, da bo dopadljiva

Bogu in Mariji. — Štiri tisoč let je človeški rod zdihoval po obljubljenem Odrešeniku in Boga prosil, da bi ga poslal; tudi Marija je Boga prosila za to gnado, in je bila ne le uslišana, temuč bila je celo za Njegovo Mater izvoljena. Štirideset dni po porodu gre presveta Devica Marija v tempelj, da se Bogu za to milost zahvali. Poglejmo tedaj, kako se zahvaljuje, in kako se pri tem opravi obnaša. Naj pred moramo občudovati nje globoko ponižnost, s katero stopi v Gospodovo hišo; prinesla je bila namreč dve gerlici v dar zahvale Gospodu, in ta revni dar je bil za uboge matere zapovedan. Ona je bila od svetih treh kraljev obilno darov prejela v dar za svoje Božje Dete; in tedaj bi bila zamogla kot bogata gospa z obilnim darom v tempelj priti. Toda prejeto zlato je dala Jožefu in Jožef ga je pa med uboge razdelil, in Marija je prišla kot uboga žena Bogu se zahvalit. Ona je bila pa tudi Mati Božja; marsikatera druga bi bila pri enaki visokosti ali zahvalo popolnoma opustila, ali pa v ošabnosti se vstopila

pred Gospoda. Učimo se iz tega, da mora biti ponižnost podlaga naši hvaležnosti, ako hočemo, da bo Bogu prijetna. Iz tega pa se ne izhaja, da bi mogel vsak svoje srebro in zlato in sploh svoje premoženje med uboge razdeliti, temuč zadosti je, da je ubog v duhu, in da po svojem premoženju ubogim milošnjo deli. — Poglejmo na dalje, kako se Marija pri zahvali obnaša. Svojega Sina Jezusa je v tempelj prinesla, ga v naročje vzela, in darovala nebeškemu Očetu v dar zahvale; potem ga da Simeonu v naročje, naj bi se tudi on nebeškemu Očetu po njem zahvaljeval za neprecenljivo gnado. Simeon pa Jezusa nazaj dá Mariji v naročje, naj bi ona z Jezusom še dalje hvalila in zahvaljevala nebeškega Očeta. To djanje Marijino nam kaže jedro naše zahvale, ki obstoji v tem, da se moramo Bogu zahvaliti po njegovem Sinu Jezusu. Kakor je Marija ravnala, tako moramo tudi mi storiti; Simeon je takrat ves človeški rod namestoval v tempelju, in s tem, da mu je Marija dala Jezusa v naročje, mu je hotla reči: da

se moramo po Jezusu in v njegovem imenu Bogu zahvaliti. Ker se je pa Simeon nevrednega štel, tako imeniten dar v svojih rokah deržati, in ker se mu je dozdevalo, da bi ne sprejel nebeški Oče z dopadanjem tega presvetega daru iz njegovih grešnih rok, zato izroči Jezusa zopet Mariji, naj bi ona, Brezmadežna, v njegovem in našem imenu Bogu prinesla dar zahvale. Storimo tudi mi tako, kakor Simeon. Ker smo se danes zato skupaj zbrali, da bi zadnjikrat slovesno počastili Marijo v teh šmarnicah, in da bi se Bogu zahvalili za vse po njenih rokah nam podeljene milosti, zato darujmo Mariji Jezusa, ki je v ta namen na našem oltarji izpostavljen, naj bi ga ona Bogu darovala v našem imenu v dar zahvale, in s to zahvalo si bomo pot odperli v dosego novih milost.

2. Druga lastnost naše zahvale je v tem, da se ne smemo verniti v stare nevarnosti in grešne priložnosti, iz katerih smo se izkopali po zakramentu sv. pokore. Marija se je Herodovi grozovitnosti v Egipt umaknila, in se ni hotla od ondod

nazaj verniti, dokler ni umerl hudobni kralj. Bog je razuzdane Sodomljane z žveplenim ognjem pokončal; samo Lota in njegovo družino je bil po angelju pogina otel; po ravno tem angelju jim je bil Bog tudi prepovedal, da se nobeden ne sme nazaj ozirati. Toda Lotova žena je prelomila prepoved, ne iz hudobnosti, ampak iz radovednosti se ozre nazaj. Pa glejte, hipoma je okamnela. Lot je s svojo deržino Bogu opravil dar zahvale za srečno rešitev; njegova žena se ga pa ni vdeležila, ker se je bila nazaj ozerla. Neštevilnokrat si bil v nevarnosti poginiti; toda na Marijino priprošnjo te je otel Bog; ona, Kraljica angeljev, ti je poslala tvojega angelja varha, ki te je srečno izpeljal iz nevarnosti časnega in večnega pogina, ravno tako, kakor je bil angelj Lota izpeljal. Pa Marija ti po angelju govori na tvoje serce: nikar se ne oziraj nazaj, nikar se ne vračaj v stare nevarnosti in grešne priložnosti. O koliko tvojih tovaršev v grehu je bila Marija večkrat odpeljala po angelju iz grešne Sodome na pravo pot; pa oni so

se vkljub angeljevi prepovedi nazaj ozerli, to je, v stare grehe se zopet povernili, in njih serca so okamnele, terdovratni grešniki so postali. Da se tudi tebi enaka nesreča ne zgodi, in da bo Bogu in Mariji tvoja današnja zahvala prijetna, nikar se ne vračaj v grešne nevarnosti in stare grehe.

3. Omenil sem bil, da Bogu naj prijetnejši dar naše zahvale obstoji v tem, da mu njegovega Sina Jezusa po Marijinih rokah v dar prinesemo. Gotovo ne najdemo bolj primernega dneva, v katerem bi mogli to spolniti, kakor je ravno današnji dan, ko obhajamo polni svetih sklepov zadnji dan Šmarnic. Daleč po kerkanskem svetu danes molijo in hvalijo Jezusa, za njim pa tudi častijo in poveljujejo njegovo Mater Marijo. Kakor se vsaki pozemeljski materi naj bolj prikupimo s tem, da njenega sina spoštujemo in poveljujemo, — ravno tako tudi mi častimo Marijo naj bolj s tem, če njenega Sina molimo in poveljujemo. To pa še ni zadosti, da Jezusa le po zunaje ča-

in molimo, — temuč zunanja znamnja današnje slovesnosti naj obudé v nás notranje čutila. Goreče sveče nas opominjajo, da mora tudi v našem sercu goreti goreča ljubezen do Jezusa; glasno in vbrano zvonjenje razširja daleč okrog svečanost, — in tako moramo tudi mi enoglasno Jezusa moliti in Marijo častiti, pa tudi druge k enaki pobožnosti spodbadati. Vsak človek ima veliko sovražnikov, ki prežé na njegovo dušo; od zunaj ga zalezujeta satan in svet; pa tudi znotraj v sebi ima sovražnike, ki napadajo njegovo ubogo dušo, namreč nevošljivost, nečistost in druge strasti. Jezusova in Marijina pričujočnost pa prežene in premaga vse tiste škodljive sovražnike. Prosimo toraj Jezusa, da naj s svojo gnado vedno pri nas ostane; častimo in molimo ga vsaki dan, posebno pa danes, ker sklepamo šmarnice, ki smo jih Mariji, njegovi presveti Materi, v čast opravljali. Tega Jezusa darujemo Bogu.

Zgled.

Sv. Frančišek.

Sveti Frančišek iz reda služabnikov Marije Device je imel veliko čiščenje do Marije že od dneva sv. kersta, o katerem je prav ljubeznjivo gledal v neko njeno podobo. Ko otrok je vsako noč iz postelje vstajal in po 500 Čiščenamarij izmolil. Ko je postal 20 let star, mu umerje mati, in tedaj se vsega izroči nebeški Materi, ktera ga je navdihnila, da naj stopi v red Marijinih služabnikov. Precej stopi v samostan, v katerem je prav goreče označeval in razširjal Marijino slavo. Neki dan se v ta namen poda na deželo in na cesti omedli; Marija se mu prikaže, ga poživi in mu zapove, da naj se v samostan verne in se pripravlja na bližnjo smert. Ko pride v samostan, poklekne pred njeno podobo in se ji preserčno zahvaljuje za vse iz njenih rok prejete milosti. Naglo se mu bolezen shujša; Marija se mu s svojim Sinom zopet prikaže, in mu reče: „O Frančišek, o moj ljubi

sin, s čim ti hočem poplačati tvojo zvestobo, s katero si mi toliko let služil?“ Namesto Frančiška je pa sam Jezus odgovoril: „Glej, moja Mati! vreden je on, ki te je tolikanj ljubil, da z nama v nebesih kraljuje.“ Sedaj se oba obrneta k bolniku s tolažljivim vabilom: „Pojdi, zvesti hlapec, pojdi v nebeško veselje.“ Prikazen zgine, Frančiškova duša pa splava z Jezusom in Marijo v nebesa. Danes mi klečimo pred Marijino podobo, da se ji zahvaljujemo za vse prejete milosti; ako ji bomo zvesto služili, bo pa ob naši smertni uri Marija prišla in bo slehernega povabila: „Pridi zvesti hlapec, ker si mi toliko let zvesto služil, pridi zvesta hči, in pojdi z menoj v nebeško veselje“. Amen.

Sklepna molitev in darovanje.

O preslavna Kraljica nebes in zemlje! dospeli smo h koncu tebi posvečenega mesca, končali smo šmarnice, ki smo jih tebi v čast

opravljali. Darovali smo ti cvetlice tvoje slave, in danes ti hočemo sami sebe, svoje serca darovati. Ti sama jih zahtevaš od nas z besedami sv. pisma: „Sin moj, daj mi svoje serce!“ Ti jih zato zahtevaš, da bi jih svojemu Božjemu Sinu darovala. Tukaj jih imaš, sprejmi jih; mi ti jih darujemo vpričo vsemo-
 gočnega Boga in vsih nebeških prebivavcev; darujemo ti jih po angeljih varhih in svetih patronih. Toda naše serca so mlačne in merzle; preden jih daruješ svojemu Sinu, te prosimo, ogrej jih z ognjem svojega maternega serca. Oh, kako se bodo iz tvojega serca vnele svete ljubezni! Oh, kako se bodo od tebe navzele čistosti in drugih čednosti in bodo postale vrednejši dar za tvojega Sina! — Še ene

druge milosti te prosimo, o presv. Mati! in se nadjamo, da jo bomo od tvoje materne ljubeznjivosti tudi dosegli. Kdo namreč nas zagotavlja, da bomo gnado Božjo ohranili, in stanovitni ostali v dobrih sklepih? Kdo je nam porok, da se ne bomo zopet vernili k poprejšnji nezvestobi in mlačnosti? Kaj bi bilo, ako bi kateri dan preklicali in ti odvzeli češenje, katero smo ti v tem mescu skazovali? In kaj bi bilo, ako bi mi svoje serca, ki ti jih danes darujemo, neki dan darovali svetu in satanu? Oh groza nas prešine, če to pomislimo! In vendar je naša slabost takò velika, da se to z nami utegne zgoditi, ako nas ne podpiraš s svojo mogočno priprošnjo. Pomagaj nam toraj, o ljubeznjiva Mati, da spolnujemo današnje sklepe,

da ostanemo stanovitni do konca. Pridobi nam, da ostanemo v češenji do tebe in zadobi nam milost, da v naših tebi darovanih sercih ne bosta nikdar več gospodarila satan in svet. Znabiti da se tek našega življenja že bliža h koncu; znabiti, da marsikteri izmed nas ne bo več včakal drugih šmarnic in da je marsikteremu že le samo nekoliko dni ali tednov odločenih. Stori, o Marija, da v tem kratkem času ne zapravimo plačila nebeškega; stori, da nas smert najde s tvojim Sercem zedinjene in s tvojim plajšem pokrite; tako nam smert ne bo grenka in strašna, ampak sladka in prijetna. Slednjič te prosimo: odpusti nam vso mladčnost in nemarnost, katero si v teh šmarnicah vidila nad nami in ka-

kor si nas vsak dan k šmarnicam vodila, tako nas vodi ostale dni našega življenja ter nas pripelji po smerti v nebesa, kjer bomo tebe, za Jezusom naše edino upanje, hvalili, ljubili, in častili od vekomaj do vekomaj. Amen

Naloga.

Recite trikrat: „Presveto in Božje Rešnjo telo — Naj večno češeno in hvaljeno bo.“ (100 dni odp.)

KAZALO.

	Stran.
1. Častimo Marijo. Korist Šmarnic	5
2. Od kdaj in kod časté kristijani Marijo .	21
3. Marija naša mati	33
4. Marijini otroci	46
5. Pripomočki k pobožnosti do Marije .	58
6. Lastnosti prave pobožnosti do Marije .	71
7. Pervi trije načini pobožnosti do Marije	82
8. Drugi trije načini pobožnosti do Marije	97
9. Zadnji trije načini pobožnosti do Marije	110
10. Mariji najprijetnejše molitve	123
11. Druge lastnosti pobožnosti do Marije .	136
12. Dobrote Marijine	147
13. Marija naša besednica	159
14. Marija ljubeznjiva	172
15. Marija naša nebeška Pastarica I.	186
16. " " " " v Lurdu II.	198
17. " " " " III.	214
18. Žalostna Mati Božja	226
19. Marija varhinja pravičnih	241
20. Marija pribežališe grešnikov	253
21. Ljubezen svetnikov do Marije	267
22. Radovoljno uboštvo Marijino	282
23. Marijina poterpežljivost	293

	Stran.
24. Marija pomoč kristijanov	303
25. Marijina sramožljivost	318
26. Marija naše upanje	331
27. Marijino varstvo	344
28. Marija tolažnica žaloštnih	356
29. Marija varuje svoje častivce o smertni uri	368
30. Marija pomočnica vernih duš v vicah .	381
31. Lastnosti prave hvaležnosti do Marije .	394

